KATE NEVINS

Răsărit de soare la Veneţia

Traducerea şi adaptarea în limba română de LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Cu un ghid al Veneţiei într-una din mâini si cu poşeta în cealaltă, Rita Stewart admira cu o curiozitate respectuoasă unul din plafoanele pictate ale Vilei Mandola.

Transformată de curând în muzeu, vila era încă puţin cunoscută turiştilor. Rita era singura care admira personajele mitologice şi îngeraşii care zburau într-o simfonie de culori vesele şi calde.

Dar degeaba îşi sucea gâtul, tot nu reuşea să vadă opera de artă în întregul ei. Privi de jur-împrejur. Sala era mică şi pustie. Rita puse jos poşeta şi-şi scoase vesta pe care o aşeză alături de ea pe parchetul bine ceruit.

îşi dădu după urechi părul roşcat şi se întinse pe spate într-o poziţie confortabilă care-i permitea să admire plafonul fără s-o doară gâtul.

Acum vedea zeii şi zeiţele în toată splendoarea lor. Descoperea păstorii şi păstoriţele, care păreau mai atraşi unii de ceilalţi decât grijulii faţă de oile lor. Nişte

cupidoni roz, aşezaţi pe norişori, dominau întreaga scenă.

Era clar că autorul ghidului nu se întinsese pe jos ca să studieze plafonul, fiindcă altfel ar fi menţionat o mulţime de detalii pe care Rita le descoperea amuzată.

încerca să ghicească numele maestrului sau al şcolii căreia îi putea fi atribuită această pictură când simţi o uşoară apăsare pe una din tălpile picioarelor. Ridică gâtul şi zări, lipită de tălpile ei, o pereche de bascheţi de o dimensiune impresionantă. Ridică şi mai mult capul şi înţelese că un bărbat avusese aceeaşi idee ca şi ea.

„Ce tupeu!“ gândi Rita.

Apoi reflectă. Necunoscutul avea aceleaşi drepturi ca şi ea. Nimic nu-l împiedica să privească plafonul dintr-o poziţie confortabilă. Şi unde s-ar fi putut lungi acest admirator, dacă nu acolo?

Se aşeză în fund şi întâlni privirea a doi ochi catifelaţi şi un zâmbet plin de amabilitate. în acea clipă regretă că necunoscutul nu e lungit lângă ea.

Rita alungă imediat acest gând din minte şi sări în picioare.

- Hello! spuse vesel bărbatul. Mi se pare că avem aceeaşi metodă de a studia operele necunoscute.

- Nu te încrede în aparenţe! replică Rita, în defensivă.

Un fulger de admiraţie străluci apoi în ochii ei verzi. Necunoscutul se ridicase cu supleţea unei pisici. Era înalt, brunet, cu o alură sportivă, îmbrăcat într-un tricou şi nişte pantaloni din catifea reiată. Blândeţea oarecum tristă din privire îi îmblânzea trăsăturile energice.

- îţi stă în obicei să te întinzi pe spate când vizitezi muzeele? o întrebă el ironic.

- Mi se întâmplă chiar să merg în mâini, nu se lăsă ea mai prejos.

Privirile li se întâlniră. în ochii lui se putea zări o sclipire de
veselie. Şi Rita se simţi emoţionată. Ce ciudat!

Imaginaţia ei îl dezbrăcă imediat pe acest prea frumos străin de aparenţa lui terestră. îl asimilă cu divinităţile care zburau în picturi. Gol, probabil că avea o piele cu reflexe de alabastru...

Rita clipi de mai multe ori pentru a alunga fantasmele.

- }i-a intrat ceva în ochi? se îngrijoră el. Stucul de pe tavanele astea vechi se cojeşte de multe ori, în momentele cele mai neaşteptate.

Vorbea o engleză fără accent. Faptul că se exprima atât de spontan în limba ei n-o mira pe Rita. îşi dăduse seama până acum că unii italieni posedă arta de a repera frumoasele americance în mulţimea de turişti care vizita Veneţia.

Fără a-i mai aştepta răspunsul, el scoase o batistă imaculată şi trase spre una din ferestre. Puse un deget sub bărbia ei şi-i porunci:

- Ridică puţin capul şi lasă-mă să văd ce te deranjează.

- Nu cred că...

- Oh! Văd ceva în ochiul tău drept, o întrerupse el. Priveşte plafonul, te rog.

Dar Rita nu-i dădu ascultare. Braţele care o ţineau o fascinau. Mânecile scurte lăsau să se vadă muşchii puternici. Pielea era bronzată şi un păr fin, negru o acoperea până la încheietura mâinilor.

- Priveşte în sus, repetă el.

în acelaşi timp îi zâmbi. Dinţii foarte albi îi luminau faţa bronzată. Din el se degaja un parfum nedefinit, dulce şi ameţitor. Se apropie şi mai mult de ea şi-i simţi coapsele puternice lipindu-se de trupul ei. Rita nu-şi mai putea stăpâni bătăile inimii.

Categoric, acest italian nu era numai frumos, viril şi ciudat. Reuşea performanţa s-o facă să uite că ea nu venise la Veneţia ca turistă. întâlnirile de afaceri, grijile unui program minuţios stabilit la plecare, erau expediate pe ultimul plan al preocupărilor ei. Era ca şi cum, brusc, viaţa se deschidea spre un orizont la fel de colorat ca şi plafonul de deasupra capului ei.

Clipi cu nervozitate din pleoape şi apoi încă o dată, alarmată. Nu avea nimic în ochi. Praful din ochi nu era decât un pretext. Necunoscutul îl inventase pentru a-şi putea permite să atingă o femeie care i se păruse atrăgătoare.

Rita ridică mâna pentru a-l respinge. Dar gestul ei rămase neterminat. Privirea ochilor negri era atât de blândă încât se simţea tulburată. Aparent, atracţia era reciprocă. Şi constatarea asta o bucură nespus pe Rita.

Făcu un pas înapoi şi-l întrebă maliţioasă:

- Spune-mi drept, chiar crezi că stucul se cojeşte?

- Voiam să mă asigur că nu eşti victima unuia dintre îngerii pe care-i admirai adineauri. Drăguţii de ei,

lansează câteodată săgeţi mortale.

- Port o vestă anti-săgeţi, glumi Rita.

Dar îşi regretă imediat vorbele. Ochii negri studiau acum liniile delicate acoperite de mătasea bluzei verzi.

- Cupidon e viclean, şopti străinul. Când descoperă că două persoane de sex opus îşi ating tălpile, îşi spune: „Hei! Ce ocazie bună să economisesc o săgeată! Pe ăştia doi îi dobor dintr-o singură lovitură“.

- Nu cred că e atât de meschin.

- Nu e generos decât în dragoste...

Vocea profundă a străinului răsunase în încăperea fără nici o mobilă. Rita crezu că aude cuvântul dragoste repercurtându-se de la un perete la altul.

Clopotul unei biserici din apropiere sună ora. Sunetul o făcu să-şi vină în fire.

Ce se întâmpla cu ea? Nu mai avea nici pic de bun-simţ? Când ea avea o întâlnire importantă peste douăzeci de minute, îi ardea de glume cu un donjuan de muzeu?

Rita se îndreptă spre centrul sălii; îşi adună vesta de pe jos, geanta, şi o luă spre ieşire.

- Chiar trebuie să pleci? o întrebă bărbatul. N-am avut timp să facem cunoştinţă şi, totuşi, ne-am descoperit o mulţime de afinităţi, printre care admiraţia pentru operele de artă ignorate de turişti.

Rita se abţinu să-i răspundă. Cu capul sus şi cu obrajii ca focul, părăsi în grabă încăperea.

O dată ajunsă în stradă, aruncă o privire spre ceas şi

se încruntă.

Ce prostie că făcuse ocolul ăsta pe la Vila Mandola! Momentul întâlnirii se apropia cu paşi repezi şi ea habar n-avea unde se află palatul Rusconi.

Un mic surâs îi lumina chipul. Chiar îşi pierduse timpul?

Nu, îşi răspunse singură. Surescitarea de care fusese cuprinsă în acele scurte momente fusese la fel de bună pentru ea ca o gură de oxigen. Păstra în urma acestei scurte întâlniri un sentiment de amuzament şi-şi va reaminti mult timp de aceste zece minute de recreere, atât de rare în programul unei femei de afaceri.

Mergea cu un pas uşor, dar se pierdu curând în labirintul de străduţe şi canale. Timp de zece minute se învârti inutil de colo-colo, apoi se hotărî să ceară o lămurire unui italian care o cam scăldă.

O femeie îi indică o străduţă care se termina într-o piaţă ce domina Canal Grande.

Când ajunse acolo, Rita se opri uluită. Palatele care se reflectau în apa verde-albăstruie formau un decor splendid. Totuşi, ea abia le dădu atenţie. Atenţia se îndrepta spre cele patru şevalete instalate în semicerc. în faţa lor, cu spatele întors spre ea, un pictor trecea de la o pânză la alta. în mâna stângă ţinea un mănunchi de pensule. Cu dreapta le trăgea una câte una ca dintr-o tolbă de săgeţi.

Intrigată, Rita se apropie pentru a vedea mai de aproape opera acestui ciudat artist. Toate culorile

curcubeului străluceau pe pânzele lui.

- E vorba de o tehnică de avangardă?

Gândise cu voce tare. Aşa că fu surprinsă de rezonanţa cuvintelor rostite. Pictorul se întoarse şi-i adresă un zâmbet fermecător.

Rita închise ochii câteva clipe.

„Oh, nu! oftă ea. Iar el!“

Deschise ochii şi întâlni privirea lui prietenoasă.

- Sunt bucuros că mă întrebi, spuse pictorul. Cei care trec pe aici se interesează arareori de opera mea.

Rita notă un amănunt care-i scăpase în lumina mai slabă din muzeu. Ochii lui nu erau negri ci căprui, cu nişte punc- tişoare de aur care-i făceau să pară mai luminoşi.

în ciuda faptului că era ciufulit, părul era tuns cu grijă.

Tânărul deschise larg braţele, împrăştiind pete de culoare pe pavajul cenuşiu.

- Eşti modelul pe care l-am aşteptat toată viaţa! exclamă el.

- Mo... modelul! îngăimă Rita, uluită.

Arătă cu mâna spre pânzele abstracte.

- Ce reprezintă?

- Un răsărit de soare veneţian, declară cu mândrie pictorul. în dimineaţa asta am prins toate nuanţele aurorei pe Canal Grande. Acum aştept ca soarele să coboare spre orizont.

Coborî vocea şi adăugă, mângâind-o cu privirea

ochilor catifelaţi:

- Ca să te pictez. O să aleg o nuanţă fluidă, uşoară ca o acuarelă. Penelul meu va contura cu dragoste trupul tău...

Ea îl întrerupse cu o voce repezită:

- Caut Palatul Rusconi. îmi poţi indica drumul cel mai scurt pentru a ajunge acolo?

Tânărul râse şi o sclipire maliţioasă trecu prin ochii lui întunecaţi.

- Orice trecător îţi poate spune. Mărturiseşte mai degrabă adevărul: voiai să mă revezi, nu-i aşa? O femeie frumoasă căreia îi plac plafoanele pictate ale Vilei Mandola şi-l doreşte în mod firesc drept ghid pe pictorul Frank Giordano.

Prenumele o făcu să uite pe moment impertinenţa vorbelor lui.

- Frank? se miră ea, ridicând din sprâncene.

- Sunt născut dintr-o mamă americană şi un tată italian, îi explică el cu un mic salut ironic. Vino, adăugă el apoi cu seriozitate. O să te conduc personal până la palazzo.

Puse mănunchiul de pensule jos, în apropiere de o paletă multicoloră, şi o luă de braţ pe Rita. Fiindcă o antrena de-a lungul cheiului, ea protestă:

- Mi-ar fi suficiente câteva indicaţii.

Mâna lui Frank avea darul să-i trimită nişte fiori plăcuţi prin tot corpul.

Dar el nu-i dădu drumul.

- Pariez că eşti genul de femeie care uită sfaturile care i se dau. E mai bine să te duc eu până acolo.

După scurt timp, Frank se opri lângă o casă mare, cenuşie, puţin cam coşcovită. Faţada care se cufunda direct în apele canalului oferea un amestec de stil bizantin şi renascentist, cu logii şi ferestre înalte cu coloane. Nişte stâlpi vopsiţi în alb şi roşu erau înfipţi în faţa porţilor.

- Iată splendidul palazzo Rusconi, spuse Frank.

Rita privi în spatele ei. Şevaletele se aflau la vreo treizeci de metri de aici.

- Puteai să mi-l arăţi, spuse ea pe un ton reproş.

- îmi închipuiam că te-ai plictisit să tot mergi de una singură, replică el privind-o cu coada ochiului.

Rita nu-i răspunse nimic. Se aplecă peste parapet, fixând porţile duble ale palatului şi întrebându-se cum să ajungă la ele.

Privirea pictorului o urmărise pe a ei.

- Pe vremuri, locuitorii din palazzi intrau în ele prin portalurile dinspre apă, îi explică el. Gondolele se ancorau de stâlpi. Noaptea valeţii îi aşteptau cu o făclie în mână. îţi imaginezi fastul serilor cu luminile reflectate în apa neagră din Canal Grande?

Râse apoi fără pic de veselie.

- Dar timpul acesta e de mult apus. Acum contesa Rusconi intră în casă prin spate. Vrei să mă însoţeşti? Contesa e una dintre prietenele mele.

- Mulţumesc, îi spuse ea sec. Cred că mă pot

descurca singură.

- Atunci, mult noroc! rânji el.

Şi se întoarse la pânzele lui.

Rita înconjură palatul şi descoperi o străduţă. Câteva trepte duceau la o uşă. Ridică mâna spre ciocănelul cu care se bătea în poartă, dar gestul se întrerupse la jumătate.

Piesa de bronz data din secolul la XVI-lea. Ca anticar priceput, Rita Stewart ştia să recunoască autenticitatea unui obiect. Şi acesta era remarcabil. Reprezenta un dragon cu solzii în relief. Coada se înfăşura în jurul inelului prins în canatul porţii. Raritatea lui se datora celor două capete: unul senin, celălalt sinistru, aproape ameninţător. Rita mai văzuse ciocănele în formă de animal sălbatic. Dar de ce două capete?

Privi din nou spre Canal Grande. Palatele se succedau pe malurile sale. Lumina de o frumuseţe opalescentă le învăluia punându-le în valoare. Reflexele apei se mişcau unduitoare pe faţadele lor. Decorul părea la fel de magic, la fel de real ca amestecul culorilor de pe pânzele pictorului.

îşi îndreptă din nou atenţia spre ciocănel. Meseriaşul care-l făcuse se gândise să reprezinte prin el simbolul oraşului său? Veneţia avea două feţe? Şi cum să deosebească binele de rău?

Rita ridică din umeri. Nu se afla aici pentru a se lăsa vrăjită de frumuseţea unui oraş. Forbis, asociatul ei, o însărcinase să negocieze interesantele piese ale

colecţiei. Casa Forbis şi Stewart era cunoscută în tot New York-ul pentru calitatea mobilelor şi obiectelor de artă pe care le vindea. Dacă Rita continua să viseze, elegantul magazin de pe Madison Avenue risca să-şi piardă o parte din clientelă.

Ciocănitul bronzului pe stejar răsună în aerul cald al acestei frumoase după-amieze de mai. Aşteptă un moment apoi mai bătu o dată... şi încă o dată.

O privire spre ceas îi dovedi că nu depăşise ora întâlnirii. Atunci, de ce refuzau s-o primească?

Se întoarse nemulţumită şi se lovi de cineva care mirosea puternic a terebentină.

Se dădu înapoi un pas.

- Contesa nu ştie să se poarte, spuse ea repede. A acceptat să mă întâlnească şi am sosit la timp. Aşa că nu-mi explic de ce...

Frank o întrerupse:

- Servitorul ei e surd. Am încercat să te previn, dar m-ai expediat la pensulele mele.

Rita ridică din umeri şi-i explică, exasperată:

- Dezinvoltura concetăţenilor tăi mă şochează. La New York, când aştepţi pe cineva, faci în aşa fel încât să fii acolo.

- Oferta mea rămâne valabilă, spuse Frank cu amabilitate.

Pot să te introduc cu uşurinţă la contesa Rusconi.

Rita arătă spre şevaletele din piaţă.

- Şi ele?

Râsul vesel al pictorului sperie porumbeii care se

aşezaseră pe parapet.

- La Veneţia, lumina se schimbă continuu. îi pândesc surâsul, fiindcă ea este stăpâna mea şi eu sunt sclavul ei.

- De necrezut, şopti Rita cufundându-şi privirea verde în ochii lui căprui. Nu-mi zice că te laşi dominat de ceva atât de capricios ca timpul şi culoarea.

Privi din nou apoi spre ceas. Momentul întâlnirii sosise.

- Dacă eşti într-adevăr singura persoană capabilă să facă să se deschidă această uşă, atunci îţi accept ajutorul, rosti ea cu regret.

Tânărul îşi aplecă puţin capul spre ea, cu o luminiţă amuzată în priviri.

- Pe cine trebuie să anunţ?

- Mă numesc Rita Stewart şi reprezint Casa Forbis şi Stewart. Unul dintre cele mai elegante magazine de antichităţi din New York.

Frank scoase un şuierat de admiraţie.

- Deci eşti bogată.

Rita se încruntă.

- Asociatul meu a adus capitalul, îl corectă ea.

- Şi tu talentul, după cum presupun.

- Nu ştiu dacă talentul. Dar e adevărat că sunt un expert destul de cunoscut.

Vorbea fără vanitate, doar din grijă pentru exactitate.

- Lasă-mă să ghicesc, spuse Frank. O licenţă în

istoria artelor, nu-i aşa?

- Da, dar ceea ce ştiu îi datorez în special tatălui meu. El era ebenist. Locuiam într-un orăşel deprimant din Vermont. Nimeni nu avea bani, dar toată lumea îşi iubea cu pasiune meseria. Mai târziu m-am specializat în Renaşterea Italiană...

Se opri, surprinsă. De ce-i povestea toate astea?

Frank spuse cu o oarecare condescendenţă:

- Şi presupun că tu consideri Veneţia drept cartierul general al paturilor cu coloane şi al tablourilor rare. Ai venit să cumperi ceva de la contesă?

- Da. Şi consider interogatoriul terminat, domnule Giordano.

- Spune-mi Frank. O femeie care şi-a sprijinit tălpile picioarelor de ale mele a devenit în mod obligatoriu o persoană... intimă.

Fără să mai asculte protestele, o conduse în faţa unei uşiţe. Aceasta era din fier şi se găsea pe un alt perete al casei.

Rita se simţea din ce în ce mai enervată. Nu-şi dădea prea bine seama dacă teama că întârzie sau prezenţa lui Frank o făcea să se simtă astfel.

El băgă mâna printre bare şi întoarse cheia prin interior. Intrară într-o grădină lipită de palat.

- Contesă Rusconi! strigă Frank. Musafira dumneavoastră a sosit. Alfredo n-a auzit zgomotul făcut de ciocănel.

O caschetă de golf de un albastru-închis se mişcă

printre nişte tulpini de floarea soarelui. O femeie suplă se ridică graţioasă, cu o foarfecă de grădinar în mână. Veni spre ei, în timp ce-şi scotea mănuşile şi le băga în buzunar. Purta o bluză verde de chirurg, strânsă în talie cu un cordon de piele.

Rita îi aruncă o privire întrebătoare lui Frank. Dar era evident că el nu-i va explica ciudata îmbrăcăminte a contesei. O privea cu admiraţie.

Rita îşi îndreptă atenţia spre gazda ei. în ciuda părului alb şi a ridurilor, contesa Rusconi îşi păstrase o siluetă de fată tânără. Trăsăturile fine erau atrăgătoare. Ochii de un albastrudeschis străluceau plini de viaţă. Dar vârsta se citea cu cruzime pe mâna pătată, cu venele scoase în relief, pe care o întinse cu amabilitate tinerei femei.

- îmi pare rău. Alberto e surd-bocnă. Sunteţi doamna Stewart, nu-i aşa?

- Rita Stewart. Aţi acceptat să mă primiţi...

- Bineînţeles. Ar trebui să-l concediez pe bătrânul Alfredo şi să-l înlocuiesc cu o tânără secretară.

îi privea pe Rita şi pe Frank pe sub viziera albastră şi zâmbea, ca şi cum pronunţase cea mai mare aiureală din lume.

Simplă, graţioasă, maliţioasă, contesa era încântătoare.

După un schimb de amabilităţi, o luă înaintea musafirilor ei pe o cărare care se înfunda în crâng. înainta cu mici paşi prudenţi. Grădina amintea mai degrabă de o mică junglă decât de un parc. Mergând

alături de Rita, Frank dădea la o parte crengile care riscau s-o ciufulească. Din întâmplare sau cu intenţie, mâna lui atinse de mai multe ori pieptul Ritei, prin mătasea corsajului. De fiecare dată, Rita abia îşi stăpânea un fior.

îşi spuse fără nici o umbră de indulgenţă:

„înţeleg de ce un pictor pe jumătate american trăieşte la Veneţia. Fetele frumoase îl interesează cel puţin la fel de mult ca răsăriturile de soare pe Canal Grande.”

- Şi dacă am merge în şir indian? îi propuse ea pe un ton repezit.

- Ti-ar trebui o armură şi o cască.

- Contesa se descurcă foarte bine şi fără aceste accesorii.

- Pleviţele o cunosc şi-şi retrag spinii la trecerea ei, obiectă Frank râzând.

Rita îi aruncă o privire rece. Fără să scoată nici un cuvânt, îl lăsă să treacă înaintea ei.

Gândurile ei se concentrau acum asupra afacerii care o adusese la contesa Rusconi. Şi totuşi, fără voia ei, ochii i se îndreptau spre şoldurile înguste şi umerii laţi care o precedau. De ce o singură atingere a acestui Casanova o făcea să se simtă atât de vulnerabilă? în mod obişnuit, nu avea încredere şi se ferea de seducători.

Dădu la o parte cu piciorul o crenguţă care semăna cu un şarpe. Şi în acelaşi timp, fără să fi vrut, expedie ca din praştie un pumn de pietriş în glezna lui Frank.

Acesta întoarse capul.

- S-a întâmplat ceva?

- Dacă Stanley ar fi înaintat prin Africa la fel de încet ca tine, ar fi ratat întâlnirea cu Livingstone.

Contesa alese exact acest moment pentru a întoarce capul. Părea extrem de amuzată de discuţia lor. Cu bluza ei verde şi părul alb ciufulit, semăna cu una din zânele bune din benzile desenate. Rita o bănui că merge atât de încet ca să-i dea timp lui Frank să-i

farmece musafira.

Când ajunseră în sfârşit la verandă, contesa îşi puse casca de golf pe o masă din fier lăcuit, apoi îşi dezbrăcă bluza de

spital. în rochia de pânză albastră părea la fel de fragilă ca o adolescentă. Se ţinea foarte dreaptă şi avea ceva semeţ în felul ei de a-şi ridica bărbia şi a-i privi.

Se scuză, adresându-i-se tinerei americance:

- Probabil că echipamentul meu vi se pare ciudat, dar e practic pentru grădinărit şi mă protejează de soare.

- Mi se pare original, spuse politicoasă Rita.

Un zâmbet poznaş lumină chipul cu trăsături obosite.

Frank tuşi.

- Vă las să staţi amândouă de vorbă.

Privirea lui întârzie asupra Ritei. Contesa Rusconi îi propuse să rămână la ceai. Dar el o refuză surâzând.

- Iertaţi-mă, dar mă întorc la pânzele şi la pensulele mele.

Contesa o conduse la primul etaj şi traversară împreună o
serie de încăperi cu tapiserii somptuoase dar învechite. Cu ochiul ei exersat, Rita văzu imediat că mobilele şi tablourile dispăruseră. Absenţa lor lăsase urme mai deschise pe covoare şi pereţi. Ceea ce rămăsese era încă frumos, dar fără o valoare excepţională. Sosise oare prea târziu?

- Iau de obicei ceaiul pe verandă, spuse contesa. Dar cum vederea spre Canal Grande este splendidă, vă duc în budoarul meu... E camera mea preferată, adăugă ea împingând canatul unei uşi duble capitonate. Nu este la fel de mare ca şi celelalte, dar se deschide spre logia de la faţadă.

în timp ce se apropiau de balconul cu arcade de piatră, contesa îi explică de ce-i plăcea atât de mult budoarul:

- Nu mă satur să tot privesc traficul de pe canal. Gondolele şi vaporetti circulă toată ziua. Dimineaţa văd trecând barjele spălătoreselor cu teancurile de lenjerie albă pentru hoteluri. Pe urmă, zarzavagii şi...

Rita o asculta cu o ureche distrată. Examina plină de curiozitate tot ceea ce o înconjura. Ochii ei se opriră pe un blazon auriu, atârnat deasupra şemineului de piatră. Reprezenta un leu ridicat pe labele din spate, zgâriind aerul cu ghearele labelor din faţă.

Contesa îi urmărise privirea.

- Armoriile familiei Rusconi, preciză ea. Să nu mă credeţi snoabă fiindcă le etalez la vedere pentru a fi admirate de vizitatori. Dar aparţin unui Club Heraldic care-şi obligă membrii să pună în valoare blazonul familiei.

O rugă pe Rita să se aşeze şi se instală pe scaunul alăturat.

- Alfredo ne va aduce în curând ceaiul, continuă ea. Dacă nu aude zgomotul ciocănelului de la uşă, în schimb nu renunţă nici în ruptul capului la mica ceremonie rituală. Am fost căsătorită cu un actor englez şi am adoptat cel puţin unul din obiceiurile lui.

„Trei soţi, numără în gând Rita incluzându-l şi pe defunctul conte. Câţi bărbaţi a expediat în paradis?“

Ochii albaştri scânteiară maliţioşi.

- Măritându-mă în mai multe locuri din lume, am

practicat cea mai bună manieră de a cunoaşte obiceiurile străine.

Rita zâmbi la auzul fanteziilor contesei.

- Poate că aveţi dreptate. N-am fost măritată decât o singură dată. Aşa că nu prea am experienţă în domeniu.

- Divorţată?

- Da. Plictiseala a fost motivul reciproc.

Contesa râse puţin dispreţuitor.

- O căsătorie fără pasiune e sortită întotdeauna eşecului.

Rita se gândi imediat la Frank Giordano. Pictorul era însăşi
întruchiparea pasiunii; aceasta se citea în ochii lui arzători, pe buzele senzuale şi în fiecare din gesturile lui. Gândindu-se la degetele lungi ale artistului, Rita simţi o căldură vicleană prin tot trupul. Ce partener minunat pentru o noapte de amor!

Fu smulsă din visarea ei de o palmă familiară care-i atinse genunchiul. Contesa se aplecase spre ea. O expresie de mândrie îi lumina ochii albaştri.

- După ce ne bem ceaiul, o să te duc în magazinul meu.

Un magazin?

Rita o privi puţin speriată. Nu şi-o putea imagina pe aristocrata contesă Rusconi ocupându-se de comerţ ca o mic- burgheză.

- Acolo mi-am depozitat comorile, continuă bătrâna doamnă.

Rita făcu un efort pentru a se controla ca să nu lase să i se întrevadă consternarea. Misterul pereţilor goi şi al camerelor nemobilate era rezolvat. Contesa vindea personal şi fără nici o jenă patrimoniul familiei Rusconi.

- Deci aveţi propriul dumneavoastră magazin, spuse Rita. Nu cunoşteam acest detaliu. Totuşi, după spusele unor negustori parizieni care m-au sfătuit să vin să vă văd, eraţi gata să-mi cedaţi câteva bibelouri vechi.

- Şi sunt în continuare. Oh, scumpa mea, comerţul este atât de amuzant! Ştiţi ce vreau să spun. La telefon mi-aţi comunicat că aveţi un magazin de antichităţi pe Madison Avenue.

Rita dădu politicoasă din cap. Deşi nu era de părere cu contesa. Să te ocupi de comerţ nu era deloc un lucru amuzant. Bătrâna şi distinsa doamnă manifesta o falsă pudoare, de care americanca nu dăduse niciodată dovadă. în ochii Ritei, un magazin era o sursă de profituri. Pentru ca această sursă să funcţioneze cu randament maxim, erau necesare o gestiune severă, discernământ, corectitudine şi disciplină.

Rita îşi începuse cariera colecţionând gravuri vechi pentru a le revinde. începutul fusese dur, în mod sigur foarte diferit faţă de cel al contesei Rusconi. Şi spera să nu sfârşească aşa ca gazda ei. Contesa locuia într-un palat, dar pentru a supravieţui trebuia să vândă totul, cu excepţia blazonului familiei.

Bătrâna continua să-i vorbească despre propriile ei preocupări.

- ... O să vedeţi ce animaţie e în locul unde am magazinul. Cumpăr adeseori şi chilipiruri...

După o scurtă ezitare, îi mărturisi:

- Mi se mai întâmplă şi ca prietenii să-mi dea spre vânzare unele piese rare... Apropo de prieteni, cine sunt gazdele dumneavoastră de la Veneţia?

-Am reţinut o cameră la Danieli. Mi-am lăsat acolo valizele când am venit de la aeroport.

- Un hotel! exclamă contesa cu un aer scandalizat. Dar, scumpa mea, de ce un hotel, când nişte bune prietene de-ale mele, Maria şi Luiza, cele două fiice nemăritate ale contelui Marco, ţin cea mai bună pensiune din oraş?

Se ridică imediat.

- îi telefonez Mariei să vă pregătească o cameră.

O spusese pe un ton atât de hotărât încât Rita nu îndrăzni să se opună deciziei bătrânei doamne. Deşi prefera luxosul ei hotel unei pensiuni, chiar ţinută de nişte aristocrate. Dar refuzând, se temea că o nemulţumeşte pe femeia care-i fusese atât de insistent recomandată de corespondenţii ei parizieni.

In timp ce flecăreau bând o ultimă ceaşcă de ceai, Frank intră în budoar. Surâsul lui strălucitor lumină încăperea ca o rază de soare.

- Fără muncă în această după-amiază, doamnelor. O duc pe Rita să se plimbe prin Veneţia.

- Categoric nu, protestă tânăra americancă. Eu am venit în Italia exclusiv pentru afaceri.

- Absurd, rosti calm Frank. Veneţia este un oraş al emoţiilor. înainte de a trata afaceri, trebuie s-o descoperi... Am dreptate, contesă?

Bătrâna doamnă îl aprobă zâmbind cu un aer complice. Rita o compară în minte cu o bunică extrem de indulgentă faţă de fanteziile mezinului familiei.

- Haide, draga mea, spuse contesa Rusconi, invitând-o pe Rita să se ridice. Veniţi mâine la magazinul meu. Vă conduce Frank.

Dezorientată de rapiditatea evenimentelor care ameninţau să-i ocupe tot timpul, Rita îşi luă rămas-bun de la gazda ei şi părăsi palatul în tovărăşia lui Frank.

Pe stradă el o luă de braţ.

- „Să vezi Neapole şi apoi să mori”. Cunoşti dictonul? o întrebă el vesel. Cu mine el devine „Să vezi Veneţia şi să trăieşti”.

Rita nu avu curajul să se supere.

Când ajunseră pe chei, îngerul din vârful campanilei din Piaţa San-Marco strălucea orbitor sub razele soarelui care cobora spre apus. Pe deasupra lagunei, norii aveau nuanţe aurii.

Lumina strălucea şi în părul negru al lui Frank. El arătă cu mâna spre pânzele părăsite pe pavaj.

- înainte să i le dau lui Alfredo, mi-ar plăcea să-ţi explic ce încerc să obţin.

- Mă simt flatată, îi spuse Rita cu sinceritate.

Se temea că-l rănise prin remarca pripită făcută asupra tehnicilor avangardiste.

Rita Stewart era un expert în domeniu. Nu numai că arta Renaşterii nu avea nici un secret pentru ea, dar era deopotrivă interesată şi de pictura modernă. Colecţiona pentru propria ei plăcere pânzele pe care-şi putea

permite să le cumpere. Cunoştea în întreaga lume un mare număr de comercianţi de artă precum şi proprietari de galerii, printre care unul şi în Italia, pe nume Orseolo.

Frank o strânse de braţ.

- Eu nu pictez răsărituri sau apusuri de soare. Aşa ceva fac toţi. Folosesc lumina şi culoarea pentru a scoate în evidenţă frumuseţea şi diversitatea Veneţiei. Dau atenţia cuvenită nuanţelor şi degradeurilor...

Rita îl aproba dând din cap. Dar mintea ei vagabonda. Se simţea emoţionată de compania pictorului. în acest moment, braţul lui Frank o conducea cu siguranţă de-a lungul canalelor şi se simţea nespus de bine în propria ei piele, alături de noul ei prieten.

- N-aş vrea să te plictisesc, spuse el cu un ton cam înfumurat.

Ştia că plictiseala era ultimul lucru pe care o femeie l-ar putea simţi în compania lui. înainte să-şi strângă pânzele şi şevaletele o privi. O lumină caldă strălucea în ochii lui căprui.

Dar nu era probabil decât o răbufnire trecătoare de pasiune, fiindcă îi spuse cam repezit:

- Soarele coboară spre orizont. E timpul să strâng.

îşi trase uşor braţul de sub braţul ei, apoi ridică mâna spre părul ei lung. îi aranjă o şuviţă după ureche.

- Nu sunt un portretist, dar mi-ar plăcea să te pictez aşa cum eşti acum, cu lumina soarelui jucându-se în părul tău.

Rita îşi plecă pleoapele pentru a scăpa de privirea care stârnea fiori fierbinţi în trupul ei. încercă să se dojenească singură, în gând, bineînţeles:

„Rita Stewart, gata cu copilăriile! încetează de a mai privi în ochii acestui seducător. La treizeci de ani, eşti pe cale de a reuşi o carieră de invidiat la New York. Deci nu-ţi strica viaţa îndrăgostindu-te de un tip boem cu prea multă imaginaţie...“

Se dădu înapoi cu un pas. Frank se juca acum cu o altă şuviţă din părul ei. Ea îi acoperi amical mâna lungă şi puternică înainte de a-i spune:

- Lasă-mă!

- Nu sunt sigur că pot, şopti el.

- Ce muzeu îmi propui? îl întrebă ea.

- Fără muzee, decretă el. Mai ales că majoritatea se închid peste o jumătate de oră. Vreau să-ţi arăt cum trăiesc italienii. Şi pentru asta vom merge într-un loc unde turiştii pun arareori piciorul.

Părăsiră vaporetto împreună cu o mulţime de muncitori care se întorceau acasă. Staţia se găsea într-un cartier estic al oraşului, departe de circuitele turistice.

în curând ajunseră pe nişte străduţe pitoreşti, colorate de tarabele cu fructe şi legume.

- Ai dreptate, spuse Rita. Pe aici nu există nici camere de luat vederi, nici aparate de fotografiat...

- Doar italieni care-şi fac cumpărăturile de seară.

- Locuieşti prin împrejurimi? îl întrebă ea cu un rest de neîncredere.

- Nu. Am închiriat o casă la Burano, o mică insulă din lagună, la jumătate de oră de mers cu vaporul din Piaţa San- Marco. Voiam doar să-ţi arăt un alt aspect al Veneţiei. Deschide ochii şi urechile. Spectacolul merită osteneala.

Ultimele raze ale soarelui făceau să pară mai roşii vinetele şi tomatele, dădeau reflexe argintii măslinelor verzi, în timp ce lămâile căpătau străluciri de aur.

Frank îi arătă o piramidă înaltă de portocale.

- Admiră arta celui care a făcut-o.

în entuziasmul lui, îndepărtase prea mult braţele şi mâna lui lovi piramida colorată. Eşafodajul se năruí precum o construcţie din piese de domino. Portocalale se răspândiră pe jos, se rostogoliră în rigolă şi pe sub picioarele gospodinelor. Rita avu impresia că dezastrul nu se va mai sfârşi.

Băcanul ieşi pe trotuar. Era mic, avea o mustaţă

neagră şi o privire tristă.

- Sunt dezolat, îi spuse Frank în italieneşte.

Negustorul ridică din umeri cu un gest fatalist.

- Se mai întâmplă.

- O să vă plătesc pagubele, promise pictorul.

- Nu, nu! Câteva kilograme de fructe pierdute n-o să mă ruineze.

Frank şi Rita se aplecară şi, strecurându-se printre trecători, adunară toate portocalele cu excepţia uneia pe care cineva o călcase în picioare făcând-o zob.

- Cumpăr toate fructele care s-au stricat, anunţă Frank încăpăţânat.

Scoase portofelul, în timp ce Rita punea fructele lovite în talerul balanţei.

Frank luă punga mare pe care i-o întindea negustorul.

- Toate portocalele alea care se rostogoleau, pufni Rita în râs, ofereau un spectacol frumos. Dar ce o să faci cu achiziţia ta? O natură moartă?

Frank râse la rândul lui.

- De ce nu?

Luă fiecare câte o portocală, apoi Frank puse punga în coşul unei gospodine înconjurate de copii.

Femeia se pierdu în mulţumiri.

- Ce a zis? îl întrebă Rita lipindu-şi buzele de portocală ca să-i sugă zeama.

- Ne-a binecuvântat până la a treia generaţie. Nu înţelegi italiana?

Chipul Ritei se întunecă.

- Am luat nişte lecţii înainte de plecare. M-a costat foarte mult, pentru prea puţine rezultate. N-am talent la limbi străine, asta e!

- Nu vorbi aşa! Oricine poate învăţa o limbă dacă îşi dă osteneala. O să fii eleva mea, hotărî el.

Rita îi zâmbi. Puţin suc i se scursese pe bărbie. Frank scoase batista şi o şterse.

Privirile li se încrucişară. Era sigură că el îi ghicea tulburarea. Pentru a rupe vraja, spuse primul lucru care-i trecu prin cap.

- Aranjamentul băcanului avea un echilibru destul de precar. Sunt sigură că nu suntem primii care l-am răsturnat. De ce-şi dă atâta osteneală când poate pur şi simplu să-şi prezinte marfa într-o lădiţă?

- Aşa faceţi voi la New York?

- în supermarketuri da. Suntem practici.

Frank făcu o mutră dispreţuitoare, dar apoi zâmbi.

- Italienii sunt nişte artişti, spuse Frank. Le face tot atâta plăcere să construiască ceva cât să admire mai apoi rezultatul. Nu cred că băcanul îşi vede atât de des piramida dărâmată. Oamenii care vin în mod obişnuit să cumpere de la el nu-şi agită braţele ca morile de vânt.

Rita îl privi surprinsă.

- întotdeauna am privit fructele ca pe o marfă comestibilă.

- La ocazie devin şi elemente decorative. Te afli într-o ţară în care prezentarea contează la fel de mult ca şi marfa.

Privi în jurul ei cu mai multă atenţie. Frank avea dreptate. Culorile, aranjamentul dădeau o strălucire deosebită fructelor şi legumelor. îşi ridică ochii spre faţadele clădirilor care adăposteau magazinele. în unele locuri, tencuiala căzuse lăsând cărămida goală. Dar jaluzelele de lemn erau vopsite în culori vii. La ferestre erau ghivece de flori şi totul te făcea să uiţi de ravagiile timpului.

- Ti-e foame? o întrebă pictorul pe neaşteptate.

- întotdeauna mi-e foame când e vorba de mâncare italienească.

- Bravo! o aprobă el vesel. Cunosc un mic restaurant, nu departe de aici, unde o să te regalezi.

Părăsiră piaţa şi mulţimea de menajere într-o continuă agitaţie.

Felinarele luminau acum străzile. Pereţii caselor arătau splendid în lumina aceea difuză.

Ajunseră curând într-o piaţă foarte animată. în centru, o fântână cu ghizduri atrăgea toţi porumbeii din cartier. Două restaurante luminate a giorno scoseseră mese şi pe trotuar. Nişte jardiniere cu begonii delimitau terasele.

Un chelner în vestă albă salută perechea cu o exuberanţă specific meridională.

- Frank! Ce surpriză plăcută! A trecut ceva timp de când n-ai mai venit pe aici.

Cuprinse mâinile pictorului într-ale lui şi le scutură jovial.

- Prietenul meu, Stefano, îi spuse Frank Ritei.

Cu o luminţă de admiraţie în ochi, chelnerul se înclină curtenitor în faţa tinerei femei.

- Vă instalez în cel mai bun loc, îi asigură el.

De la masa lor, unde se aşezară unul lângă altul, aveau o privire de ansamblu a pieţei. Rita se miră că vede atâta lume într-un cartier ignorat de turişti...

- Este ora plimbării de seară, îi explică Frank. Veneţienii îşi pun cele mai frumoase haine pe care le au, pentru a fi văzuţi de cunoscuţii lor.

- Acelaşi gust pentru fast, remarcă Rita amuzată.

Apoi luă meniul şi se pierdu în numele care-i erau complet străine.

- îţi plac pastele? Sau fructele de mare? o întrebă Frank. Graţie Mării Adriatice, Veneţia le are pe cele mai bune din lume.

Rita puse degetul pe un rând aproape ilizibil.

- Aş mânca scampi.

- Prea uşor. Ca să te familiarizezi cu limba, să faci singură comanda. Dar arată-mi altceva pe meniu.

Fiindcă Rita era încurcată, el arătă cu degetul spre un fel pe care ea îl descifră cu greutate.

- Ce e asta? Bisato alla marinara?

- Un fel de marinată de anghile.

Rita se strâmbă îngreţoşată.

- Aş avea impresia că înghit şerpi.

- Şi totuşi e ceva delicios. Tu-l comanzi şi eu îl mănânc. Trebuie să te înveţi cu pronunţia limbii italiene.

- Doamne! N-aş putea să-mi aleg mâncarea după pofta inimii, fără să mă gândesc la lecţii?

Dar reproşul ei trecu nebăgat în seamă. Stefano stătea în faţa mesei lor, cu un carnet în mână.

- Hai! îi porunci Frank.

Şi, subjugată, Rita îi dădu ascultare. Frank nu mai putea de bucurie. Adăugă şi el ceva: o friptură de scampi, două garnituri şi o salată. Pe urmă alese o sticlă de valpolicella rose.

- De cât timp locuieşti la Veneţia? îl întrebă Rita, după ce Stefano se îndepărtă.

- De şase ani. Am venit din cauza luminii. Nicăieri, nici măcar în sudul Franţei, nu e atât de bună ca aici.

- Ai expus ceva?

- Doar două pânze în Soho, acum câţiva ani... Din fericire am o altă sursă de venituri decât pictura mea, adăugă el după o scurtă ezitare.

Apoi zâmbi şi-i arătă cât de frumos era aranjată masa. Flacăra lumânărilor făcea să strălucească argintăria şi porţelanul pe faţa de masă roz.

- După cum vezi, spuse el, nu sunt încă muritor de foame într-o mansardă şi-mi pot oferi luxul să invit o femeie frumoasă într-un restaurant la modă. întotdeauna ţi-e foame?

Sosirea chelnerului o împiedică pe Rita să-i răspundă pe loc. Se strâmbă arătând spre anghilele care pluteau într-un sos gras.

- Mi-era foame înainte să aducă oroarea asta.

El îi oferi scampi şi păstră pentru el farfuria cu

bisato.

- în mod sigur nu se numără şi nişte italieni printre strămoşii tăi, remarcă el, fiindcă altfel ţi-ar plăcea asta. Totuşi, dacă mă uit bine la tine, mi se pare că ai părul roşcat şi carnaţia veneţiencelor pictate de Tiepolo.

Rita scutură din cap.

- La facultate mă luau adeseori drept egipteancă.

- Adevărat?

îşi puse jos furculiţa şi o examină cu atenţie. Apoi îi prinse bărbia între două degete şi o obligă să-şi ţină capul foarte drept, în timp ce el o studia la lumina mişcătoare a lumânărilor.

Mâna lui coborî apoi ca o mângâiere pe pielea mătăsoasă a gâtului.

Rita avea impresia că lumea înconjurătoare dispăruse. Era conştientă doar de privirea arzătoare a lui Frank şi de surescitarea care-i cuprinsese întreg trupul.

Pentru a-şi alunga emoţia, ea îi spuse glumeaţă:

- Mă vezi mergând tot timpul cu capul în profil?

Frank îşi retrase mâna. încordându-şi bustul, adoptă postura ţeapănă a faraonilor.

Rita pufni în râs. O pereche de la masa vecină râse şi ea.

- Precis sunt în luna de miere, şopti Frank reluându-şi atitudinea normală.

Rita zâmbi cu regret.

- Ce loc minunat pentru un voiaj de nuntă! şopti ea.

- Unde ai fost în călătorie de nuntă?

- De unde ştii că am fost măritată?

- N-a fost decât o simplă presupunere.

- N-am avut de fapt o lună de miere, îi mărturisi ea. Neil este expert în cărţi vechi şi era mult prea ocupat, ca să călătorească de plăcere.

Apoi ridică din umeri, parcă resemnată.

- De fapt, n-a trecut mult şi mi-am dat seama că se plictisea dacă rămâneam între patru ochi. El trăia în mijlocul unei adevărate curţi de prieteni, admiratori şi paraziţi.

- Şi cât timp ai rezistat?

- Doi ani. Ruptura s-a instalat încetul cu încetul. Destul de repede am încetat să-l respect. Şi nu poţi iubi pe cineva fără să-l respecţi. Dar nu voiam să-l părăsesc pe Neil, fiindcă simţeam că are nevoie de mine. Era lipsit de maturitate. Dar este o maladie incurabilă. Şi când am înţeles asta, am divorţat.

Frank se încruntă. Argumentul nu-l satisfăcea.

- Nu-mi închipui că eşti atât de dură.

Rita puse mâinile pe masă cu un gest repezit, ca şi cum dădea cărţile de joc.

- Sunt cea mai mare dintre şapte fraţi şi surori. în timpul copilăriei, adolescenţei şi tinereţii mele am avut grijă de cei mai mici. E destul pentru o întreagă existenţă, nu-i aşa?

Avu chef să adauge că femeile puternice erau în general prada visată de băieţii nehotărâţi şi fermecători. Dar preferă să încheie o discuţie care-i displăcea.

- Neil şi-a reluat obiceiurile de flăcău petrecăreţ, spuse ea. Şi e fericit.

- Dar tu eşti?

Rita îşi ridică bărbia cu mândrie.

- Am magazinul meu de antichităţi. îmi ador munca şi încep să obţin profituri destul de mari de pe urma ei, ceea ce mi se pare foarte plăcut.

- Nu ţi-ar plăcea să locuieşti în Italia?

în acelaşi timp îi cuprinsese încheietura fină în palma lui solidă şi posesivă.

Rita se înfioră. Ochii ei descoperiră pe degetele lui Frank câteva pete de vopsea care nu se curăţaseră cu terebentina. Se simţea ciudat de emoţionată de acest mic defect al unei frumuseţi aproape perfecte.

Dar îşi reveni imediat, nemulţumită şi alarmată totodată.

Oare n-o să se schimbe niciodată? De ce se simţea atrasă mai degrabă de slăbiciune decât de forţă? Mai întâi Neil şi apoi acest pictor frumos şi boem ca toţi cei din breasla lui...

îi atrase atenţia asupra petelor de pe degete şi de pe tricou.

- Le ştiu, spuse el pe un ton nepăsător. Am nevoie de o mamă.

Rita se crispă şi Frank izbucni imediat în râs.

- Nu eşti vizată. îţi rezerv un alt loc în viaţa mea.

Tânăra se îndepărtă de el cât putu de mult şi ripostă cu
severitate:

- Ce rol? Nu accept indicaţii de la nimeni. Sunt anticar şi dacă am o hotărâre de luat o discut cu

asociatul meu.

Dar în acelaşi timp îşi regretă atitudinea ţâfnoasă, atât de diferită de personalitatea ei. Acesta era felul ei de a se apăra?

Terminară de mâncat în linişte. Frank comandă două îngheţate cu fragi. înainte de a băga linguriţa în îngheţata apetisantă, el remarcă pe un ton visător:

- Am învăţat multe de când trăiesc la Veneţia. Italienii savurează tot ceea ce înseamnă sarea vieţii: frumuseţea, dragostea, traiul bun. Sunt în stare să şi le ofere şi le pasă mai mult de prezent decât de viitor.

- Fiecare cu părerea lui, replică Rita. Personal, dacă mi se întâmplă să apreciez clipa prezentă, mă gândesc totodată şi la consecinţele faptelor mele.

Privi ceasul de la încheietura mâinii şi adăugă zâmbind:

- Raţiunea mă îndeamnă să mă opresc la această plăcută conversaţie. Nu cunosc încă locul unde voi dormi la noapte. Aşa că e timpul să mă prezint la pensiunea Morosini.

Frank o privi surprins.

- Iată o alegere care nu-ţi prea seamănă.

- N-am nici un merit în asta, răspunse tânăra cu o voce obosită. Contesa Rusconi a aranjat totul. Bagajele mele au rămas la Danieli, unde le-am lăsat când am sosit de la aeroport.

- Eşti obosită? se nelinişti Frank.

- Nu în mod deosebit. Dar simt că mi se taie picioarele la gândul că trebuie să mă duc la hotel ca să-

mi recuperez bagajele, apoi să străbat toate aceste străduţe şi canale în căutarea prietenelor contesei.

Frank izbucni într-un râs plin de veselie.

- Mă însărcinez eu cu toate, spuse el. N-o să ai nici o grijă... cu o singură condiţie.

- Care?

- Dacă vei fi satisfăcută de serviciile mele, ne vom petrece împreună tot restul serii. Cunosc o discotecă unde ambianţa este teribilă. De acord?

Fascinată de privirea lui întunecată, ea dădu din cap, arătând totodată spre vesta sport agăţată de spătarul scaunului.

- Sper că o să-mi laşi totuşi timpul necesar să-mi schimb ţinuta, spuse ea încercând să nu arate cât de multă plăcere îi făcuse invitaţia lui.

*

* *

Rita avea impresia că e purtată pe aripile vântului.

Graţie perfectei cunoaşteri a locurilor şi oamenilor, Frank reuşise să găsească o bărcuţă cu motor şi hamali. Aşa că, la o jumătate de oră după ce părăsiseră restaurantul, Rita îşi prezenta paşaportul la micul birou de primire al pensiunii Morosini.

O servitoare pe jumătate adormită îi dădu două chei: una de la camera ei şi una de la uşa de la intrare, în cazul că se întoarce târziu.

Casa fusese probabil foarte frumoasă. încăperile erau foarte mari, dar nu prea potrivite pentru destinaţia de hotel. Rita reperă câteva mobile de preţ, dar notă

totodată că preţioasele covoare erau tocite până la urzeală şi că zugrăveala ar fi trebuit de mult refăcută.

îl lăsă pe Frank într-un salon vechi şi-l urmă pe hamal până la primul etaj.

Nu-i trebuiră mai mult de douăzeci de minute ca să facă un duş şi să se îmbrace.

Reapăru în salon într-o rochie albastră de cocteil. Mătasea fluidă se mula pe trupul ei. Pantofii cu tocuri înalte şi o poşetă de seară îi completau ţinuta.

După privirea admirativă cu care o fixă pictorul, Rita îşi dădu seama că alegerea ei fusese bună. Frank era probabil un obişnuit al casei, fiindcă îşi schimbase tricoul pătat şi pantofii de velur cu un polo alb şi o perehe curată de blugi.

Barca cu motor îi aşteptase. Se întoarseră pe străduţele de apă până în cartierul Castello. Merseră apoi pe jos până într-o piaţetă iluminată în întregime cu neon. Ecourile unei muzici calde, dinamice scăpau pe ferestrele cabaretului.

Mai multe persoane râdeau şi flecăreau pe stradă.

- Oh, Frank!

- Buona sera, Frank!

Un grup se apropie de ei. Urmară strângeri de mâini, exclamaţii de veselie, lovituri prieteneşti peste spate şi pe umăr.

Se părea că Frank are mulţi prieteni.

în local comandă vin pentru toţi prietenii lui, apoi o luă pe Rita pe ringul de dans. Un loc atât de aglomerat încât perechile băteau aproape pasul pe loc. Muzica era în general compusă din aranjamente pe cântecele lui

Michael Jackson.

Rita parcă plutea, înlănţuită de braţele lui Frank. Universul ei se limita la umărul lui puternic pe care îşi sprijinea fruntea şi la braţul care-i strângea talia. Pierduse complet noţiunea timpului. Când îşi ridica puţin capul, întâlnea privirea ochilor lui arzători, a căror flacără făcea să-i curgă foc prin vene. Se lăsa cuprinsă de senzaţii uitate de o veşnicie.

Miezul nopţii trecuse de mult când părăsiră localul. Se plimbară un timp fără să scoată nici un cuvânt, pe o stradă pustie şi liniştită.

- Te-ai distrat la fel de bine ca la New York? o întrebă Frank aproape cu timiditate.

- La New York nu mă distrez niciodată. Aici a fost...

Căută un calificativ, dar nu găsi nici unul destul de sugestiv pentru a traduce prin cuvinte ceea ce simţea. Aşa că spuse cu simplitate:

- Seara a fost minunată. îţi mulţumesc, Frank.

- E târziu. Având în vedere decalajul orar, ai avut o zi foarte lungă. Te conduc la pensiunea surorilor Morosini.

Vocea îi tremurase puţin. Rita nu răspunse nimic. El luă tăcerea ei drept aprobare şi iuţi pasul.

Când ajunseră la pensiune, Rita scoase cele două chei pe care i le dăduse recepţionera. O alese pe cea mai mare.

- Presupun că e cea de la poartă.

O băgă în broască fără a reuşi însă s-o răsucească.

Frank încercă la rândul lui, cu acelaşi insucces. Iar cealaltă cheie era prea mică pentru mărimea broaştei.

- Poate că mai există vreo poartă, la fel ca la Palatul

Rusconi, îi sugeră tânăra femeie.

- Nu. E singura intrare pe care o ştiu.

Rita se enervă.

- Nu-mi vine să cred că mi-a dat o cheie greşită... totuşi, dacă stau să mă gândesc mai bine, e posibil. Fata de la recepţie dormea de-a-mpicioarelea. într-un hotel american, ar fi fost concediată înainte de sfârşitul zilei.

Rita apăsă pe butonul soneriei.

- Presupun că au un paznic de noapte.

încercă de mai multe ori. Dar soneria nu reuşi să trezească pe nimeni din casa care părea pustie. Nici o lumină nu se zărea prin obloanele închise. Locul părea de-a dreptul lugubru.

Rita era furioasă pe sine. Slăbiciunea de care dăduse dovadă în faţa contesei Rusconi îi apărea acum ca o formidabilă prostie. Ce idee să plece din hotelul ei luxos, deschis zi şi noapte, ca să se mute în palatul ăsta lamentabil, închis ermetic ca o închisoare!

- Să ne întoarcem la Danieli, îi spuse ea.

Frank clătină din cap.

- Veneţia e plină de turişti. Camera ta de acolo e în mod sigur ocupată. Vii la mine.

- La tine? repetă Rita. Dar unde?

- La Burano. Aminteşte-ţi că ţi-am spus: locuiesc pe una dintre insulele din lagună. Dar ca să ajungem la staţia de unde luăm barca cu motor, trebuie să mergem cu gondola. Nu te-ai urcat niciodată într-o gondolă, nu-i aşa?

Rita oftă. Limbuţia pictorului o enerva.

- Ascultă-mă bine, Frank! Când m-am sculat azi-dimineaţă, crezi că aveam intenţia să suport zece ore de zbor ca să profit de „la dolce vita” italiană şi să-mi sfârşesc seara într-o gondolă romantică? Povestea asta a început să mă mire şi pe mine. Ar putea fi intitulată: „Problema de la miezul nopţii”. Capitolul unu.

- Sau mai degrabă „Noapte la Burano”, replică el fără să se lase descurajat.

O gondolă trecea prin apropiere. Frank strigă şi tricoul vărgat al gondolierului se mişcă prin semiîntuneric.

Aşa că Rita nu avu de ales şi trebui să se aşeze alături de Frank pe banca matlasată a ambarcaţiunii înguste.

Alunecau într-o linişte stranie de-a lungul unui canal, a cărui apă strălucea în lumina lunii. în spatele lor, la pupa, bărbatul manevra cu îndemânare vâsla. Casele riverane aveau obloanele trase.

Ritei i se părea apăsătoare atmosfera. O trecu un fior. Frank îi înconjură umerii cu un braţ amical.

în momentul când treceau pe sub un pod mic, Rita zări furişându-se o siluetă.

Frank o tachină.

- Cred că am văzut un cuţit strălucind sub o capă neagră.

Gondolierul supralicita:

- Un corp a căzut în apă, signorina.

Rita scoase un mic strigăt şi se strânse lângă Frank.

- Nu, nu, totul e în regulă, spuse gondolierul. N-a fost decât o glumă.

Rita se simţi totuşi uşurată când ajunseră pe Canal Grande.

- Canalele astea strâmte cred că-i fac pe mulţi să sufere de claustrofobie, remarcă ea.

- Bineînţeles, o aprobă Frank ironic. Psihiatrii veneţieni ştiu asta. Numai că aici, în loc de divan, folosesc un pat de apă pentru a-şi lungi pacientele.

Rita bombăni:

- Prefer glumele gondolierului.

Intrară pe Canal Grande în dreptul Podului Rialto. Era târziu. Reflectoarele erau stinse. Pe fiecare mal, palatele se succedau cu faţadele lor gotice, renascentiste sau clasice. în lumina albăstruie a lunii păreau nişte decoruri de teatru. Frank îi spunea Ritei numele fiecăruia. Dar, învinsă de oboseală, tânăra moţăia, conştientă doar de apropierea trupului lui şi de sunetul grav al vocii. I-ar fi plăcut ca această agreabilă beatitudine să nu se mai sfârşească niciodată.

El o scutură uşor.

- Trezeşte-te, Rita. Ajungem în faţa Palatului Dogilor. Acum trebuie să găsim o barcă cu motor. Gondolele nu ajung până la Burano.

Năucită de nesomn, îl urmă pe Frank şi se trezi aşezată din nou alături de el, dar asurzită acum de zgomotul unui motor.

„E imposibil, visez, gândea ea. Eu, Rita Stewart, anticar cunoscut pe Madison Avenue, însoţesc un pictor

trăsnit pe o insulă necunoscută.”

Se ciupi de braţ. Nu, nu era un vis.

Frank locuia într-o casă de pescari. Rita zări o faţadă întunecată cu ramele deschise la culoare ale ferestrelor şi a uşii.

Frank îşi scoase cheia.

- Zece mii de lire ca să-ţi aflu gândurile, şopti el.

Rita mormăi:

- N-ar fi trebuit s-o ascult pe contesă.

- Aşteaptă să-ţi vezi patul. Cearşafurile s-au uscat la soare. Sunt de un alb ca zăpada şi miros a violete. Cuvertura e făcută din puful gâştelor de pe insulă...

Rita închise ochii la perspectiva unui culcuş atât de confortabil şi îmbietor, apoi îi redeschise alarmată.

- Şi unde se află acest pat?

- în camera de oaspeţi. Fii liniştită!

împinse o uşă şi o lăsă singură într-o încăpere de o simplitate aproape monahală. Rita nu mai putea de oboseală.

Frank nu minţise. Cearşafurile erau mătăsoase şi parfumate. Pernele mari şi moi. Cuvertura nu cântărea nimic dar o proteja de aerul răcoros al nopţii.

Rita se culcase goală. Pe norişorii lor roz, îngeraşii pictaţi pe plafonul Vilei Mandola nu puteau fi mai fericiţi decât ea.

Pe buze îi apăru un zâmbet de încântare. Ziua fusese minunată. Imaginea lui Frank era atât de puternică, încât aproape că reuşea să-i alunge din minte motivul călătoriei ei. îşi reamintea fiecare din expresiile lui, gura senzuală, râsul vesel şi mângâierea

învăluitoare a ochilor lui de catifea.

O fură somnul. Pe chipul ei se putea citi fericirea.

Capitolul 2

Aroma cafelei o trezi din somn pe Rita. Deschise ochii pe jumătate, apoi îi închise repede la loc. Oare unde se afla?

Memoria îi reveni brusc. Fu cuprinsă de un asemenea elan de bucurie încât sări jos din pat şi deschise obloanele ca să lase să intre soarele.

Ferestrele dădeau spre câmp. O briză cu iz sărat ciufuli părul Ritei care închise repede obloanele, conştientă de goliciunea ei.

Deschise apoi dulapul de stejar care, împreună cu patul şi scaunul din pai formau singurul mobilier din cameră. Nişte cămăşi bărbăteşti erau împăturite cu grijă. Luă una şi o îmbrăcă, apoi se băgă cu plăcere în culcuşul ei călduţ.

Un alt miros îl însoţea pe cel al cafelei. Rita îşi imagină o tavă plină cu lucruri apetisante: şuncă şi ouă prăjite, unt proaspăt cu chifle calde. Mmm... înghiţi în sec de poftă. Raţiunea îi comanda să se scoale şi să se ducă să-l ajute pe Frank la bucătărie. Dar la naiba cu raţiunea! Se înveli bine cu cuvertura şi aţipi din nou, conştientă de plăcerea acestui somn pe furate şi de lenevia atât de neobişnuită pentru ea.

Cineva o trase de degetele de la picioare, smulgând-o din euforia ei. Frank se aşezase pe marginea patului, ţinând o tavă pe genunchi.

Rita ridică puţin capul. Văzu două pahare cu suc de portocale şi vesela fină din porţelan chinezesc.

Se trânti la loc pe pernă şi se întinse cu poftă.

- Exact tava pe care o aşteptam! Cum se spune în italiană la micul dejun?

- Piccola colazione. Dar aparenţele sunt câteodată înşelătoare. Scoală-te şi priveşte realitatea în faţă.

Rita îi adresă cel mai frumos surâs al ei. Apoi se ridică şi se sprijini de perne.

- Tu ai făcut...

Se întrerupse, holbă ochii şi scoase un „oh” decepţionat. Nu era şuncă. Nişte ouă bătute, pe fundul unei farfurii adânci, cu un aspect translucid şi deloc apetisant.

Dar un trandafir roşu împodobea tava.

- Mic dejun în stil italian? pufni ea în râs.

Frank se strâmbă.

- S-a întrerupt curentul electric exact în momentul când începeam să prăjesc jambonul, îi explică el. Miroase trandafirul şi bea sucul de portocale. N-am nimic altceva să-ţi ofer, cara mia.

Rita îşi turnă o ceaşcă de cafea. Era rece şi amară. Singurele lucruri comestibile de pe platou erau sucul de portocale şi o felie de chec.

Frank luă cele două pahare, întinse unul Ritei şi-l păstră pe celălalt. Băură împreună. Frank rămăsese posomorât. Rita încercă să-l încurajeze.

- Ce drăguţ din partea ta că mi-ai adus micul dejun la pat!

- Să mai vii o dată când o să am curent electric şi o să-ţi demonstrez adevăratele mele talente.

El arătă spre ouă.

- Ar trebui să le arunc pe o pânză în maniera

anumitor specialişti de Pop'Art.

- Ce te-a făcut să devii pictor? îl întrebă pe neaşteptate Rita.

- Vocaţia probabil.

Se încruntă şi reflectă un moment înainte de a continua:

- întotdeauna am fost talentat la desen şi m-am simţit atras de culori. Pentru mine pictura nu este un scop în sine. Este eliberarea unei nevoi de exprimare. Din copilărie am ştiut ceea ce voi face.

- Ai avut noroc.

- Mai puţin decât crezi, fiindcă am pierdut mult timp. Exilat de la Torino la San Francisco, tatăl meu a devenit un avocat celebru în Statele Unite. Dorea să mă vadă preluând cabinetul de aocatură. Aşa că, ani de zile, m-a obligat să studiez dreptul.

Rita păru şocată.

- Şi-ţi iroseai viaţa doar din dragoste filială?

- Te miră asta? Găseşti că n-am caracter, nu-i aşa?

Rita îşi plecă genele lungi pentru a-şi asunde admiraţia care strălucea în ochii ei verzi. Ştia că Frank Giordano nu poate fi considerat un om slab.

Frank rosti foarte repede:

- Uită o clipă de educaţia ta americană. Dacă în familiile italiene copilul este un adevărat rege, el trebuie în schimb să-şi asculte tatăl. în ceea ce mă priveşte, eram împins de un resort mai puternic decât tradiţia. Voiam să-i dovedesc celui care mi-a dat viaţă că nu mă tem de nimeni, nici măcar de el, pe planul competiţiei.

- Şi totuşi ai revenit la pictură, remarcă Rita.

- Da, dar numai după moartea tatălui meu şi după terminarea facultăţii de drept. Şi am rupt totodată cu un mod de viaţă care nu-mi convenea. Mama mea primea foarte mult, dar mai mult din obligaţie decât din prietenie. Pe tot parcursul vieţii lor, părinţii mei au rămas robii convenţiilor sociale.

Un miros de ars îl întrerupse. Frank sări în picioare.

- Au dat drumul la curent. Am lăsat două felii în prăjitorul de pâine, pentru cazul că nu-ţi plăcea checul meu. Acum îţi voi putea pregăti o adevărată piccola colazione.

- Vin cu tine, îi spuse ea în momentul când el părăsea încăperea.

- Baia este în fundul culoarului, îi spuse Frank peste umăr.

Ceva mai târziu, beau cafea fierbinte, stând aşezaţi unul în
faţa celuilalt în bucătărie. Pe fereastră, Rita vedea de cealaltă parte a unui canal îngust un şir de case cu un singur nivel, cu faţadele zugrăvite în culori vii. O campanilă puţin aplecată domina acoperişurile vechi din ţiglă roşie.

Priveliştea o surprindea prin calm şi originalitate, dar nu întârzie prea mult asupra ei. Ochii îi erau atraşi mai degrabă de Frank căruia îi sorbea cuvintele şi-i răspundea la întrebări. încercau să se cunoască mai bine. Rita se întreba dacă nu era pe cale să se ataşeze prea mult de acest bărbat din cauza admiraţiei exagerate pe care o simţea pentru el.

Totuşi, când Frank îi propuse o plimbare pe insulă, îl

refuză. Afacerile îşi recăpătaseră încetul cu încetul ascendentul în preocupările ei.

- îţi apreciez foarte mult compania, Frank, dar trebuie neapărat să mă întorc la Veneţia. I-am promis contesei Rusconi că ne întâlnim la magazinul ei.

Aruncă o privire spre rochia albastră de mătase şi zâmbi.

- Mai întâi va trebui să-mi schimb toaleta. O să fac un mic ocol pe la pensiune şi cu ocazia asta o să discut şi cu surorile Morosini despre condiţiile şederii mele acolo.

*
* *

Când ajunseră în faţa pensiunii, Rita fu frapată de toate semnele de decrepitudine pe care abia le remarcase în ajun. Pereţii erau coşcoviţi. Vopseaua de pe obloane se cojea. Grădina era plină de mărăcini şi urzici, dominate de un chiparos falnic, martor al unei splendori trecute.

Totuşi, un buchet mare de irişi împodobea holul de la intrare. Erau nişte buchete la fel de frumoase şi în salon.

Recepţia era pustie. Rita luă telefonul şi formă numărul palatului Rusconi.

Nimeni nu-i răspunse.

- Mai încearcă, o sfătui Frank.

Apoi îi dădu numărul de la magazin.

Dar se părea că nobila doamnă nu se afla nici la palat nici la magazin.

- Nu are nici un ajutor? se miră Rita punând receptorul în furcă.

Frank începu să râdă.

- Oh, nu! Nu vrea să împartă cu nimeni plăcerile negoţului.

- Plăcerile? Credeam că oamenii muncesc în primul rând ca să-şi câştige existenţa. Oricât de contesă e ea, prietena ta nu e scutită de această nevoie. Şi ca să te convingi, e de ajuns să arunci o privire în încăperile aproape golite de mobilă ale palatului ei.

Frank nu-i răspunse însă. O femeie de vreo şaizeci de ani cobora scara cu un pas maiestuos. Părul ei cenuşiu, tăiat scurt, încadra o faţă prelungă, osoasă şi distinsă. Era îmbrăcată cu o fustă neagră şi o bluză de culoarea fildeşului împodobită cu un jabou de dantelă.

- Doamna Stewart, presupun? încântată să vă cunosc, spuse ea într-o engleză perfectă. Eu sunt Maria Morosini.

Rita vru să-l prezinte pe Frank. Dar femeia o opri, zâmbind.

- Suntem vechi prieteni. Frank dispunea aici chiar de o mică încăpere unde îşi ţinea o parte din lucruri.

Rita îşi aminti atunci că Frank se schimbase aici înainte de a pleca în oraş.

Maria Morosini arătă spre vasul cu flori de la piciorul scărilor.

- Vă rog să mă iertaţi, signora, că nu aţi găsit flori proaspete în cameră la sosirea dumneavoastră. Dar ieri n-am găsit nimic care să-mi placă. Sora mea şi cu mine iubim numai florile cu tije lungi, cum sunt trandafirii, irişii sau gladiolele. Ele sunt semnul unei splendori care se potriveşte cu casa noastră.

Rita dădu politicos din cap. în sinea ei, deplângea lipsa de simţ practic de care dădeau dovadă surorile Morosini. în loc să cheltuiască o avere pe la florării, de ce nu-şi defrişau grădina ca să planteze trandafirii şi gladiolele de care aveau nevoie?

Maria continua cu un zâmbet satisfăcut:

- Din fericire, în dimineaţa asta ne-am putut umple vazele. Am pus nişte flori splendide în camera dumneavoastră.

- Mulţumesc. Vă apreciez gestul, spuse Rita. Dar mă tem că n-am primit cheia potrivită. în noaptea asta n-am reuşit să deschid poarta...

Ezită, nedorind să facă neplăceri personalului. Dar după câteva secunde de nehotărâre, Rita consideră că surorile Morosini trebuiau să afle că portarul nu-şi face cum trebuie datoria.

- Am sunat de mai multe ori dar nu mi-a răspuns nimeni.

Degetele Mariei trăgeau cu nervozitate de jaboul fin de
dantelă.

- îmi pare rău, signora. Camerele au ferestre spre cealaltă parte a casei. Aşa că nu se aude soneria până acolo. Dar o să-l cert pe Mario că nu era la postul lui.

Coborî tonul pentru a adăuga pe un ton confidenţial:

- Nenorocitul s-a pus pe băut, mă înţelegeţi? Dar, cu toate astea, nu-l putem concedia. Lucrează pentru familia noastră din copilărie.

O expresie gânditoare întunecă faţa brăzdată nemilos de trecerea anilor.

- în fond, poate că din cauza asta suge băutură ca un burete, adăugă ea.

Rita şi Frank schimbară o privire amuzată. Şi asta spori intimitatea care se stabilise între ei.

Maria o rugă pe Rita să-i înapoieze cheia în chestiune. Apoi dispăru într-un birou aflat în spatele recepţiei.

Urmată de Frank, Rita intră în salon şi privi în jurul ei. Deasupra şemineului monumental era agăţat un blazon asemănător cu cel pe care-l văzuse în palatul Rusconi. însă aici leul era culcat, doar capul lui vigilent fiind ridicat. Fotografiile, divanurile şi comodele erau grele dar de bună calitate şi gust. O vitrină fusese golită de conţinutul ei, cu excepţia unui vas emailat de Faenza.

Rita îl reperă imediat şi se apropie ca să-l examineze mai atent.

Corpul oval al vasului reprezenta capul unui patriarh bărbos. Mânerele verzi erau admirabil cizelate. Obiectul data în mod sigur din secolul XVI. Vasele de acest fel erau însă întotdeauna perechi. Unde o fi al doilea? se întrebă Rita.

întâlni în acel moment privirea lui Frank.

- O minunăţie, nu-i aşa? şopti ea.

- Da. îţi imaginezi mândria meşterilor care au reuşit o asemenea perfecţiune? în prezent, fabricile scot mii de vase asemănătoare, a căror execuţie grosolană este o insultă pentru arta ceramicii.

- în ochii tăi, poate. Dar turistul care cumpără o reproducere este la fel de fericit ca şi cum ar poseda

originalul.

Frank se strâmbă dispreţuitor.

- Dacă este american, o dată întors acasă se va grăbi să-l împodobească în mod sigur cu flori artificiale.

Rita nu mai avu timp să-i răspundă. Maria tocmai intra în salon. O femeie mai tânără şi cu forme ceva mai pline o însoţea. Maria făcu prezentările.

- Sora mea mai mică, spuse ea. Luisa se ocupă de bucătărie.

Frank le surâse celor două prietene ale lui.

- Luisa e cea mai bună bucătăreasă din Veneţia. Pot să depun mărturie în acest sens, afirmă el.

O bruscă roşeaţă coloră chipul palid al Luisei care-şi plecă ochii, măgulită de compliment. Avea nasul acvilin ca sora ei şi aceleaşi buze subţiri şi dispreţuitoare.

- Iată cheia cea bună, spuse Maria întinzându-i-o Ritei. Şi încă o dată, vă rog să-mi acceptaţi scuzele.

- Nu-i nimic, spuse americanca pe un ton conciliant.

Cele două surori afişau o asemenea noblеţe, încât le lăsă să
plece fără să fi îndrăznit să întrebe de preţul camerei.

- Sun-o din nou pe contesă, o sfătui Frank.

Formă chiar el numărul şi întinse receptorul Ritei.

în sfârşit cineva răspunse la celălalt capăt al firului. Contesa Rusconi părea că abia răsuflă.

- Scumpa mea, încă două minute şi nu m-aţi mai fi găsit. Tocmai închideam magazinul, fiindcă sunt invitată diseară la nişte prieteni. Şi cum fac totul în ultimul moment, nu mi-a mai rămas prea mult timp să mă pregătesc.

Rita încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

- V-am mai sunat şi adineaori.

Interlocutoarea ei o întrerupse cu o voce nerăbdătoare.

- Eram la coafor. Pe urmă, a trebuit să dau o fugă să-mi cumpăr o pereche de pantofi de seară. Cei vechi s-au cam uzat de atâtea petreceri... Oh, dar acum mă gândesc...

Izbucni în râs ca şi cum o idee năstruşnică îi trecuse prin minte.

- ...Veniţi la petrecere, dragă prietenă. Va fi o ocazie bună pentru dumneavoastră de a întâlni jumătate din aristocraţia veneţiană. Vechiul meu prieten, Luigi Capiello, a avut ideea ca în seara asta să invite o groază de cunoştinţe. Rugaţi-l pe Frank să vă însoţească... sau mai degrabă o să-l rog eu personal când o să-l văd. El îl cunoaşte foarte bine pe Luigi.

Rita se simţea năucită. Contesa avea un talent să ia hotărâri în locul ei punând-o aproape în faţa faptului împlinit. Şi în afară de asta, vorbea atât de repede încât era imposibil s-o întrerupi.

Rita reuşi totuşi să spună:

- Frank e lângă mine.

- Splendid! Daţi-mi-l la telefon.

Rita îi pasă uşurată receptorul. în timp ce Frank era supus la rândul lui tirului contesei, Rita se întoarse în salon. Covorul scump oriental era tocit. O fereastră rămăsese blocată fiindcă cremona dispăruse. Pernele din catifea de pe canapeaua mare fuseseră cârpite cu destulă stângăcie.

Toate aceste semne denotau o sărăcie lucie. Şi totuşi, flori scumpe împodobeau vasele înalte din cristal.

Ridică ochii spre plafonul cu casete. Cum or fi încălzit iarna încăperile astea atât de mari şi de înalte?

Frank veni după ea, cu ochii strălucind de veselie.

- Ieşim diseară, o anunţă el.

- Aşa am înţeles şi eu.

- Atunci vin să te iau la ora opt. De acord?

Rita ridică fatalistă din umeri.

- Ar trebui să refuz, spuse ea cu un zâmbet forţat, dar...

- Dar ce?

- Nu vreau s-o nemulţumesc pe contesă.

- Cred că n-o să regreţi. Sigur, nu va fi o atmosferă atât de destinsă ca aseară... Fiindcă ne-am distrat bine, nu-i aşa?

Rita dădu din cap, adresându-i un zâmbet călduros.

în momentul când ieşeau din salon, un bărbat cu părul argintiu împingea uşa holului. Eleganţa lui demodată îi sporea distincţia. îl salută pe Frank, care i-l prezentă Ritei. Signor Bianchi era unul din clienţii pensiunii. Se înclină, ducând degetele tinerei femei până la buzele lui, într-o sărutare de mână ca pe vremuri. Apoi se îndepărtă cu discreţie.

Rita îl conduse pe Frank până în prag.

- Dacă surorile Morosini au mulţi clienţi, pensiunea este o afacere rentabilă, remarcă ea.

- N-aş ajunge prea repede la concluzia asta, spuse prudent Frank. Signor Bianchi şi alţi clienţi sunt vechi prieteni ai Luisei şi Mariei. Sunt sigur că nu participă

decât cu nişte sume nesemnificative la cheltuielile pensiunii. Cred că abia îşi plătesc mâncarea.

Imprudenţa surorilor Morosini o lăsă cu gura căscată pe Rita.

- Dar... bietele femei sunt pe cale să se ruineze.

- Posibil. Dar nu-şi pot arunca prietenii în stradă.

- Nu, bineînţeles că nu... Totuşi, ar face mai bine să-şi reducă cheltuielile. Casa ar merge foarte bine şi fără risipa asta de flori scumpe.

Fu rândul lui Frank să se simtă şocat.

- Florile aduc Mariei şi Luisei frumuseţea care le înseninează viaţa.

- O frumuseţe cam costisitoare.

Frank ridică din umeri, agasat de lipsa de înţelegere a tinerei femei.

- Sunt fericite să continue vechile obiceiuri. Casa lor a cunoscut şi vremuri de glorie. Pânze de mari maeştri împodobeau pereţii. O armată de valeţi se ocupa de grădină şi de bucătărie. Acum, pentru a fi servite, cele două surori nu dispun decât de o femeie cu ziua şi de un portar care în general se îmbată. Şi le blamezi că cheltuiesc câteva mii de lire ca să-şi cumpere flori?

Când rămase singură, Rita medită la vorbele pictorului. Nu era de aceeaşi părere cu el. Cum să-ţi găseşti fericirea cheltuind mai mult decât îţi poţi permite? Pentru ea, comportarea surorilor Morosini era nici mai mult nici mai puţin decât o nebunie.

Dar încetă în curând să se mai gândească la cele două surori. Ziua era splendidă. Şi diseară va ieşi din nou în compania lui Frank.

Până atunci, fiindcă de afaceri nu putea fi încă vorba, se va amesteca în mulţimea turiştilor care vizitau Piaţa San-Marco şi Palatul Dogilor.

Urcă în camera ei ca să se schimbe.

*
* *

Malul pe care se ridica Palatul Capiello era luminat a giorno. Logiile şi arcadele dantelau faţada la fel de elegant ca ornamentele unui tort de nuntă.

Femei cu cape lungi de velur şi bărbaţi în frac coborau din gondole. Nu puteau trece pragul decât după ce erau anunţaţi de doi servitori care flancau intrarea, cu câte o făclie în mână. Porţile ghintuite erau larg deschise spre un hol imens, pardosit cu marmură şi mobilat cu piese vechi.

Frank şi Rita îşi spuseră numele valeţilor îmbrăcaţi în stil franţuzesc. Pictorul era îmbrăcat într-un smoching de un albastru-închis. Rita îmbrăcase o tunică vernil care i se mula ca o mănuşă pe trupul suplu.

Abia reuşi să nu pufnească în râs când intrară în palat.

- I-am fi putut anunţa la fel de bine pe Mickey şi Minnie Mouse. Nimeni n-a dat atenţie la ceea ce am spus.

- Ce importanţă are! ripostă Frank. Protocolul a fost respectat şi asta e tot ce contează.

Urcară scara monumentală care ducea spre încăperile în care avea loc recepţia.

-îl zăresc pe contele Capiello, spuse pictorul. Vino să te prezint.

Contele se apropia de ei. Un păr alb şi mătăsos îi

aureola
chipul. îi primi cu un surâs larg.

- Sunt fericit că ai putut veni, dragul meu Frank, spuse el cuprinzând mâinile pictorului, pentru a le scutura cu căldură.

Apoi luă mâna Ritei şi se înclină adânc.

- Sunt încântat să întâlnesc o femeie atât de frumoasă, spuse el galant. Atenţie, Frank! Ai grijă să nu ţi-o răpească nimeni... Şampanie? le propuse el chemând printr-un gest un băiat cu vestă albă. Bufetul e aranjat în sala de bal. Vi-l recomand călduros.

Ochii lui străluciră când adăugă pe un ton pofticios:

- O să găsiţi şi homari.

Apoi se îndepărtă ca să primească şi alţi invitaţi.

Cu o cupă plină în mână, Rita îl trase pe Frank ceva mai departe de mulţime.

- Ai remarcat eticheta sticlei? îl întrebă ea în şoaptă. Un Dom Perignon din 1976. Probabil că e foarte bogat.

- Te înşeli. Din contră. Dar un Capiello nu poate servi o amărâtă de oranjadă oaspeţilor săi... Hai acum să dăm o raită pe la homari.

Străbătură mulţimea care se înghesuia în sala luminată de două lustre mari de cristal.

Homarii erau tăiaţi în felii şi reconstituiţi în carapacea lor. Şi nu erau singurul lux al bufetului. Pe faţa de masă din dantelă, platourile de argint puneau la dispoziţia invitaţilor feluri variate şi tentante de mâncare. După ce gustaseră din caviar şi pui la rotisor, cei mai gurmanzi puteau alege diferitele sorturi de patiserie şi îngheţată.

- N-am văzut în viaţa mea o asemenea abundenţă de feluri şi nici atâta lux în prezentarea lor, remarcă Rita gânditoare.

Un fel de respect admirativ o făcuse să vorbească în şoaptă.

Frank îi explică.

- Contele primeşte o dată pe an. în acea zi scoate tot ce are mai frumos. Cumpără cele mai fine produse şi angajează o armată de valeţi pentru a le servi.

- încă două serate ca asta şi va fi nevoit să-şi vândă palatul, remarcă Rita pe jumătate amuzată, pe jumătate scandalizată.

Contesa Rusconi venea spre ei, însoţită de o brunetă planturoasă.

- Rita! Frank! Sunt fericită că vă aflaţi în mijlocul nostru astă-seară. V-o prezint pe signora Alvarez, o prietenă din Buenos Aires.

Şuviţe argintii făceau să strălucească părul negru al signorei Alvarez. Răspunse cu cordialitate cuvintelor de bun-sosit, apoi îşi ascunse cu mâna decolteul.

- Mă simt destul de stânjenită că am venit fără nici o bijuterie la o serată atât de elegantă. Dar o parte din bagajele mele au fost furate la aeroport. Voi fi despăgubită de societatea de asigurări, bineînţeles. Dar până atunci, am impresia că sunt dezbrăcată.

- Şi aşa eşti încântătoare, spuse maliţioasă contesa care era plină de coliere, inele şi brăţări. Dar dacă acest fapt te deranjează chiar atât de mult, te rog primeşte acest dar.

îşi scoase de la gât un lanţ de aur de care era

agăţată o piatră albastră cu o montură fină. Lucrătura era demodată dar foarte frumoasă.

- Oh, nu, protestă prietena ei. N-am dreptul să te privez de această bijuterie, scumpa mea Lily. Ea aparţine în mod sigur familiei Rusconi.

- Ia-o fără nici un scrupul, Ofelia, spuse nepăsătoare contesa. Am primit-o moştenire şi pot să dispun de ea după bunul meu plac. Dacă mândria ta îţi interzice să primeşti un asemenea cadou, atunci poartă-l măcar cât timp stai la Veneţia.

Prinse colierul la gâtul Ofeliei şi se dădu un pas înapoi pentru a admira pandantivul.

- Arată mult mai bine la gâtul tău, spuse ea cu amabilitate.

Prietena ei îi strânse mâinile într-o efuziune de tandreţe
specific sud-americană.

- întotdeauna eşti generoasă, scumpa mea Lily! exclamă ea.

Contesa se întoarse zâmbind spre Rita.

- în timpul tinereţii noastre, când mă numeam încă Lyli Moran, drumurile vieţii noastre s-au întâlnit pentru un timp. Eu eram dansatoare cu castaniete şi Ofelia costumieră în teatrul unde dansam.

Signora Alvarez oftă din adâncul pieptului.

- A fost o epocă minunată. Cine şi-ar fi putut închipui atunci că Lily Moran se va mărita cu un conte italian şi eu, Ofelia Perez, cu un bancher argentinian?

Contesa puse mâna pe braţul prietenei sale.

- Te las cu Frank. Eu vreau să-i arăt ceva Ritei.

Şi cu un mic surâs misterios, o îndemnă s-o urmeze prin mulţime.

Rita se întrebă ce toană o mai fi având contesa. Aceasta deschise o uşă şi o conduse într-o încăpere luminată doar de iluminaţia de pe Canal Grande.

Ochii Ritei se obişnuiră foarte repede cu semiîntunericul. Văzu un blazon mare agăţat deasupra şemineului.

- Armoriile familiei Capiello, o anunţă contesa cu respect în voce.

Mania asta de a expune blazonul familiei începuse s-o cam agaseze pe americancă. Aşa că nu dădu mare atenţie leopardului alb înfăţişat pe fondul de azur al ecusonului.

Contesa aprinse o lampă. Aşa că Rita putu privi după pofta inimii pendula aşezată pe poliţa din marmură a şemineului. Era un model splendid, reprezentativ pentru arta franceză din timpul lui Ludovic al XV-lea, cu un cadran din email şi nimfe aurite.

Contesa păru pe punctul de a spune ceva, apoi îşi strânse buzele într-o tăcere plină de reproş. Era clar că atitudinea Ritei o şoca.

‚Ar fi trebuit să mă uit ceva mai sus” se gândi tânăra.

Dar nu era capabilă de prefăcătorie. Se întoarse să examineze şi restul încăperii care i se păru la fel de goală ca o sală de aşteptare dintr-o gară. în acel moment, contesa stinse lumina.

- Mâine o să fiu la magazin, o preveni ea pe un ton repezit. Ora nouă vă convine?

- Perfect, rosti Rita.

întoarsă în saloane, privi mai cu atenţie la invitaţii contelui Capiello. Aparţineau cu toţii aceleiaşi generaţii. Femeile purtau toalete din catifea sau moar, care fuseseră probabil la modă pe la jumătatea secolului. Fracurile bărbaţilor fuseseră croite pentru nişte umeri musculoşi. Acum atârnau pe nişte trupuri slăbite.

„Nişte fantome, îşi spuse Rita. Trag după ei nostalgia fastului de odinioară. Trăiesc peste posibilităţile lor, oferind bufete scumpe sau cheltuindu-şi rămăşiţele averii pe la florării. Sunt nebuni de legat”.

îl căută pe Frank prin mulţime. Cum nu-l vedea, se apropie de o comodă din abanos încrustat cu fildeş şi sidef. Mângâie cu respect munca meşterului.

- O evaluezi? rosti o voce ironică din spatele ei.

Rita simţi o furnicătură de-a lungul coloanei vertebrale. Frank avea darul de a-i stimula în mod agreabil fibrele nervoase. Se întoarse şi întâlni privirea arzătoare a ochilor căprui.

- Mă mulţumesc s-o admir, îl corectă ea. Dar îmi închipui că ar vinde-o dacă ar găsi un cumpărător.

Se apropie de el şi şopti:

- De ce toate aceste încântătoare persoane în vârstă trăiesc atât de nebuneşte? Peste tot pe unde sunt invitată, nu văd decât pereţi goi şi covoare roase. Dar cheltuiesc fără să se uite la bani şi dispreţuiesc reparaţiile curente. De ce, Frank? Toate astea nu au nici un sens.

- Se simt fericiţi aşa, spuse pictorul.

- Preţul fericirii lor mi se pare prea ridicat...

Se întrerupse. Maria Morosini se apropia de ei, într-o rochie foarte elegantă din satin mov care data în mod sigur din vremea primelor colecţii Dior.

Rita n-o mai văzuse pe proprietara ei de când îi schimbase cheia de la uşa pensiunii.

- Camera e confortabilă? se interesă Maria. îmi pare atât de rău că n-am putut-o împodobi cu flori înainte de sosire.

Rita o asigură că faptul nu avea nici o importanţă. Camera îi plăcea. Aşa că Maria se îndepărtă cu un pas de suverană, simţindu-şi sufletul mai uşor.

Două ore mai târziu, când îşi lua rămas-bun de la gazdele ei, Rita avea impresia că părăseşte o lume pe cale de dispariţie, dar care avea grijă să arate bine în goana ei spre pierzanie.

îşi alungă din minte ideile neutre. Frank o conduse la pensiune în gondolă. Noaptea era prea frumoasă pentru gânduri împovărătoare.

* * *

Lumina lunii acoperea cu o patină argintată bălăriile din grădina pensiunii Morosini. Farmecul continua. Frank scurtase puţin şederea lor la contele Capiello pentru a-i da posibilitatea Ritei să admire palatele de pe Canal Grande înainte să se stingă reflectoarele care le luminau faţadele.

Stătuseră înlănţuiţi sub ochii binevoitori ai gondolierului, străbătând întâi Canal Grande, pe urmă canalele mai mici.

în faţa chiparosului care părea negru în lumina lunii,

Frank se opri şi o luă în braţe pe Rita.

Tânăra se înfioră. Senzaţiile pe care reuşise să le stăpânească în timpul plimbării cu gondola îi aprinseră sângele în vene. Nu nega atracţia pe care o simţea pentru Frank, dar ştia că ar fi o greşeală să se ataşeze de el.După divorţ, se jurase că dacă se va mai îndrăgosti vreodată, bărbatul respectiv va fi un om de afaceri lucid şi întreprinzător. Gusturile ei, obiceiurile, caracterul, întreaga ei personalitate erau opuse acestui pictor care ridica lipsa de eficienţă şi extravaganţa la rang de virtuţi. Cu el, n-ar avea nici un viitor.

Se încordă. Ca şi cum îi ghicise şirul gândurilor, Frank protestă:

- Rita! Nu poţi trăi doar clipa prezentă?

Cu vârful degetului, îi atinse gâtul. Această mângâiere, deşi uşoară, zdruncină rezistenţa Ritei şi-i înceţoşă mintea. Trebui să facă un efort pentru a găsi un argument convingător.

- Nu acţionez niciodată fără să mă gândesc la consecinţa actelor mele. Mi se pare că ţi-am mai spus asta, îi reaminti ea cu o voce răguşită.

- Momentele magice nu au decât urmări plăcute.

Chipurile lor erau foarte aproape unul de celălalt. Respiraţiile li se amestecau. Rita se simţea din ce în ce mai ameţită şi începuse să pronunţe nişte cuvinte pe care nici ea nu le mai credea.

- Nu, Frank... Aventura noastră n-ar fi decât o scurtă întâlnire fără viitor... Peste două zile plec în Statele

Unite...

în acest timp, degetele lui lungi şi îndemânatice urmau delicat liniile buzelor ei, ca şi cum pictorul voia să le descopere contururile. Şi când puse stăpânire pe buzele ei, Rita fu uimită de tandreţea sărutării lui.

Se lipi instinctiv de el. Căldura trupului viril îi înnebuni simţurile şi se abandonă complet buzelor lui senzuale. Le întredeschise pe ale ei. Limbile lor se întâlniră. Fu un sărut plin de pasiune.

Rita simţi că i se taie picioarele de emoţie. Frank o susţinu cu o mână. Celalalt' mână vagabonda pe bustul ei, trezind peste tot senzaţii minunate.

- Rămâi la Veneţia, o rugă el.

Buzele lui îi acopereau acum toată faţa cu o ploaie de sărutări. îl simţea pe Frank în tot trupul ei. îi şoptea cuvinte tandre la ureche, sărutând-o, vorbindu-i.

- Rămâi, Rita. Nu pleca peste două zile. Vreau să te pictez, să te cunosc mai bine...

Trezea în ea dorinţe refulate de mult timp. Dar el ce simţea pentru ea? O simplă admiraţie de estet? O atracţie pasageră?

Oricum, relaţia lor evolua într-un ritm prea rapid pentru gustul Ritei. Era gata să cedeze fără să-şi mai facă nişte calcule. Dar va fi în stare să-l uite pe Frank după ce i se va dărui?

Avea nevoie de puţin timp pentru a vedea mai clar în sine. Cum el o ruga din nou să-şi mai amâne data plecării, Rita acceptă.

Frank râse triumfător.

- O să-ţi dau lecţii de italiană, îi promise el.

- Ştiu să zic addio. Nu e de ajuns?

Buzele ei erau umflate de dorinţă. El puse din nou stăpânire pe ele într-o lungă sărutare care o făcu să se înfioare.

Se smulse cu greu din braţele lui. Frank o lăsă să se ducă singură până la uşa pensiunii Morosini.

Capitolul 3

A doua zi, la ora unsprezece, Rita împingea uşa de la magazinul contesei. Era situat pe o străduţă numită tot Rusconi, aflată în apropierea palatului cu acelaşi nume.

Intră şi se opri necrezându-şi ochilor.

Frank îi spusese că în Italia prezentarea conta la fel de mult ca marfa. Dar se părea că simpaticei contese puţin îi păsa de acest obicei. Magazinul ei, deşi mare, era vraişte, alături de obiecte preţioase înghesuindu-se bibelouri fără valoare.

Contesa scria la un birou mic, plasat în fundul magazinului. O zări pe Rita şi se sculă s-o întâmpine.

- Bună dimineaţa, doamnă Stewart.

Ochii ei albaştri străluciră amuzaţi când adăugă:

- Americancele sunt foarte punctuale.

- Nu e un defect, spuse cu blândeţe Rita.

Contesa făcu un gest care îngloba ansamblul stomacului ei.

- Dacă vă interesează ceva, nu vă jenaţi.

Rita arătă spre poşeta ei şi zâmbi.

- Mi-am făcut o listă. Unul dintre clienţii mei colecţionează, printre altele, bronzuri medievale. Corespondentul meu parizian mi-a spus că voi găsi la dumneavoastră obiecte care să-i placă.

Contesa exclamă încântată:

- Şi a avut dreptate. Am un sfeşnic de la începutul secolului IV. Vă interesează?

- Da. Pot să-l văd?

- Bineînţeles.

Ochii ei albaştri o priviră pe Rita apoi se rotiră spre

marfa heteroclită.

- Unde l-oi fi pus? şopti contesa. Aş putea să vi-l descriu... dar trebuie să-l găsesc totuşi. Veniţi cu mine.

Se strecură printre lăzi, mese şi scaune, antrenând-o pe Rita după ea.

- Poate că, dacă v-aţi clasa comorile, îi sugeră Rita ezitând, aţi găsi mai uşor ceea ce căutaţi. Cel mai bine ar fi să le grupaţi pe epoci şi să aranjaţi în vitrine ceea ce nu-i interesează decât pe turişti.

- Excelentă idee, spuse contesa fără pic de entuziasm.

- Doriţi să vă expun felul cum văd eu prezentarea?

- Da, dar mai târziu. întâi trebuie să găsesc bronzul acela... Ah, iată-l! exclamă ea deplasând piesele din argint ale unui serviciu de ciocolată.

întinse Ritei un mic personaj călare pe un leu. în mâna ridicată ţinea un sfeşnic cu cinci braţe. Ansamblul era searbăd, fără graţie şi prost echilibrat.

Rita, care simţea aţintită asupra ei privirea contesei, îşi ascunse dezamăgirea şi se feri să zâmbească. Se mulţumi să pună obiectul pe o măsuţă.

- Mi-e teamă că aţi fost păcălită, contesă, spuse ea cu amabilitate. Sfeşnicul ăsta n-are nici o valoare. A fost fabricat în serie la sfârşitul secolului trecut.

Rita surprinse o licărire de stimă în ochii albaştri. Deci fusese un test! Se felicită în sinea ei. De acum nu-i vor mai fi prezentate decât piese autentice.

Uşa se deschise şi o femeie în blugi şi tricou îşi făcu apariţia.

- Ocupaţi-vă de clientă, o sfătui Rita. în acest timp,

mă uit să văd ce m-ar putea interesa.

Turista, o americancă, dorea să ducă un cadou tipic italienesc prietenilor ei din Atlanta. Rita recunoscu accentul tărăgănat al celor din Georgia.

Contesa răspunse cu amabilitate:

- Am multe articole frumoase şi deloc scumpe.

Rita le lăsă să discute şi examină talmeş-balmeşul din magazin. Brusc, ochii i se măriră de surpriză şi plăcere. Pe o comodă din acaju era plasată perechea vasului pe care-l admirase în salonul pensiunii Morosini. Nu putea fi vorba de o eroare. Această faianţă de Faenza era sora geamănă a celeilalte. Erau două exemplare unice care nu se vindeau separat.

Rita pricepu imediat. Surorile Morosini o rugaseră pe prietena lor să le găsească un cumpărător pentru vasele respective. Dar, fiindcă nu le plăcea să vadă cum dispar comorile, nu-i dăduseră contesei decât unul singur, rezervându-şi plăcerea de a-l admira pe celălalt până la sosirea cumpărătorului.

Rita se întristă la gândul durerii resimţite de cele două surori, nevoite să se despartă încetul cu încetul de tot ce le era drag. Un alt exemplu îi întări convingerea. Pe biroul contesei descoperi pendula Ludovic al XV-lea pe care o văzuse în ajun la contele Capiello.

Luigi Capiello ar putea să-şi achite facturile la homar şi şampania, cu banii luaţi pe ea? Fără probleme, îşi răspunse singură Rita. Pendula valora o mică avere. Dar contesa va găsi un cumpărător destul de bogat pentru a-i oferi preţul pe care-l merita?

Reveni spre uşă, exact la timp ca să audă

comentariul final al contesei.

- Aveţi noroc, doamnă. Statueta din sticlă colorată pe care aţi achiziţionat-o valorează mult mai mult decât douăzeci şi cinci de dolari. Este o muncă de artist pe care n-o veţi găsi în nici unul din magazinele cu suveniruri.

Rita abia îşi ascunse zâmbetul. Dacă Lily, actuala contesă Rusconi, nu avea deloc talent în a-şi expune marfa, în schimb ştia să vândă. „Munca de artist" venea în linie dreaptă de la Murano unde suflătorii de sticlă executau pe bandă sute de obiecte asemănătoare. Dar unde era răul? Două persoane erau satisfăcute. Prima făcuse o afacere bună. Iar cea de-a doua era încântată că a reuşit să achiziţioneze un obiect rar.

După ce uşa se închise, contesa Rusconi se întoarse la Rita.

- îmi pare rău, scumpa mea, dar aşa se întâmplă toată ziua.

Aruncă o privire spre geanta Ritei.

- Ce mai căutaţi pentru clienţii dumneavoastră?

- Am o listă lungă. Mai întâi...

Uşa se deschise din nou. Frank intră, însoţit de un bărbat corpolent, destul de în vârstă, îmbrăcat cu o eleganţă sobră. îl prezentă contesei, subliniind că domnul Richard Graham din Minneapolis era deosebit de interesat de pendulele vechi.

Apoi pictorul o reperă pe Rita. îi adresă un zâmbet fermecător şi făcu în aşa fel încât să se apropie de ea.

- Mi-ai lipsit, îi şopti el la ureche.

Rita se înroşi la faţă în egală măsură de plăcere şi de

jenă. Arătă spre celelalte două persoane cu un gest discret. Dar acestea erau prea ocupate să discute cifre pentru a le da vreo atenţie.

Frank o trase pe Rita în micul birou din spatele magazinului.

- Spune-mi că şi eu ţi-am lipsit, o imploră el.

Dar Rita preferă să nu-i arate cât de mult o tulbura.

- Eu n-am un temperament atât de exploziv ca al tău, spuse ea râzând.

Frank scutură indignat din cap.

- Eşti fierbinte ca o flacără, protestă el. Dar tu...

- Sstt! îl întrerupse ea punându-i degetul pe buze.

Contesa venea în mare grabă. înşfăcă pendula care trona
pe birou cu amândouă mâinile şi plecă înapoi la clientul ei.

Rita începu să dorească din tot sufletul ca americanului să-i placă această adevărată operă de artă şi s-o plătească cât mai scump posibil.

- E drăguţ din partea ta că-i serveşti drept intermediar prietenei tale, remarcă ea.

Frank făcu un gest nepăsător.

- N-am nici un merit în asta. De multe ori, văzându-mă că pictez, oamenii îmi cer adresa unui anticar bun...

Rita îl asculta cu o singură ureche. Cu cealaltă înregistra frânturile de conversaţie dintre Richard Graham şi contesă. Aceasta era foarte convingătoare. Se părea că, de data asta, contesa Capiello îşi va plăti cea mai mare parte din furnizori.

Imediat ce uşa se închise în urma clientului, contesa

li se alătură. Ochii îi străluceau de plăcere. închise preţiosul cec într-un sertar al biroului ei, apoi se întoarse spre tânăra femeie.

- Data viitoare, de exemplu poimâine pe la ora patru, o să închid magazinul. Şi atunci nu vom mai fi deranjate.

- Poimâine? repetă Rita surprinsă. Dar putem trata de pe acum.

Contesa luă un aer scandalizat.

- E aproape amiază, protestă ea. Nu sacrific niciodată ora prânzului pentru nişte chestiuni de comerţ.

- Vă invit pe amândouă la restaurant, propuse pictorul.

Contesa îi mulţumi dar refuză.

- Prefer să mănânc la mine acasă şi să mă odihnesc apoi o oră sau două.

- Rita?

Invitaţia părea irezistibilă dacă te uitai în ochii lui Frank. Tânăra fu pe punctul să accepte, dar îşi reaminti de o obligaţie imposibil de amânat. Trebuia să-i telefoneze unuia din corespondenţii ei din Thailanda.

Ezită, împărţită între conştiinţa profesională şi dorinţa imperioasă de a rămâne cu Frank.

Dar grija faţă de afaceri birui.

- îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc la pensiune. Am o întâlnire pe fir cu Bangkok-ul. Asia e destul de greu de contactat şi mi se întâmplă câteodată să aştept ore întregi câte o legătură.

Frank puse mâna pe umărul ei. Zâmbea cu o

tandreţe puţin tristă.

- Fiindcă ţi-ai prelungit şederea la Veneţia, o să luăm masa împreună altă dată, rosti el.

Rita îşi luă rămas-bun de la ei. Un vag sentiment de dezamăgire nu-i dădea pace. Nici unul nici celălalt nu făcuse nici un efort s-o reţină. Frank nu fixase o dată pentru următoarea întâlnire.

*
* *

Dormea adânc când o trezi ploaia. „Furtună cu grindină" gândi ea auzind izbiturile din geam.

Cu pleoapele grele de somn, îşi băgă capul sub cuvertură pentru a-şi regăsi liniştea.

Dar degeaba, zgomotul se auzi la fel de tare. Camera ei era situată pe colţ, o fereastră dând spre canal, alta spre o piaţetă. Rafalele alternau cu nişte pauze ciudate.

Intrigată, se frecă la ochi, se sculă şi se apropie de fereastra care dădea spre piaţetă. Ciudat lucru, geamul era uscat.

La lumina palidă a unui felinar, zări o siluetă care se apleca şi se ridica la intervale regulate.

îşi puse repede halatul şi deschise fereastra.

- Frank! Eşti nebun? Nu mai arunca pietricele, o să spargi geamurile.

- Vino jos, cara mia, spuse el cu o voce potolită.

- Categoric nu. E noapte. Ai idee cât e ceasul?

- Da. Vreau să-ţi arăt răsăritul soarelui la Veneţia.

Rita râse.

- E foarte romantic, dar mor de somn.

- Foarte bine. Ca să te trezesc, o să-ţi cânt o serenadă.

Puse o mână pe piept şi-şi bombă teatral pieptul. Rita îl rugă:

- Nu, Frank, nu. O să trezeşti toată casa.

- Atunci îmbracă-te şi coboară. îţi acord zece minute.

Rita închise fereastra şi se îmbrăcă grăbită. Nişte blugi şi un
tricou albastru i se părură cele mai potrivite pentru un răsărit de soare. Mai luă şi un pulovăr, gândindu-se la aerul rece din zori.

Frank se gândise la ea. Voia să împărtăşească împreună aceleaşi emoţii.

Când coborî, mai era încă întuneric dar o geană de lumină apăruse pe cer spre est. Părul roşcat îi cădea liber pe umeri.

- Aurora, zeitatea mea din zori! exclamă Frank îmbrăţişând-o.

- Aurora... remarcă Rita. Nu sunt eu. Cred că eşti puţin nebun.

- Nebun după tine, o corectă Frank cu o voce răguşită. De când te-am cunoscut, sunt fericit sau trist în funcţie de tine... dacă eşti sau nu alături de mine.

îşi apropie faţa de a ei.

- Şi astăzi, sunt fericit.

Când o sărută, Rita se înfioră şi respiraţia i se acceleră. întredeschise buzele. întâi Frank o sărută cu patimă, apoi se mulţumi s-o mângâie cu buzele.

- Să plecăm, spuse el, fiindcă o să ratăm spectacolul

şi ar fi păcat.

O luă de mână şi o conduse cu un pas rapid pe străduţele întunecoase şi pustii. Acest oraş fără maşini dormea încă.

Magazinele ferecate cu lacăte, cu obloanele trase, mesele strânse la marginea trotuarelor dădeau impresia unui oraş mort.

Rita se înfioră. Atunci Frank o strânse şi mai tare de mână. Profilul lui viril se desena ca o linie palidă în noapte. Purta un pulovăr pe gât şi nişte pantaloni de catifea. Aerul sărat al lagunei îi impregnase pielea şi hainele cu un miros de iod.

- Unde mergem? îl întrebă ea.

- Sus în campanilă.

Rita pufni în râs.

- Dacă e vorba de campanila din piaţetă, se deschide abia la nouă dimineaţa, ripostă ea.

Frank o asigură că-l mituise pe gardian şi obţinuse dublura cheilor.

- ...Dar bineînţeles că o să urcăm pe scări. Ascensoarele nu funcţionează la ora asta.

La piciorul camponilei San-Marco, Rita ridică ochii spre galeria dantelată, acolo foarte sus, sub clopotniţă.

- Sunt mii de scări de urcat ca să ajungem acolo, gemu
ea.

- Urcă prima mie singură, glumi el, şi pe urmă o să te duc în braţe.

Rita nu regretă efortul. Veneţia, laguna şi insulele apăreau încetul cu încetul din noapte. Tabloul care se descoperea ochilor ei uluiţi, şi încântarea o lăsară fără glas. Câteva stele mai străluceau pe cer, dar lumina roz care urca dinspre est le ştergea încetul cu încetul.

- Uită-te bine, o preveni Frank cu o voce gravă.

îi înconjură umerii cu braţul. Rita nu mai ştia ce o tulbură mai mult: contactul trupului viril al vecinului ei sau aurora.

Aduseră un omagiu tăcut acestei splendori.

Rita trăia o impresie de ireal. Parcă plana deasupra unui oraş din basme. Focul din soare îi curgea prin sânge şi-i alunga orice rezistenţă. Avu convingerea intimă că fericirea era aici, foarte aproape de ea. Nu avea decât un gest de făcut ca să fie a ei.

Se întoarse spre Frank, îşi ridică mâinile şi mângâie obrajii aspri înainte de a-i strânge cu dragoste între palme. Apoi îl sărută provocator pe bărbie şi pe buze.

El o strânse în braţe cu o violenţă care se repercută în tot trupul Ritei, eliberând un val de dorinţe prea mult timp refulate. Se agăţă de gâtul lui într-o îmbrăţişare pasionată.

Când tânărul o sărută, Rita avu impresia că toate culorile aurorei îi străluceau prin faţa ochilor.

- Vino în atelierul meu, îi şopti el.

- Unde?

- La mine, la Burano. Putem ajunge acolo în douăzeci de minute. O să te pictez aşa cum te văd acum.

Rita cedă rugăminţii lui.

în barca rapidă cu motor care-i ducea spre insulă, îşi regăsi însă bunul-simţ. Servindu-i drept model, nu se vor crea între ei legături mult mai puternice decât cele care decurgeau dintr-o simplă întâlnire?

Dar acest gând dispăru cu iuţeala fulgerului. încetă imediat să se mai întrebe. Acum contau pentru ea doar braţele lui
Frank care-i înlănţuiau talia, umărul lui care-l atingea pe al ei şi vântul care-i învăluia pe amândoi într-un vârtej ameţitor.

* *

Insula Burano este locuită de pescari şi de dantelărese. înălţate pe marginea canalelor, casele sunt vopsite în culori vesele. Cea a lui Frank era albastră, cu rame albe la ferestre.
Tânărul îi arătă un paravan aflat într-un colţ al atelierului.

- Dezbracă-te acolo, îi spuse el. Dacă te jenezi să-mi pozezi în costumul Evei, o să găseşti şi un prosop ca să-ţi ascunzi goliciunea.

Rita privea în jurul ei cu o curiozitate avidă. Ultima oară când venise aici, nu văzuse decât camera de oaspeţi şi bucătăria. Grăbită să plece spre Veneţia, nu remarcase hangarul lipit de casă. Partea de nord a acoperişului fusese înlocuită cu sticlă. O mulţime de pânze, montate pe cadre, erau întoarse cu faţa spre pereţi.
I-ar fi plăcut să le examineze. Dar cum Frank părea

cuprins de pasiunea febrilă a pictorului, ea nu îndrăzni să-l roage nimic.

îşi scoase hainele şi le împături cu grijă pe un taburet. Un prosop mare de plajă atârna pe spătarul unui scaun. Se drapă în el, lăsând goi umerii şi coapsele lungi. Ţinuta ei rămânea pudică. Se înroşi până la urechi, prezentându-se astfel în faţa lui Frank.

- Ca să intri în ambianţă, ar trebui să porţi o bluză de artist şi o beretă, spuse ea pe un ton glumeţ încercând să-şi ascundă încurcătura. Eu m-aş vedea destul de bine în costumul unei tahitiene, cu o floare de hibiscus în păr.

Frank râse şi o luă în braţe. Rita se aprinse imediat. Dar, în timp ce degetele îndemânatice ale pictorului lăsau urme de foc pe trupul ei, oriunde o atingea, Rita avea impresia că dorinţa nu-i era împărtăşită. Frank n-o atingea decât pentru a o face să adopte atitudinea dorită de el.

Rita îşi muşcă buzele încercând să-şi vină în fire. în acest moment nu era decât un model. în ochii pictorului încetase de a fi o femeie, pentru a deveni o alegorie fără sex şi fără creier. „O zeitate a Aurorei” precizase el.

Pasiunea care-l făcuse pe Frank s-o ia în braţe în campanilă se transformase acum într-o energie creatoare. Mâna care ţinea penelul era rapidă şi precisă. Ochii lui întunecaţi străluceau într-un mod neobişnuit.

Rita rămase mult timp nemişcată.

Când soarele ajunsese la zenit, Frank tot mai picta.

O mângâia din priviri, întârziind asupra liniei umerilor, asupra sânilor fermi...

în sfârşit, reuşi să se rupă de opera lui.

- Să ne oprim puţin, îi propuse el.

Rita se întinse apoi îşi mişcă uşor capul de la dreapta la stânga.

- Doamne, cât e de frumos! exclamă Frank. Fiecare dintre gesturile tale este perfect. Roteşte-te puţin. Aş vrea să prind curba gâtului.

Resemnată, se aşeză din nou pe taburetul modelului. Frank reveni la şevalet şi dădu de câteva ori cu pensula pe pânză. Chipul lui strălucea de o patimă care alimenta dorinţa Ritei.

Se înfioră, extrem de excitată. într-o clipă, Frank fu lângă ea.

- Eşti obosită. Iartă-mă că te-am reţinut atât de mult timp. O să-ţi masez muşchii dureroşi.

Trecu în spatele ei şi începu să-i frământe cu blândeţe umerii şi spatele.

- Destinde-te, cara mia, şopti el.

Rita se lăsă moale în mâinile lui. Cu ochii închişi, cu bărbia sprijinită în piept, încerca să se convingă că era la o banală şedinţă de masaj la un kinetoterapeut. Nu era pentru prima oară când îi ciupea şi-i frământa cineva astfel muşchii. Atunci de ce avea aceste senzaţii ciudate?

Mâinile îndemânatice se îndreptară brusc spre partea de jos a coloanei vertebrale, apoi urcară într-o

lungă mângâiere de-a lungul şoldurilor.

Rita ghici invitaţia. Era pregătită. Se ridică şi-l privi. Fiorul care-i aruncă unul în braţele celuilalt purta în el toate promisiunile plăcerii.

Buzele lui Frank le devorară pe ale ei, gustând, mângâind, explorând. Când limbile lor se atinseră, Rita se simţi cuprinsă de un val sălbatic de senzualitate.

Prosopul căzu pe jos. Frank îi acoperi trupul gol cu o ploaie de mici sărutări plăcute dar incitante. Mâinile nu rămăseseră nici ele inactive. Descopereau curbe care păreau să ascundă bucurii secrete.

- Oh, Rita, şopti el. N-o să te mai las să pleci.

Ca pentru a-şi confirma hotărârea, o ridică în braţe, deschise uşa de comunicare spre casă şi o purtă de-a lungul culoarului cu pereţii văruiţi. O puse pe patul în care dormise o noapte.

- Dragostea mea, spuse el cu o voce răguşită.

Ochii lui înflăcăraţi de dorinţă scânteiau ca două stele. îşi scoase repede hainele şi se lungi lângă ea. Trupul lui avea culoarea aramei. Rita se cuibări la pieptul lui, ascunzându-şi faţa în părul care acoperea torsul viril. Trase în piept ameţită mirosul de mosc al pielii lui.

El o îndepărtă cu blândeţe şi gura lui se rătăci în dulcea vale dintre sâni. Obrazul lui aspru se frecă de sfârcul unuia dintre ei. Rita gemu. Atunci, Frank prinse între buze celălalt sfârc şi-l muşcă uşor până ce tânăra femeie strigă de plăcere.

Frank îi şopti cuvinte drăgăstoase, în timp ce buzele lui sărutau pântecele ei satinat.

Rita gemu din nou. Aşteptarea devenise un adevărat chin. îl cuprinse în braţe şi se strecură sub el. Fiecare mişcare a lui Frank o transforma într-o materie care nu mai avea nici greutate nici nume. Ea devenea lumină, fluviu, vârtej de bucurie. într-o înflăcărare vecină cu extazul, strigă numele lui Frank agăţându-se de el pentru a-l urma până la capătul lumii.

O dată pacea revenită în corpurile lor, se priviră uluiţi. Pe urmă, Frank o părăsi ca să se lungească lângă ea. începu s-o mângâie pe păr. Un timp îşi savurară fericirea în tăcere. Apoi Rita remarcă, aproape cu timiditate:

- Tabloul, Frank... Nu l-ai terminat.

El se întinse leneş.

- N-are nici o importanţă. Nu mai are nevoie decât de câteva retuşuri.

- Şi cum o să-l numeşti?

- Nu ştiu. Găseşte-i tu un nume.

- „Lumina zorilor pe Marea Adriatică".

Frank îşi ridică puţin capul şi-i sărută tandru umărul gol, lipit de al lui.

- Prea lung şi prea romantic. Eu sunt un pictor abstract.

- De ce nu, pur şi simplu: „Rita"?

- Foarte bine, o aprobă el. Excelent.

- Mi-ar plăcea să văd pânza.

- O s-o vezi mâine. Prima din zilele pe care le vom petrece împreună.

Ea se cuibări lângă el.

- Nu e un lucru înţelept. Trebuie să mă ocup de

munca mea, care mă aşteaptă la New York.

Frank o muşcă uşor de lobul urechii.

- Nici o problemă. Te voi urma şi acolo.

- Şi o să pictezi zgârie-norii din Manhattan? obiectă ea cu îndoială.

El o sărută pe piept.

- Ai fost vreodată optimistă, Rita? Este totuşi o stare de graţie care ne ajută să realizăm proiectele cele mai nebuneşti. în ziua primei noatre întâlniri, eram sigur că voi reuşi să te aduc la Burano. Şi uite că visul meu s-a realizat!

Rita păru descumpănită.

- Artiştii, sau cel puţin creatorii, sunt mai fericiţi decât muritorii de rând.

El se ridică într-un cot, surprins, şi o privi cu atenţie.

- Nu eşti fericită?

- în acest moment, da. Dar în general, în mod sigur nu la fel ca tine. Lucrurile, oamenii, evenimentele nu sunt ori albe ori negre. Au mai multe faţete. Eu personal am tendinţa să nu reţin decât partea lor proastă.

- Şi atunci, pe mine cum mă vezi? o întrebă el, părând brusc neliniştit.

Rita se ridică şi-l strânse în braţe într-un elan de pasiune necontrolat.

- Nu-mi pune genul acesta de întrebări. Te iubesc, Frank, şi se zice că dragostea te orbeşte.

El urmă cu mâna conturul feţei delicate a Ritei.

- Şi eu te iubesc, Rita. Da, oricât de nebunesc ţi s-ar părea acest lucru, te iubesc. Dar eu văd un viitor luminos, la fel cum era cerul în această dimineaţă.

Un fior de bucurie o străbătu. El o sărută şi o mângâie pe tot trupul. Sângele Ritei începu din nou să fiarbă.

Se iubiră ca doi nebuni.

Îşi petrecură restul zilei, ca şi noaptea care urmă, într-o lume fermecată de unde nu fugeau decât când erau sau prea înfometaţi, ca să se repeadă în bucătărie după o hrană mult mai pământeană.

Capitolul 4

Soarele o trezi din somn pe Rita. Fu imediat conştientă de ciudata moleşeală a corpului. Capul lui Frank era sprijinit de umărul ei şi un braţ îi înconjura posesiv talia.

încercă să se degajeze fără să-l trezească. Dar el deschise ochii şi-i zâmbi. Rita îi mângâie cu tandreţe obrazul pe care era vizibilă o barbă de două zile.

- Ai dormit bine?

- Când? protestă el cu o strâmbătură comică.

Izbucniră amândoi într-un râs fericit.

Rita se întinse leneşă, înainte de a anunţa cu o voce convinsă.

- E timpul să ne sculăm.

- De ce? încearcă să-mi dai un motiv valabil şi sar în picioare.

- Trebuie să-mi termini portretul. Şi eu am întâlnire cu contesa Rusconi.

El o privi copleşit.

- Revizuieşte-ţi priorităţile, dragostea mea. Cele două motive invocate nu au caracter de urgenţă.

- Pentru mine da. Nu amâna niciodată pe a doua zi... Cunoşti urmarea proverbului...

Frank ridică din sprânceană şi o examină gânditor. Apoi îşi balansă picioarele lungi pe marginea patului.

- Foarte bine, rosti el resemnat. Atunci, să începem cu micul dejun. Te chem imediat ce e gata.

Şi pentru a o face să uite că-i vorbise cam repezit, o sărută pe colţul buzelor.

De data asta, cafeaua era fierbinte. Bucăţile de bacon şi ouăle miroseau delicios.

Aşezată în bucătărie în faţa bărbatului pe care-l iubea, Rita îi admira trăsăturile virile. Desluşea în ele o energie pe care vorbele lui o dezminţeau adeseori. Se gândi că, de multe ori, curajul unui artist consta în a da ce era mai bun din el pentru a-şi crea opera.

Şi, brusc, fu extrem de curioasă să descopere cum o pictase.

- Trebuie să pozez din nou? îl întrebă ea.

- Nu. Ceea ce-mi mai rămâne de făcut nu mai necesită prezenţa modelului.

- Frank! Mor de curiozitate. Pot să-mi privesc portretul?

El se ridică şi-i întinse mâna. Rita fu gata să se împiedice în
poalele halatului prea lung pentru ea.

în pragul atelierului, se simţi emoţionată şi puţin speriată. Va afla acum felul în care o vedea el. Pânza se afla pe şevalet, dar invizibilă din acel punct. Nimic nu fusese deplasat. Taburetul modelului era tot acolo, la fel ca şi cârpele, tuburile, pensulele şi paleta de care se servise pictorul.

Rita se apropie şi rămase uluită. Pictura dovedea mai degrabă o răbufnire a emoţiilor decât o copie fidelă a realităţii. Dar graţie jocului de nuanţe şi degradeurilor, Frank reuşise să sugereze formele. Arta acestui pictor al luminii oferea un amestec de blândeţe şi violenţă care trezeau admiraţia.

Rita zâmbi portretului ei. Oh, bineţînţeles că nu era

genul de tablou pe care i l-ar fi dăruit mamei sale. Şi totuşi, întreaga frumuseţe a răsăritului de soare la Veneţia apărea în planul doi. Ea însăşi, mai mult sugerată decât desenată, se desprindea din oceanul de culori. îşi recunoştea liniile feţei, ochii verzi şi părul roşcat. O trăsătură incertă de penel evoca trupul ei.

Nu fusese niciodată atât de frumoasă.

Toate temerile îi dispărură. Prin acest portret, Frank îi mărturisea dragostea lui. Reuşise să redea inexprimabilul: bucuria lui de a trăi, emoţia senzuală, totul prin faptul că o înfăţişase pe Rita ca pe cel mai frumos lucru din viaţa lui.

îşi dădu seama că Frank o urmărea neliniştit.

- Ce părere ai? o întrebă el cu răsuflarea tăiată.

- Oh, Frank! E... o minune. Ai talentul celor mai mari pictori, plus o sclipire de geniu.

Frank râse uşurat.

- Am doar şansa de a şti să exprim ceea ce simt. Şi pentru asta dispun de două modele excepţionale: o femeie splendidă şi cel mai frumos oraş din lume.

O luă în braţe pentru un lung şi tandru sărut.

Când se despărţiră, Rita se uită din nou la pânză.

- Ar trebui să-ţi faci o expoziţie, spuse ea visătoare.

Dar Frank clătină din cap.

- Lumea artelor se poate lipsi foarte bine de Frank Giordano.

- Gândeşte-te la situaţia ta, insistă Rita. Celebritatea nu te tentează?

- Nu. Nu sunt gata să devin robul ei.

- Ce vrei să spui?

- Mi-am impus să străbat o lungă perioadă de muncă înainte de a ajunge pe culmile artei mele. Şi în plus, am oroare de galerii şi de oamenii care le frecventează. Cea mai mare parte a vizitatorilor nu pricep nimic dar critică de fac spume la gură. Vin să privească pânzele fiindcă aşa e la modă. Sunt snobi, pompoşi, ignoranţi.

îşi mai puse vopsele pe paletă, luă pensulele şi se instală în faţa şevaletului.

- Iartă-mă, doamnă Rembrandt, spuse el râzând. Aş vrea să termin mica mea capodoperă înainte să mă îmbrac. îţi cedez baia.

în timp ce făcea duş, Rita avu o idee. în curând, aceasta puse complet stăpânire pe ea.

Unul dintre prietenii ei, Ugo Orseolo, trebuia neapărat să vadă lucrarea lui Frank.

Ugo, un critic de artă recunoscut pe plan mondial, avea nişte galerii extrem de bine cotate în Statele Unite. Organiza de asemenea bienale de artă modernă în Europa, în special la Veneţia, Roma şi Milano, unde de altfel şi locuia.

Dacă Ugo ar vedea portretul pe care i-l făcuse Frank, Rita era convinsă că-i va împărtăşi entuziasmul şi-l va lansa pe pictor.

O umbră îi întunecă bucuria. Dispreţul lui Frank pentru lumea artelor era în parte justificat. Nu puteai face nici un pas în acest mediu fără a fi supus la nişte constrângeri. Trebuia să accepte recepţiile, interviurile şi criticile. Dar reputaţia mai întâi şi bogăţia mai pe urmă erau preţul lor.

La cei aproape trezieci şi cinci de ani ai lui, Frank trebuia să înceapă o adevărată carieră. Şi ea se simţea pregătită să-l ajute. Dar avea dreptul să facă asta fără voia lui? Nu risca, în acelaşi timp, să strice relaţia lor?

Un fior de teamă o trecu. Apoi se răzgândi. Nu încerca mereu Frank s-o convingă de importanţa prezentului? Ei bine, azi în ochii Ritei, important era să-i telefoneze lui Ugo Orseolo şi să-l anunţe ce descoperise.

în timp ce ea se pieptăna, Frank intră în baie. îl văzu prin oglindă şi se miră de pasiunea pe care o trezea în ea. Cum putea iubi astfel un bărbat care nu se răsese de două zile?

- Am terminat tabloul, declară el cu o emfază prefăcută. O să celebrăm evenimentul oferindu-ne prânzul în cel mai bun restaurant din insulă.

Dar Rita nu era de acord.

- Plecăm la Veneţia, decise ea. Ai uitat de întâlnirea mea cu contesa Rusconi? O să sărbătorim mâine terminarea tabloului.

El se apropie de ea pe la spate, îşi strecură mâinile sub părul mătăsos şi-i mângâie gâtul. Apoi începu s-o sărute pe păr. Aşa că Rita nu-i putea vedea ochii.

- Mâine e imposibil, spuse el cu o voce înăbuşită. De dimineaţă plec la Roma cu avionul.

- Atunci, o să te însoţesc, spuse ea pe un ton nepăsător.

Frank ridică imediat capul.

- Nimic nu m-ar putea face mai fericit. Dar toată ziua îmi va fi ocupată de diverse... probleme.

- Te duci acolo pentru... probleme legate de pictură?

- De afaceri, o corectă el.

Tonul lui era destul de repezit. De ce gen de afaceri se ocupa Frank? Nu îndrăzni să-l întrebe mai mult. O întoarse spre el şi-i sărută cu tandreţe cuta dintre sprâncene, care apărea involuntar când era îngrijorată.

- Pot să dispun acum de baie? o întrebă el.

Rita se retrase fără să mai spună nimic.

Peste o jumătate de oră, Frank îşi făcea apariţia ras, îmbrăcat în blugi şi un tricou din bumbac alb.

în vaporetto care-i ducea la Veneţia, Rita continua să-şi pună întrebări. Cu ce se mai ocupa Frank în afară de pictură? Şi de ce fusese atât de evaziv în privinţa călătoriei la Roma?

*
* *

Luară prânzul într-un restaurant mic aflat în apropiere de celebrul pod Rialto.

în timp ce-şi bea cafeaua, Frank o studia pe Rita.

- Mai trebuie să te pictez de câteva ori, spuse el pe un ton admirativ. La lumina crepusculului, în lumina verii şi a iernii.

Rita îi aruncă o privire şi replică glumeaţă:

- Cauţi doar un model gratuit, nu mai încerca să mă duci de nas! Mulţi artişti îşi folosesc drept modele soţiile sau mamele.

- Soţia! Iată cuvântul potrivit, ripostă el privind-o cu subînţeles.

Rita reuşi să-şi stăpânească o tresărire de fericire.

- Să nu grăbim lucrurile, spuse ea. Ne cunoaştem atât de puţin!

Frank se încruntă şi puse jos ceaşca pe jumătate plină cu
un gest atât de brusc încât câteva picături se vărsară pe farfurioară.

- Faptul că sunt un pictor necunoscut îţi influenţează în vreun fel hotărârea?

Nişte presimţiri neplăcute o cuprinseră pe Rita. Dar le alungă spunându-şi că optimismul avea câteodată şi părţi bune.

- Că eşti sau nu celebru nu are nici o influenţă asupra hotărârii mele, spuse ea cu sinceritate. Dar consider că mai trebuie să aşteptăm cu căsătoria.

El o luă de mână.

- îţi înţeleg ezitarea. Eşecul primului tău mariaj te-a făcut să fii prudentă. Aşa că voi fi răbdător, scumpa mea.

îşi dădură întâlnire la magazinul contesei. înainte de asta, Rita voia să treacă pe la pensiune să-şi schimbe hainele.

Ajunsă în cameră, ridică receptorul şi formă numărul de la Milano al prietenului ei Orseolo.

Spre uimirea ei, îl prinse imediat.

- Ugo? Rita Stewart la telefon. Ce mai faci?

- Foarte bine. De unde mă suni?

- Din Veneţia.

Păru încântat s-o ştie la o distanţă de patruzeci de minute de zbor. Ca să scurteze convorbirea şi să prevină o invitaţie, Rita îl anunţă că descoperise un pictor excepţional. Pe jumătate american, pe jumătate italian, acesta alesese să locuiască la Veneţia.

- ...Ti-ar plăcea să-i vezi pânzele?

- Bineînţeles. Am încredere în gustul tău. De la prima privire ştii să recunoşti un talent adevărat. Şi cum se numeşte protejatul tău?

- Frank Giordano. Şi locuieşte în insula Burano.

- Notez informaţia. Ai putea să-mi aranjezi o întâlnire? O să-i examinez lucrările. Are câteva terminate?

- Da.

Se gândea la pânzele sprijinite de pereţii atelierului din Burano.

- Perfect, spuse Ugo. Aştept veşti de la tine. Pe curând, Rita.

- La revedere, Ugo. Şi-ţi mulţumesc pentru încredere.

Rita surâse satisfăcută. Până acum, totul mergea conform
planurilor ei. îi mai rămânea doar să-l convingă pe Frank. O va face încetul cu încetul, fără să forţeze nota.

*
* *

Soarele coborâse spre apus când o părăsiră pe contesa Rusconi. Frank voia s-o ducă pe Rita la Burano. în ciuda puternicei dorinţe de a dormi cu Frank, Rita refuză invitaţia pictorului.

- I-am promis Mariei că în seara asta voi cina la pensiune. E prea târziu s-o anunţ că m-am răzgândit. Probabil că Luisa face acum ceva bun în onoarea mea. Te invit eu pe tine, Frank.

Dar bărbatul refuză, cu un aer posomorât.

- Nu vreau să întârzii în seara asta la Veneţia.

- Hai să bem măcar un pahar împreună.

Frank acceptă şi o duse, departe de mulţime, într-o cafenea unde mesele erau puse la adăpostul de soare, sub o boltă de viţă-de-vie.

îşi savură în tăcere sucul de fructe. Rita, care-şi amintea de atitudinea lui Frank la contesă, se nelinişti:

- Consideri comerţul drept o activitate demnă de dispreţ?

El o privi, surprins de întrebare.

- Nu, bineînţeles că nu. Comerţul guvernează lumea şi fiecare trebuie să se supună regulilor lui. Dar felul în care este organizat îmi displace. La fel ca şi contesa, detest să fiu dirijat sau prins la înghesuială.

Adăugă apoi cu blândeţe:

- La magazin erai animată numai de bune intenţii, dar eu ştiam că eşti pe o cale greşită.

Rită dădu din cap, dezamăgită.

- Avem caractere şi puncte de vedere complet diferite, Frank. Nenorocirea e că nici tu nici eu nu vom încerca să le punem de acord. Eu am tendinţa de a merge direct la ţintă. Tu ocoleşti ca un drum şerpuitor de ţară. Suntem asemenea cu două trenuri care gonesc în direcţii opuse.

Un zâmbet maliţios lumină trăsăturile lui Frank.

- De ce două trenuri? Să urcăm împreună într-unul din acele adorabile omnibuze care opresc în toate staţiile. Aşa o să avem timp să admirăm peisajul.

Rita obiectă cu un aer de îndoială:

- Nu vom şti nici măcar încotro ne îndreptăm.

- Ai încredere în mine, spuse el sărutându-i vârfurile degetelor. Eu cunosc perfect traseul.

Se priviră cu tandreţe. Ochii lui întunecaţi exprimau o asemenea admiraţie încât Rita se hotărî să-i vorbească despre
Ugo Orseolo. Nici o zonă de umbră nu trebuia să existe între ei. Deschise gura, dar o întrebare a lui Frank o lăsă fără glas.

- întotdeauna ai fost atât de înverşunată în goana după eficacitate, sau e o revanşă asupra anilor negri?

După ce clipa de surpriză trecu, Rita reflectă pentru a-i răspunde cât mai cinstit posibil.

- Am avut întotdeauna un temperament de luptătoare, îi mărturisi ea. Dar n-am cunoscut ceea ce numeşti tu ani negri. Aparţin unei familii numeroase care a trăit mai mult decât decent datorită muncii neobosite a tatălui meu. De foarte tânără, am avut responsabilităţi. Dar a trebuit să-mi asum unele şi mai importante după căsătoria mea. Neil era incapabil să ia vreo hotărâre.

- Poate că nu-i lăsai tu libertatea să ia vreo hotărâre, obiectă Frank cu blândeţe.

Ea îi aruncă o privire rapidă.

- Sesizez sensul reproşului tău. Şi atunci, o să-ţi răspund că trebuie să fie doi pentru un tango. Dacă unul dintre parteneri se opreşte, celuilalt nu-i mai rămâne decât să aleagă rock-ul. Să zicem că Neil nu făcea nici un efort şi că eu eram obligată să dansez singură.

Apoi oftă.

- Căsătoria noastră a fost un adevărat fiasco.

- Nici un moment bun?

- Ba da, recunoscu ea. Neil era amuzant, plin de imaginaţie, spiritual. Pentru a face faţă undeva, era perfect. Nenorocirea era că el considera viaţa drept o continuă petrecere.

Frank o privi visător.

- Petrecerea dă sare vieţii, remarcă el. Dar s-o vezi drept un scop al existenţei e o copilărie.

Se uită la ceas şi se ridică.

- Cu tine, scumpa mea, timpul trece fulgerător. Or, eu am ceva de terminat înainte de plecarea la Roma.

Adăugă pe un ton de reproş:

- Fiindcă refuzi să-ţi petreci noaptea cu mine la Burano, te conduc până la pensiune.

Rita îl privi cu ochii plini de dragoste.

- N-am dreptul s-o lipsesc pe biata Maria de-o clientă.

- Frank plăti nota, apoi fluieră după o gondolă pentru a se întoarce în cartierul surorilor Morosini.

Un canal îngust mărginea una din laturile palatului Morosini. Faţada dădea spre o piaţetă. Pentru a ajunge la palat, trebuia să debarce pe chei şi să meargă de-a lungul grădinii cu chiparoşi.

Frank îi ceru gondolierului să-l aştepte.

înainte de a ajunge la intrare, o luă pe Rita în braţe şi o sărută cu atâta patimă încât tânăra îşi regretă hotărârea de a dormi în această noapte în propriul ei pat. Buzele lui Frank, căldura îmbrăţişării lui aprindeau în ea un foc care-i întuneca raţiunea. Cu toată fiinţa ei simţea nevoia unei alte nopţi de dragoste cu Frank, a

mii de nopţi de dragoste cu el.

îi răspunse cu pasiune la sărut. Şi îi trecu prin minte că era momentul potrivit să-i propună o întâlnire cu organizatorul Bienalelor. La urma urmei, Frank era la fel cu toţi artiştii. Nu cerea decât să i se ofere o şansă şi, dacă apărea, să profite de ea.

- Am o propunere să-ţi fac... începu ea.

Frank o întrerupse.

- O ştiu. Ti-ar plăcea să mă inviţi la cină. Dar în seara asta îmi este imposibil. Ti-am mai spus. în schimb, o să-mi faci tu o favoare.

- Nu, Frank, te înşeli...

- Nu vrei să-mi faci o favoare?

- Oh, Frank!

Se strânse mai tare la pieptul lui.

Tânărul declară pe un ton rugător:

- Mâine seară, când mă voi întoarce de la Roma, aş vrea să te găsesc în pragul casei mele de la Burano, ca o soţie care pândeşte întoarcerea soţului ei.

- Dar...

- O să încerc să prind avionul de la ora şapte, continuă el cu încăpăţânare. După o oră, voi ateriza pe aeroportul Marco Polo. Pe urmă, nu-mi vor trebui mai mult de douăzeci de minute ca să traversez laguna la bordul unei bărci rapide cu motor. Spune da, dragostea mea. O să-ţi dau dublura cheilor mele. Te duci la Burano când doreşti...

Când gondola se îndepărtă, Rita realiză doar că Frank hotărâse totul fără să cunoască problema care o frământa.

Dar avea acum la dispoziţie timpul necesar să-i

arate prietenului ei Ugo Orseolo opera pictorului.

Desigur că procedeul nu era prea elegant, dar scopul scuză mijloacele, îşi spuse Rita. Pe de altă parte, acţionând fără ştirea lui Frank, evita nişte discuţii interminabile şi poate chiar şi o ceartă. Or, dragostea lor nu era încă destul de veche ca să suporte o ceartă, chiar şi pasageră.

Capitolul 5

Un apetisant miros de supă cu legume ieşea pe geamul bucătăriei când Rita ajunse în faţa pensiunii.

Nişte bujori roz înfloriseră în vasul de cristal de pe una dintre comodele din hol. Angela, servitoarea celor două surori, punea faţa de masă în sufragerie. Maria şi Luisa discutau în micul birou aflat în spatele recepţiei. Uşa era întredeschisă. Rita surprinse fără să vrea dialogul celor două femei în timp ce-şi lua cheia de pe tabloul de la recepţie.

- Nu mai putem să-i ţinem mult timp, se plângea Luisa. Contribuţia lor e atât de mică încât nu acoperă nici mâncarea.

- Imposibil să-i gonim, spuse cu hotărâre Maria. Sunt nişte prieteni prea vechi ca să procedăm astfel. Ce o să facă atunci când nu vor mai avea nici măcar un acoperiş deasupra capului?

- Atunci să mai vindem ceva, îi sugeră sora mezină pe un ton disperat. Dar ce anume?

Rita rămase pe loc. îşi imagina durerea şi confuzia celor două surori şi suferea pentru ele.

Maria reluă cu o voce înăbuşită:

- Lily pretinde că ar găsi un cumpărător pentru vasele de Faenza dacă îi dăm şi al doilea vas. Amatorii vor să vadă şi perechea lui. Trebuie să ne resemnăm, Luisa. Da, ştiu, ţinem şi una şi alta la aceste obiecte care aparţin familiei noastre de atâtea generaţii. Dar nu crezi că supravieţuirea prietenilor noştri e mai preţioasă decât faptul că posedăm nişte obiecte de artă?

Rita se retrase tiptil. înconjură recepţia şi urcă scara de marmură acoperită de un covor uzat, care ducea spre camera ei. Era copleşită de melancolie şi tristeţe. în acelaşi timp îşi spunea că surorile Morosini şi prietenii lor erau singurii vinovaţi de nenorocirea lor. Trăiseră prea mult timp în fast fără să se preocupe de viitor. Nepăsarea îi dusese la ruină.

Acest gând o făcu să fie şi mai hotărâtă în privinţa lui Frank. îl va împiedica să urmeze acelaşi drum. Indiferent cât ar costa-o asta, ea îl va face să înţeleagă realităţile existenţei.

Ridică receptorul şi sună la Milano. Avu noroc să-l prindă destul de repede pe Ugo. După un schimb de politeţuri, îi explică motivele telefonului ei.

- ...Dacă eşti liber mâine, ţi-aş putea arăta lucrările pictorului despre care ţi-am vorbit.

- Aşteaptă să-mi consult agenda... în principiu dispun de câteva ore după întâlnirile planificate. Dacă artistul tău şi insistentul lui impresar sunt liberi spre sfârşitul după-amiezii, eu...

- Oh, nu! gemu Rita care realiză imediat cât de catastrofală ar fi o întâlnire între Frank şi Ugo. Aş prefera dimineaţa.

Urmă o scurtă tăcere la celălalt capăt al firului. Apoi Ugo oftă.

- Eşti teribilă! La ora paisprezece îţi convine?

- Da. Vin să te aştept la aeroport.

- Nu trebuie. Am avionul meu personal şi aterizez direct la Marco Polo. Aşteptaţi-mă amândoi la Burano. Dă-mi numai adresa unde trebuie să vin.

- Frank Giordano locuieşte într-o casă albastră, pe cheiul Venturi.

Tuşi încurcată înainte de a-i mărturisi:

- Dar el nu va fi acasă. îşi petrece ziua la Roma.

Din nou tăcere. Ugo va accepta complicitatea pe care i-o cerea?

Uşurată, îi auzi, în cele din urmă, râsul înăbuşit.

- Am priceput. Pe mâine, draga mea.

- Pe mâine, Ugo.

*
* *

A doua zi la prânz, sosea pe insulă. Toată noaptea fusese chinuită de o bănuială.

Dacă pânzele respective erau nişte mâzgălituri fără valoare?

O luă la fugă spre casa albastră. Deschise grăbită uşa şi dădu buzna în atelier. Un suspin de uşurare îi scăpă de pe buze. Tablourile înfăţişau progresul pictorului.

Frank începuse prin a înfăţişa lucrurile cu un realism riguros. Pe urmă abandonase perspectiva şi preciziile geometrice pentru a folosi doar efectele magice ale culorii. Era opera unui îndrăgostit de lumină.

Rita îl aşteptă pe Ugo la debarcader. întârziase.

„Doamne, se rugă ea, fă ca Frank să nu vină mai devreme!”

Zări în sfârşit o barcă rapidă care traversa laguna.

- Te-ai schimbat, Rita! exclamă Ugo după un schimb amical de cuvinte.

Signor Orseolo avea vreo cincizeci de ani, nişte ochi

pătrunzători, părul negru pieptănat cu grijă spre spate şi o mustaţă mică de care se trăgea în momentele de cumpănă. Trufia lui îi irita pe duşmani. Pe Rita n-o deranja însă, fiindcă îi admira competenţa şi-l ştia de o generozitate inepuizabilă.

- Ne-am schimbat amândoi, îl corectă cu blândeţe tânăra femeie. Au trecut doi ani de la ultima întrevedere pe care am avut-o la New York.

- Nu e o problemă de vârstă. Ai înflorit, draga mea. Niciodată nu ţi-am văzut această expresie de fericire întipărită pe chip.

Cu pleoapele pe jumătate închise, o întrebă pe un ton şăgalnic:

- Pasărea rară pe care ai descoperit-o e cumva responsabilă de această metamorfoză?

- Aşteaptă să-i vezi opera şi o să admiţi că are geniu.

îl conduse de-a lungul canalelor mici ale insulei până la casa albastră.

în atelier, Ugo se opri în faţa şevaletului. Frank lăsase pe el ultima pânză. Ugo dădu de mai multe ori din cap fără să spună nimic. Rita, care-i pândea reacţiile, se simţi neliniştită în sinea ei. Se aşteptase la o izbucnire de entuziasm. Dar criticul prefera să tacă.

Ugo se apropie de pânză, o examină cu un ochi mai atent, apoi se întoarse spre ea.

- Care este numele lucrării?

- Rita.

O sclipire în ochii lui negri, dar fără nici un comentariu.

- Ce mai ai să-mi arăţi?

Rita simţea că-i tremură genunchii. Cu un gest îi indică pânzele de lângă perete. Erau vreo cincizeci, de diferite mărimi.

Ugo le studie minuţios, una câte una. Scosese din buzunar un carneţel şi lua notiţe.

Rita mai pândea şi rarele zgomote de afară. Paşi pe chei, zgomotul îndepărtat al vreunui motor o făceau să transpire de spaimă. Dacă Frank se întorcea mai devreme decât spusese?

în sfârşit, Ugo băgă carneţelul în buzunar şi puse la loc ultima pânză examinată. Apoi se întoarse spre prietena lui.

- Pentru a veni până aici, am sacrificat două întâlniri importante, remarcă el trăgându-se de mustăcioara neagră.

Rita avu impresia că tot sângele i-a fugit din inimă. Era posibil ca dragostea s-o fi orbit într-un asemenea hal încât să nu fi fost în stare să-l judece pe Frank la adevărata lui valoare?

Şi brusc urmă miracolul: un surâs larg destinse trăsăturile lui Ugo Orseolo. Regăsindu-şi cheful de vorbă, exclamă zgomotos:

- Dar fii sigură, draga mea prietenă, că nu regret nimic. Ca de obicei, am avut dreptate să mă încred în flerul tău. Giordano al tău e un maestru şi nu exagerez spunând asta. Prin pânzele lui, i-am urmărit progresul treptat până la opera perfectă pe care i-ai inspirat-o. Cu gustul lui pentru feerie şi fast, a reuşit să redea inexprimabilul. Am admirat subtilele jocuri de vibraţii ca şi tonalităţile muzicale ale culorilor.

Adăugă gânditor:

- Opera lui merită să fie expusă... Dar aş vrea să-l lansez înainte de Bienala de la Veneţia. Vom începe printr-o expoziţie în galeria mea milaneză. Voi organiza o recepţie la care voi invita cei mai buni critici, ziarişti...

Rita simţi că o trece un fior. Lui Frank nu-i plăceau deloc aceste reuniuni. Nu-i ascunsese ce gândea despre flecăreala obişnuită în aceste ocazii.

- Va trebui să vină şi el la recepţia ta?

„Ce întrebare prostească", gândi ea imediat.

Ugo o privi cu un aer şiret.

- Prietenul tău arată rău?

- E foarte frumos, dar...

- ...detestă onorurile, încheie Ugo în locul ei. Atunci, încearcă să-l convingi că a trecut vremea în care geniile trăiau izolate, împărţindu-şi pâinea şi vinul cu alte suflete boeme. Acum suntem în secolul marketing-ului.

Rita îl privi descurajată. Niciodată n-ar accepta să-i vorbească astfel lui Frank.

Preocupat de descoperirea lui, Ugo nu remarcă decepţia Ritei. Continuă volubil:

- Tu te vei ocupa de relaţia lui cu publicul. Când îl pot întâlni? Trebuie să revin la Burano? Pentru un artist de talia lui, aş accepta să fac drumul... Bineînţeles însă că, cel mai simplu ar fi să vină să vadă galeria mea din Milano... Ce s-a întâmplat? se nelinişti el descoperind expresia disperată care se întipărise pe chipul tinerei femei.

- Frank nu va accepta. Am organizat această vizită fără ştirea lui. Când o să afle, o să se înfurie.

Ugo îi mătură obiecţia printr-un gest larg al mâinii.

- Atunci să ne imaginăm altceva: de exemplu, o întâlnire întâmplătoare. Vin peste două zile la Veneţia pentru a susţine o conferinţă la Academia de Arte Frumoase.

Se mai trase o dată de mustăcioară.

- Dar, la drept vorbind, nu va fi locul ideal pentru a vorbi despre afaceri.

- Ne-am putea întâlni în Piaţa San Marco, sugeră Rita.

- Excelentă idee. La ora trei, veţi bea amândoi câte un capuccino pe terasa Florian. Iar eu o să trec din întâmplare pe acolo.

Rita roşi de plăcere. Ideea îi convenea. Şi, în plus, mai avea în faţa ei două zile ca să încerce să schimbe mentalitatea pictorului şi să-i sugereze o eventuală expoziţie cu tablourile lui.

* * *

Când auzi cheia întorcându-se în broască, se repezi la intrare. Avusese grijă să-şi aducă la Burano cea mai frumoasă rochie pe care o avea la ea, adică cea pe care o purtase la recepţia contelui Capiello. Două triunghiuri de aur îi atârnau la urechi. Un colier din fildeş îi împodobea decolteul. Voia să fie frumoasă pentru a-l primi pe bărbatul pe care-l iubea.

Frank îi puse în braţe un buchet enorm de trandafiri. Ea exclamă încântată:

- Ce nebunie! Ai devalizat o florărie?

îşi ascunse faţa în petalele lor roşii. Frank protestă:

- N-am dreptul la o mică sărutare?

Rita puse buchetul pe o masă înainte de a-i sări în braţe. Frank îi strivi buzele într-o sărutare avidă şi posesivă. Rita simţi că se aprinde şi-i răspunse pasional.

Când îşi recăpătară respiraţia, Frank o anunţă pe un ton maliţios:

- Acum o să sărbătorim succesul meu.

Rita tresări. O clipă, crezu că e la curent cu interesul pe care i-l purta Ugo Orseolo. Dar era ceva absurd.

- Ce succes?

- Ai venit să mă aştepţi aşa cum te rugasem. Măcar o dată n-ai aranjat lucrurile după bunul tău plac. Performanţa merită să fie sărbătorită.

Tânărul o privi cu tandreţe.

- E minunat să te regăsesc. Fără tine ziua mi s-a părut interminabilă.

- Şi cum te-ai gândit să sărbătorim reîntâlnirea?

- Şansa e de partea mea. Ce-ai zice de un tur la Lido?

Rita se încruntă.

- Eşti jucător? îl întrebă ea îngrijorată.

- Nu, dar îmi place ambianţa unor anumite cazinouri. Cel din Veneţia şi-a păstrat farmecul de odinioară, când prinţii şi prinţesele îl frecventau. Mai ales că în această seară se prezintă un spectacol de cabaret. Te interesează?

Rita îl întrebă imediat:

- Crezi că rochia mea este destul de elegantă?

Frank se îndepărtă puţin ca să-i admire umerii sidefii. Apoi ochii priviră rochia de mătase care se mula ca o mănuşă pe trupul ei perfect.

- Arăţi atât de bine încât o să le faci să moară de invidie pe celelalte femei.

Cinară la repezeală acasă înainte de a lua o barcă rapidă spre Lido.

Plaja lungă acoperită de nisip fin o încântă pe Rita, dar insula o dezamăgi. Maşini şi autocare sosite pe feribot tulburau liniştea.

în holul cazinoului, Rita îl strânse şi mai tare de braţ pe Frank şi-l privi zâmbind. Arăta superb în smochingul lui bleumarin.

- Mă simt ca la începutul secolului, spuse ea veselă. Am chef să beau şampanie, să fac pe femeia fatală şi să seduc un hoţ deghizat în gentleman.

- Prima dorinţă e uşor de îndeplinit. Cea de a doua e posibilă. Dar a treia... nu conta prea mult pe realizarea ei. Dacă nu cumva eşti dotată cu un fler de detectiv... Principalul atu al acestor tipi e că trec neobservaţi.

- Foarte bine. Atunci o să mă mulţumesc cu un pictor celebru.

Frank privi în jurul lui, punându-şi mâna streaşină la ochi.

- Şi unde se află această celebritate?

- La braţul meu.

în sfârşit, avea un punct de plecare pentru discuţie! Dar Frank izbucni într-un râs ironic.

- Deşi greşeşti, mă simt flatat.

- Celebritatea nu te atrage?

Cât de uşor ar deveni totul dacă Frank ar răspunde afirmativ! Dar el clătină din cap râzând.

- E ultimul lucru care mă interesează.

Rita simţi că-i piere orice chef de viaţă. Frank îi răspunsese sincer, fără falsă modestie. Doar arta conta pentru el. Cu inima grea, se întrebă ce reacţie va avea el poimâine când va afla că ea se ocupase cu pregătirea terenului pentru ca arta lui să fie comercializată.

Apoi îşi alungă gândurile negre. Un angajat îmbrăcat în frac le cerea curtenitor să prezinte paşapoartele înainte de a-i lăsa să intre în sălile de jocuri.

înarmaţi cu un permis de intrare pentru acea seară, intrară într-o lume tăcută, unde lămpile montate cu grijă luminau numai clienţii aşezaţi în faţa meselor de joc, acoperite cu pluş verde, ruleta şi teancurile colorate de jetoane. Doar anunţurile crupierilor şi zgomotul făcut de bilele de oţel rupeau tăcerea.

- Fiindcă nu-mi place să-mi pierd banii cu jocurile de noroc, schimb doar douăzeci de dolari. Nici un cent în plus, anunţă Rita cu o voce scăzută.

- Ce preferi? Au de toate aici: ruletă, chemin de fer, baccara...

- Un aparat de făcut bani, glumi Rita.

El o privi cu coada ochiului.

- Nu suntem la Las Vegas.

- Atunci îmi încerc şansa la ruletă.

Rita se aşează pe unul din scaunele aurite tapiţate cu catifea. Frank rămase în spatele ei ca observator.

Din trei mize, Rita pierdu totul. Se ridică şi-i şopti lui Frank la ureche:

- E rândul tău să îmbogăţeşti cazinoul.

Tânărul îi sărută vârful degetelor şi-i luă locul câteva mâini. Dar reuşi totuşi să rămână mai mult decât Rita în faţa mesei verzi.

în acest timp, ea putu studia asistenţa. Femeile în rochii de seară arborau bijuterii care scânteiau în luminile candelabrelor. Bărbaţii erau în smoching sau în frac. Toţi urmăreau cu o nelinişte prost ascunsă bila care sărea de la un număr la altul, pe roşu sau negru. Rita avu impresia că toţi aceşti oameni aparţin unei lumi diferite de a ei.

Fu mulţumită să-l vadă acceptându-şi înfrângerea cu zâmbetul pe buze.

Părăsiră saloanele, ajungând din nou sub candelabrele strălucitoare din hol.

- Şi acum, hai la cabaret, îi propuse el arătându-i uşile duble ale sălii de spectacol.

- Nu e chiar ceea ce-mi place mie, spuse în şoaptă Rita, cu destulă reţinere însă.

Frank oftă uşurat.

- Nici mie. Un concert sau o piesă bună m-ar atrage mai mult. Şi dacă am ieşi puţin? La ora asta târzie, plaja este pustie dar sigură.

Rita acceptă bucuroasă.

- Când am posibilitatea, spuse ea, prefer lucrurile simple în locul obligaţiilor mondene.

- întotdeauna te poţi debarasa de obligaţii.

- Nu, Frank, unele sunt necesare pentru...

- Acesta este punctul tău de vedere, o întrerupse el repede. Singura mea obligaţie e să pictez. Şi singura plăcere este să te iubesc.

Rita preferă să nu mai insiste.

Merseră pe nisipul întărit, oprindu-se din loc în loc pentru a se îmbrăţişa şi săruta.

- Te iubesc, Rita. De când te cunosc, viaţa mea a căpătat un nou sens. N-o să te mai las să pleci.

Tânăra nu răspunse nimic dar trase adânc în piept aerul sărat. Luminile de poziţie ale vaselor ancorate în larg spărgeau întunericul nopţii. Luminile care scânteiau pe Marea Adriatică formau parcă o lume ireală, magică, în care Rita se pierdea. Reuşea chiar să uite scopul călătoriei în Europa.

- Ce plăcut e să avem plaja numai pentru noi, continuă Frank. în mai puţin de o lună va începe sezonul de vară şi mulţimea va da năvală. Nici un colţişor de intimitate... îmi amintesc de nişte vacanţe minunate. Până am împlinit zece ani îmi petreceam toate verile la verişorii mei din Yarmouth, în Anglia. Mă sculam cu noaptea-n cap ca să merg singur printre dune. Priveam pescăruşii, valurile, şi eram fericit. Strigătele păsărilor de mare îmi aminteşte întotdeauna de copilăria mea.

O îmbrăţişă râzând şi adăugă:

- Buzele tale şi aerul de mare îmi ajung, dragostea mea. Pe tine ce te face fericită?

- N-am nişte amintiri atât de frumoase ca tine despre vacanţe. Nu aveam destui bani ca să plecăm din

casa noastră din Vermont. Dar era foarte mare şi avea o grădină pe măsură...

- Nu mi-ai răspuns la întrebare. Care este definiţia ta despre fericire?

- Tu, dragostea mea... tu şi munca mea, se corectă ea, din grijă pentru respectarea adevărului. îmi iubesc meseria la fel de mult cum îţi place ţie să pictezi.

Cum el rămăsese tăcut, Rita insistă:

- Am nevoie de magazinul meu de pe Madison Avenue. Lucrez de atât de mult timp încât a devenit un obicei pentru mine. Am învăţat meserie asistând pe la licitaţii. Când John Forbis mi-a propus ajutorul lui financiar...

El o întrerupse pe un ton neutru:

- Vorbeşte-mi despre acest John Forbis.

- E încântător, foarte bogat şi mare amator de artă. Fii liniştit, nu mi-a făcut niciodată curte. Femeile nu-l interesează, dacă înţelegi ce vreau să spun. Când mi-a propus o asociere, a fost însă abia începutul drumului pentru mine. A trebuit să lansez magazinul, să găsesc clientelă, să ştiu ce să cumpăr...

Frank o ridică în braţe şi o sărută până îşi pierdură amândoi răsuflarea. Rita îl întrebă:

- Vorbeşte-mi despre femeile pe care le-ai iubit.

- Nici una nu mi-a lăsat o amintire durabilă. N-am întâlnit niciodată una cu care să fi vrut să mă însor.

Rita simţi că-i creşte inima de bucurie. Avu în faţa ochilor imaginea unui cămin liniştit, plin de copii. Un vis drag inimii ei. Dar îl alungă. Aveau prea multe lucruri

să-şi spună şi să facă împreună înainte să se gândească la căsătorie.

Poate că, după întâlnirea cu Ugo Orseolo, Frank va privi altfel viitorul?

Preferă să lase lucurile pe seama hazardului şi a şansei. Nu-i va vorbi despre întâlnirea aranjată în Piaţa San Marco.

- Hai să ne întoarcem, şopti ea luându-l de braţ.

Capitolul 6

- Ce decor! exclamă Rita.

Stăteau pe terasa cafenelei Florian. Rita alesese o masă în primul rând. în spatele lor, orchestra cânta un portpuriu din operete.

Frank chemă un chelner. Ochii Ritei scormoneau prin mulţime în căutarea lui Ugo. Era bucuroasă că Frank nu-i remarcase nervozitatea. De dimineaţă vorbea vrute şi nevrute, în timp ce gândul la întâlnire făcea să-i transpire mâinile.

De obicei, reuşea să-şi păstreze stăpânirea de sine în orice împrejurare. Puterea de judecată contribuise la reuşita ei profesională.

Şi uite că astăzi, frumoasa ei siguranţă de sine o părăsise. Regreta că nu poate conta decât pe şansă. Cele câteva încercări de a-l pregăti pe Frank fuseseră sortite eşecului. Părea neclintit în hotărârile lui. îl întrebase chiar:

- Dar, Frank, tu din ce trăieşti dacă nu vinzi nici o pânză?

Tânărul râsese şi afirmase:

- Bursa de studii pe care am obţinut-o îmi este prea de ajuns pentru necesităţile mele.

- Dar nu va dura o veşnicie.

Frank ridicase din umeri cu un aer nepăsător.

- Când va fi cazul, voi reflecta la această chestiune.

Aceeaşi lipsă de prevedere condusese spre naufragiu
familiile Rusconi, Morosini, Capiello şi pe mulţi alţii.

Dar acum, cuprinsă de îndoieli, Rita aproape că-şi dorea ca signor Orseolo să fie reţinut departe de Veneţia. Ora întâlnirii se apropia şi ea se temea îngrozitor de reacţia lui Frank. Chiar dacă dragostea lor devenea zi de zi mai puternică, nu era sigură că pictorul va aproba hotărârea pe care o luase pe ascuns.

Gândurile ei ajunseseră în acest punct, când Ugo apăru în faţa mesei, elegant în blazerul lui de culoare închisă şi cu un fular galben băgat şmechereşte pe sub gulerul cămăşii.

- Rita Stewart! Ce plăcere să te întâlnesc!

Surpriza pe care o manifesta cu atâta convingere părea atât de sinceră încât Rita se simţi cuprinsă de remuşcări.

îi zâmbi lui Ugo şi-i prezentă pe cei doi bărbaţi unul celuilalt, subliniind faptul că Frank era pictor.

Frank arătă ceştile de pe masă şi-i propuse cu amabilitate:

- Nu beţi o cafea cu noi?

- Cu plăcere.

Ugo reperă un scaun gol la o masă vecină şi-i întrebă politicos pe ceilalţi trei ocupanţi dacă-l poate lua. Apoi îl apropie de masa lor.

Frank dădu comanda. Rita îi explică, prefăcându-se veselă ca să încălzească atmosfera:

- Ugo şi cu mine ne cunoaştem de vreo zece ani. E unul dintre cei mai mari negustori de artă din lume. N-ai auzit vorbindu-se niciodată despre galeriile Orseolo?

Frank se întunecă puţin la faţă.

- Numele nu-mi este necunoscut, admise el. Dar...

Se întrerupse cu un aer preocupat. Rita îi ghici gândurile. încerca să găsească vorbele potrivite pentru a spune cu tact ceea ce gândeşte el despre comerţul cu artă.

Ugo vorbi în locul lui.

- Preferaţi să vă ţineţi departe de Bienale şi de alte expoziţii? sugeră el zâmbind.

- Da, spuse Frank surprins. N-am nimic dintr-un pictor monden.

Arătă spre pantalonii de velur şi tricou.

- Cum aţi ghicit asta? După îmbrăcămintea mea?

Orseolo îi zâmbi cu gura până la urechi şi dădu din cap
negând.

Rita simţea că inima îi bate să-i sară din piept, într-un ritm dezordonat. Sosise momentul să clarifice situaţia, fiindcă discuţia se împotmolise. înghiţi în sec şi spuse cu o voce cât putu de sigură:

- Frank, trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

Pictorul ridică din sprâncene. Ochii lui trecură de la unul la altul, apoi se fixară asupra Ritei.

- Te pomeneşti că ai luat una din pânzele mele ca s-o expui în holul Academiei de Artă?

Ideea i se păru atât de aiurită, încât izbucni în râs.

Rita îşi continua ideea:

- L-am prevenit pe Ugo că deteşti mondenităţile care însoţesc obligatoriu prezentarea unei lucrări în public.

Lui Frank îi pieri râsul.

- Dar... Ai corespondat cu signor Orseolo de când mă

cunoşti?

Rita dă du din cap, confirmându-i. Cu coada ochiului, se
uita la Ugo. O expresie circumspectă, aproape supărată, întuneca faţa italianului.

Frank o întrebă cu asprime pe Rita:

- De ce ai procedat astfel? Vreau să zic, în ce scop?

Ea îşi încrucişă degetele pe masă aşa cum văzuse că fac unii veneţieni pentru a îndupleca soarta.

- Ugo ţi-a examinat pânzele, Frank. Vrea să dezvăluie publicului talentul tău şi...

Frank o întrerupse pe un ton înfuriat:

- Când? Unde mi-a văzut prietenul tău tablourile? Lângă Palatul Rusconi?

- Nu, la tine acasă, îi mărturisi ea cu o sinceritate sinucigaşă. L-am rugat să vină la Burano în ziua când tu erai plecat la Roma.

- Ce? strigă Frank. Ai dus pe cineva în casa mea?... Fără permisiunea mea?

Era scos din fire. Ugo Orseolo se ridică. Nu-i plăceau scenele şi aceasta i se părea îngrozitor de penibilă. îi privi pe amândoi cu o expresie întristată şi spuse, fără a renunţa la bonomia lui obişnuită:

- Vă las să discutaţi între voi. Dacă o să cădeţi la înţelegere, te rog anunţă-mă. Ştii unde mă găseşti, Rita.

Se înclină în faţa ei, îl salută pe Frank şi se pierdu imediat în mulţime.

După plecarea lui, Rita încercă să se justifice:

- L-am rugat să-ţi vadă pânzele doar cu gândul la cariera ta, Frank. Eşti atât de talentat, dragul meu. E

nedrept să nu fii cunoscut. Ugo a fost de aceeaşi părere cu mine şi poţi să ai încredere în judecata lui. E considerat unul dintre cei mai buni critici de artă...

El o întrerupse fără menajamente:

- Deci, ai acţionat prin spatele meu. De necrezut! Nimănui nu i-a dat până acum prin cap să-mi bage în casă o persoană necunoscută.

Vocea lui vibra de mânie. Gura avea o expresie dispreţuitoare. Nu mai exista nici un pic de dragoste în privirea cu care o fixa.

Rita îşi împreună mânile într-un gest de rugăminte.

- Ascultă-mă, Frank! E şansa vieţii tale. N-o lăsa să-ţi scape!

Drept orice răspuns, el se ridică declarând:

- Nu mai spune nimic. Plec spre Burano. Acolo îmi voi regăsi poate calmul. Dar pentru moment sunt furios şi regret încrederea pe care ţi-am acordat-o.

Rita se ridică la rândul ei.

- Nu, Frank, nu mă părăsi astfel. Am dreptul la o explicaţie, nu-i aşa?

- Ti-ai pierdut toate drepturile asupra mea ducându-l pe negustorul ăsta în atelierul meu. Nu mai avem nimic să ne spunem.

Aruncă pe farfurioară câteva bancnote şi plecă grăbit.

Rita se trânti pe scaun, terminată. Era conştientă de privirile pe care i le aruncau ceilalţi consumatori, dar puţin îi păsa. Deşi era în mijlocul unei mulţimi de turişti, nu se mai simţise niciodată atât de singură.

Rămase mult timp nemişcată, rumegând vorbele lui

Frank.

După momentele de disperare, decise că nu trebuie să se lase învinsă. Surpriza fusese cea care dictase atitudinea lui
Frank, acum era sigură de asta. Din orgoliu, se încăpăţânase să-şi susţină convingerile. Dar era imposibil ca plecarea lui să însemne o ruptură. Ştia acum că dragostea lor e puternică. Dacă va aştepta urmarea evenimentelor plictisindu-se la pensiunea Morosini, ştia că Frank va veni la ea. Se va arăta jenat, chiar disperat de ieşirea lui. Apoi o va lua în braţe şi nemulţumirile reciproce vor dispărea sub sărutările pasionate. Şi a doua zi, discuţiile vor reîncepe.

Nu, aşteptarea nu era o soluţie. Rita voia să ajungă la miezul problemei, să epuizeze argumentele pe care nu avusese timp să le dezvolte. îi plăceau situaţiile clare. Aşa că decise să uite de orgoliul ei şi să se ducă după el la Burano.

Cu bărbia ridicată trecu prin faţa şirului de consumatori care auziseră fiecare cuvânt din cearta lor şi se distraseră ca de un spectacol improvizat şi gratuit. Asistaseră la plecarea lui Ugo, apoi la plecarea lui Frank. Şi acum o priveau plecând şi pe ea.

Dar ea nu-i vedea.

La debarcaderul pentru insule, trebui să aştepte vreo zece minute plecarea. Probabil că Frank reuşise să ia cursa anterioară sau vreo barcă rapidă.

Era o zi perfectă de mai. Aerul era cald. Apa lagunei strălucea în bătaia soarelui ca o mare de diamante. Totuşi, tremurând de teamă, Rita îşi puse vesta când

urcă pe vapor. îi ridică şi gulerul. Va avea destulă putere ca să-i ţină piept lui Frank? Va fi destul de convingătaore ca să-l oblige să revină asupra hotărârii lui? Frank atinsese culmea creaţiei sale.

Atunci, de ce să-şi risipească talentul într-un amatorism neproductiv?

Când îi deschise poarta casei, ochii lui negri reflectau aceeaşi mânie ca atunci când se despărţiseră pe terasa Florian. Tinea în mână o pensulă. Pe tricou avea pete de vopsea.

- Intră, spuse el. O cafea?

- Nu, mulţumesc.

- Tocmai pictez o lucrare fără valoare comercială. Orseolo al tău nu va vrea în mod sigur s-o expună, anunţă el cu o expresie dispreţuitoare.

Şi, fără să-i mai dea nici o atenţie, se îndreptă cu paşi mari spre atelier.

Rita îl urmă protestând:

- Te porţi ca şi cum faptul de a câştiga bani e un lucru de dispreţuit. De acord, n-ar fi trebuit să-l invit pe Ugo fără permisiunea ta. Dar de ce să te încăpăţânezi în nişte convingeri ridicole? Idealismul este un defect când se transformă într-un mod de viaţă.

- Mor eu de foame?

Se întoarse spre ea şi cu un gest larg înglobă căsuţa confortabilă şi atelierul.

- Trăiesc eu în mizerie? adăugă el ridicând tonul.

- Nu asta e problema. Nu vrei să devii celebru?

- Nu, nu şi iar nu! exclamă el. Refuz un succes căruia ar trebui să-i sacrific liniştea mea sufletească. Să flecăresc, cu un pahar de şampanie în mână, cu nişte ziarişti şi critici, pentru a-i impresiona prin ceea ce le povestesc sau printr-o tunsoare mai ciudată? N-am chef de aşa ceva. Vreau să-mi păstrez libertatea să pictez ceea ce doresc, doar de amorul artei.

Rita ridică din umeri.

- Spune mai degrabă că ţi-e teamă să ieşi din găoaca ta ca să-ţi expui lucrările şi să te confrunţi cu părerea mulţimii.

- Nu lipsa de curaj e problema mea, replică Frank cu asprime. Dar cred că ghicesc ceea ce te deranjează. Ţi-e ruşine că eşti atrasă de un artist necunoscut.

Atacul lui o atinse din plin pe Rita care se înfurie.

- Şi eu sunt un om de succes şi n-am nevoie de succesul tău. Dar bănuiesc că îmi refuzi ajutorul pentru un alt motiv. Ţi-ar plăcea să mă cantonezi într-un rol de model, nu-i aşa? Un model cu care să împarţi şi patul dacă ai chef!

Frank îi aruncă o privire furioasă, apoi începu să meargă în lung şi-n lat prin atelier. Nu lăsase pensula din mână.

- Aş fi dorit să te ocupi doar de afacerile tale şi să nu mai încerci să controlezi vieţile altora. După ce ai încercat să-ţi impui metodele contesei Rusconi, acum te ţii de capul meu. Eu...

- Uită de greşeala pe care am făcut-o cu contesa, îl întrerupse Rita strigând şi mai tare decât el. Am

terminat cu asta o dată pentru totdeauna, aşa că nu mai revenin la problema asta. încerc să te ajut aşa cum ai face şi tu pentru mine.

Coborî tonul şi adăugă:

- Nu suntem nişte străini, Frank. Credeam că ne iubim.

Se opri din mers şi o privi. Ochii lui nu reflectau nimic
altceva decât o mânie amestecată cu suspiciune.

- Avem puncte diferite de vedere asupra noţiunii de dragoste, spuse el dispreţuitor. Dacă îţi dădeai osteneala să-ţi analizezi sentimentele pe care le nutreşti faţă de mine, ai fi descoperit că în realitate îl iubeşti pe bărbatul în care visezi să mă transformi.

- Nu-i adevărat, protestă ea cu convingere. Te iubesc aşa cum eşti, Frank. Şi pentru că te admir, am vrut să te ajut să ieşi din anonimat. Ştiam că risc să-mi atrag reproşuri din partea ta. Şi dacă am bravat, am făcut-o gândindu-mă doar la viitorul tău.

- Cauţi nişte motive valabile ca să-ţi scuzi comportarea, ripostă el. De fapt ai făcut totul fără să te preocupi să menajezi propria mea sensibilitate, personalitatea mea. Conta doar realizarea planului tău.

Atâta nedreptate o revolta pe Rita.

- Eşti o fiinţă imposibilă! urlă ea. Tu şi bătrânii aristocraţi pe care-i frecventezi trăiţi ca în secolul trecut, închizând deliberat ochii în faţa realităţii.

- Adevărat?

îşi aruncă pensula pe podea şi se proţăpi în faţa ei cu braţele încrucişate, având întipărită pe chip o

expresie fioroasă.

Dar Rita nu se speria atât de uşor.

Frank o atacă din nou, dar de data asta cu un ton rece, plin de mândrie:

- Poate că suntem altfel decât prietenii tăi americani, Rita. Dar cunoaştem totuşi la fel de bine ca şi voi realităţile existenţei. Numai că am păstrat un mod de viaţă, o artă de a trăi s-ar putea chiar spune, care la voi a dispărut. Noi credem că mai există şi altceva care poate aduce fericirea în afara banilor şi succesului. Bineînţeles că nu asta este etica de pe Madison Avenue. Dar noi suntem la Veneţia, un loc privilegiat, situat în afara timpului. Ai făcut greşeala de a te înşela asupra ţării.

Rita ridică imediat capul cu mândrie.

- O greşeală pe care o s-o repar foarte repede. Mâine iau avionul spre New York.

Surpriza, sau altceva, îl făcu să tresară pe Frank. O clipă Rita speră că va protesta. Dar pe chipul lui apăruse din nou masca de dispreţ.

Cu obrajii în flăcări, tânăra îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă. Pe culoar încetini pasul, sperând că va veni după ea.

Dar Frank rămase în atelier.

La debarcader, pentru a-i rămâne bine întipărite în minte, privi cele două rânduri de case joase, colorate, care mărgineau canalul strâmt. O tristeţe sfâşietoare îi cuprinsese sufletul. Acuzaţiile lui Frank o răniseră profund.

Plânsese destul de rar în viaţa ei. Totuşi, când se

sprijini de balustrada bărcii rapide care o ducea spre Veneţia, lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji.

Se terminase. Dragostea lor nu putuse rezista unei dispute atât de înverşunate. O prăpastie îi despărţea, atât de adâncă încât n-o puteau trece.

îşi şterse faţa zărind Palatul Dogilor şi Piazetta cu splendidele coloane de granit. Orgoliul îi interzicea să-şi afişeze durerea. Iar orele care o despărţeau de plecare i se păreau interminabile. Cum să le folosească? Să se închidă în trista pensiune Morosini? Nu, era ceva peste puterile ei. Atunci o plimbare pe Canal Grande, în căutarea amintirilor?

Rita suportase cu curaj despărţirea de soţul ei. Dar în acest moment simţea nevoia unei încurajări.

Se gândi la singura prietenă pe care o avea în Veneţia. Imediat ce puse piciorul pe pământ ferm, se îndreptă cu pas vioi spre Palatul Rusconi.

- Dacă am lua ceaiul pe verandă? îi propuse veselă contesa. E singura parte însorită din afurisitul ăsta de palat.

„Ştie că am plâns şi încearcă să-mi ridice moralul” gândi Rita recunoscătoare.

Ceremonialul ceaiului îi absorbi un moment atenţia tinerei femei. Credinciosul Alfredo avea delicateţea şi talentul unei menajere. Platoul pe care-l pregătise era demn de cele mai rafinate subrete. Pâinea era prăjită exact cum trebuia. Prăjiturile şi celelalte bunătăţi puseseră puţin balsam pe sufletul Ritei.

Ochii albaştri care o priveau străluceau plini de

înţelegere.

- Nu eşti fericită, copila mea. Probleme cu Frank?

Rita o aprobă, dând cu tristeţe din cap. Contesa schiţă un zâmbet.

- îmi închipuiam. Aşa cum vă cunosc şi pe unul şi pe celălalt, vă îndreptaţi în mod inevitabil spre o ciocnire.

Rita se strâmbă.

- Sunteţi mai perspicace decât mine.

- Ce să faci, e privilegiul vârstei. Şi în plus, mă laud că am o mare experienţă în dragoste. N-am avut întotdeauna riduri, micuţa mea. Am fost una din cele mai curtate femei în tinereţea mea. Din dansatoare am devenit contesă fiindcă în acel timp, prin manierele, inteligenţa şi graţia ei, o femeie ştia să se ridice pe scara socială. Dar să ştii că întotdeauna m-am măritat din dragoste.

Contesa oftă în timp ce ochii ei albaştri străluceau, plini de ironie.

- Dar trebuie să recunosc că dragostea nu dura niciodată prea mult timp.

- Există totuşi un mijloc pentru a păstra dragostea bărbaţilor, se lamentă Rita. Eu am încercat să-l ajut pe Frank. Fără să-i spun nimic, i-am arătat lucrările lui signor Orseolo.

- Celebrul negustor de tablouri?

- El. Suntem în relaţii de afaceri de mult timp.

O sclipire amuzată apăru în ochii albaştri.

- Şi nu greşeşte întru totul. E unul din multele tale păcate.

- Sunt o femeie de afaceri, o corectă cu blândeţe

Rita. Posed un simţ practic, de care Frank e cu desăvârşire lipsit. De ce nu l-aş ajuta?

Contesa îşi încrucişă mâinile fine, pe care venele albastre erau ieşite în relief, apoi se aplecă spre Rita.

- O să încerc să-ţi răspund la întrebare.

Reflectă o clipă, apoi declară cu emfază.

- Scumpa mea copilă, Frank e bărbat...

Râse şi reluă imediat.

- Ştii asta. Şi sunt caraghioasă că ţi-o reamintesc. Dar, ca să înţelegi bine, aminteşte-ţi că prietenul nostru comun trăieşte de mulţi ani în Italia. A adoptat unele din obiceiurile noastre fiindcă le apreciază şi i se potrivesc de minune.

- De exemplu?

Contesa nu-i răspunse imediat. Mai puse nişte apă fierbinte în ceainic şi umplu din nou ceştile.

- Ei bine, scumpa mea, aici bărbaţii nu acceptă ajutorul unei femei. îşi arogă dreptul de a-şi conduce ei singuri afacerile. într-o căsnicie, bărbatul, care este şeful familiei, câştigă banii necesari cuplului. Rolul soţiei se limitează la a avea grijă de casă şi de a creşte copiii. Dacă nevoia o obligă să muncească, face în aşa fel încât performanţele sau câştigurile ei să nu-l pună în umbră pe capul familiei.

- Dacă pricep bine, spuse Rita, el consideră reuşita unei femei ca o insultă adusă virilităţii sale.

- Exact! spuse contesa încântată.

Rita se încruntă.

- Ceea ce e valabil pentru unii nu e neapărat şi pentru alţii. Frank are o ascendenţă americană...

- Eşti tânără şi neexperimentată, o întrerupse contesa. Dacă ai fi călătorit la fel de mult ca şi mine, ai şti că ţara influenţează puternic caracterul şi obiceiurile celor care trăiesc în ea. Deşi toate fiinţele omeneşti au aceleaşi nevoi, comportamentul lor variază în funcţie de societatea care-i înconjoară.

Rita protestă.

- Frank are o personalitate puternică. Nu este o giruetă în bătaia vântului.

Bătrâna doamnă zâmbi cu indulgenţă.

- Ai dreptate să-l aperi. Dar îşi iubeşte atât de mult a doua patrie încât, fără voia lui, i s-a modificat caracterul. Ceea ce numesc eu a intra într-un proces de schimbare.

- Schimbare, repetă Rita prinzând cuvântul ca pe o cheie a unei porţi închise.

- Da, micuţa mea, toată lumea se schimbă. Dacă priveşti în urma ta, sunt sigură că o să găseşti că eşti foarte diferită de Rita Stewart care debarca la începutul lui mai pe aeroportul Marco Polo.

Rita căzu pe gânduri.

- Aveţi dreptate, admise ea. Frank m-a învăţat să râd. Când am sosit, eram obsedată până la teamă de mersul afacerilor mele. Dar ele merg bine graţie asociatului meu cu care vorbesc regulat la telefon. Uitând de ele, am redescoperit bucuria de a trăi. Pe de altă parte...

Ezită, jenată.

- Ei, ce este? insistă contesa.

- Nu eram vindecată în urma căsătoriei mele ratate.

Când mă gândeam la Neil, fostul meu soţ, mă întrebam dacă va reuşi să-şi refacă viaţa fără mine.

- Şi acum nu-ţi mai pui întrebarea?

- Nu. Graţie lui Frank, am scăpat pentru totdeauna de ea şi încă fără durere.

- Fericirea de a iubi este cel mai bun medicament, spuse cu înţelepciune contesa. Dar tratamentul nu trebuie oprit prea brusc.

Rita îşi bău şi restul ceaiului şi puse ceaşca şi farfurioara pe masă.

- Mulţumesc. Nu numai că m-aţi tratat cu o delicioasă gustare, dar mi-aţi oferit în plus şi simpatie. Datorită dumneavoastră, înţeleg acum mai bine evenimentele.

Bătrâna doamnă îi zâmbi cu afecţiune.

- înţelepciunea populară pretinde că în viaţă înveţi repetând aceleaşi greşeli. în ceea ce mă priveşte, m-am înşelat atât de des încât aş merita o a doua existenţă. Ţi-am transmis puţin din experienţa mea. Depinde de tine dacă o foloseşti sau o ignori... Vino să mă vezi cât de des doreşti. Uşa mea îţi va fi întotdeauna deschisă.

în prag, o îmbrăţişă pe tânăra femeie.

- O să-ţi telefoneze. Nu-ţi face griji.

Rita îi adresă un surâs recunoscător. Speranţa renăscuse în inima ei.

După ce părăsi Palatul Rusconi, reveni la pensiune printr-un labirint de străduţe şi canale. Avea intenţia să se instaleze în salon şi să aştepte ca Angela să vină să-i spună: „La telefon, signora".

Intrând în încăperea vastă cu tapiţeriile uzate, Rita

remarcă imediat că vasul de Faenza nu mai era în vitrină. Maria şi Luisa nu-şi pierduseră timpul, în disperarea lor de a mai face rost de bani.

Frunzări nişte reviste, acordându-le însă o privire distrată.

Sosi şi ora cinei. Nimeni n-o ceruse pe signora Stewart la telefon.

Ritei îi venea greu să-şi ascundă decepţia. Văzând-o singură şi tristă în faţa farfuriei ei, unul dintre bătrânii domni se sculă de la masa lui şi se apropie de ea. Cu o curtoazie de pe vremuri, se scuză pentru îndrăzneala lui şi o întrebă dacă ar accepta să le facă onoarea de a se aşeza la masa lor.

Rita nu avea nici un chef de conversaţie. Dar erau atât de drăguţi şi atenţi! Un refuz i-ar mâhni, gândi ea.

La început, se forţă să fie amabilă. Apoi compania lor i se păru extrem de plăcută. Ei îi ofereau cele mai bune bucăţi, îi umpleau paharul, îi făceau complimente şi povesteau, într-o engleză perfectă, anecdote pline de spirit.

La sfârşit, reconfortată dar şi puţin ameţită, Rita îi părăsi întinzându-le mâna ca o contesă. Ei se înclinară unul după altul, sărutându-i cu delicateţe vârful degetelor.

Euforia ei dispăru în timpul duşului. Apoi rămase ore întregi cu ochii pe pereţi, negăsindu-şi somnul.

Era dureros de consternată de profunzimea sentimentelor pe care i le purta lui Frank. în plus, pictorul îi deschisese porţile unei lumi strălucitoare, unde scara valorilor era diferită de cea pe care o

respectase până atunci. Tandreţea, pasiunea, gustul fericirii deveniseră pentru ea nişte droguri de care nu se mai putea lipsi.

Capitolul 1

Visa frumos. Cineva îi cânta. Dar era oare un vis?

Se ridică în pat şi se frecă la ochi. Spre marea ei uimire, recunoscu vocea lui Frank. Sunetul venea dinspre canalul aflat sub una dintre ferestrele ei. Nu se făcuse încă zi, fiindcă doar luna îi lumina camera. Pe noptieră, ceasul de voiaj arăta ora trei.

Indiferent dacă era o melodie frumoasă, cel care o intona îşi pierduse minţile. Chiar dacă nici o fereastră a pensiunii nu dădea spre canal, oamenii din casele vecine nu vor întârzia să-şi ridice obloanele şi să-l boscorodească pe acel Romeo inconştient care scula un cartier întreg din somn în plină noapte.

Vocea nu se lăsa deloc:

- „Oh, Rita, frumoasa mea,
Iartă-l pe amantul tău nebun Care se înfurie fără rost...”

Rita îşi aruncă halatul pe ea şi ieşi pe balcon. Frank stătea în picioare într-o ambarcaţiune firavă, cu capul ridicat în direcţia ei. în spatele lui, vâslaşul, care mai auzise el de-astea la viaţa lui, era atent doar la echilibrul gondolei.

- „Dacă vrei, frumoasa mea,
vom străbate visând...”

- Destul! îl rugă Rita înăbuşindu-şi sunetul vocii. Mergem unde vrei, dar potoleşte-te odată!

Se făcu imediat linişte, apoi vocea profundă a lui Frank o tulbură din nou:

- Ai zis unde vreau? Atunci vin sus.

Fără a mai ţine cont de protestele tinerei femei, se agăţă de un burlan de scurgere şi se servi de el ca de o scară pentru a escalada peretele.

Cu ochii mari de spaimă, Rita se aştepta să-l vadă plonjând în apa neagră, cu burlan cu tot.

Dar el înainta cu o agilitate de felină. Când ajunse la înălţimea ferestrei, se aplecă, se prinse de balustradă şi sări pe balcon cu îndemânarea unui acrobat.

Apoi se aplecă peste balcon şi-i spuse gondolierului în italieneşte:

- Du-te cu bine! Şi-ţi mulţumesc. Totul e în regulă.

Rita îşi încrucişă braţele pe piept. Deşi inima îi tresălta de bucurie, se prefăcu indignată.

- I-ai spus că totul e în regulă? Poate că după părerea ta, dar nu şi după a mea.

- Ia te uită! Acum înţelegi şi italieneşte?

Rita nu aprinsese lampa. Lumina palidă a lunii dădea reflexe de metal părului lor şi le transforma ochii în nişte pete întunecate.

Ezitară, ca şi cum nici unul dintre ei nu voia să facă primul pas. După o fracţiune de secundă, căzdeau unul în braţele celuilalt.

- Oh, Rita! şopti Frank cu o voce răguşită. Am crezut că te-am pierdut. Chiar ţi-ai rezervat un bilet la primul avion spre New York?

Se sărutară cu o infinită tandreţe.

- Mi-a trebuit destul timp ca să mă calmez, îi spuse Frank. Amândoi am procedat prosteşte. Cred că ar trebui să avem o explicaţie.

- Asta e şi părerea mea.

Rita se urcă în pat şi se aşeză turceşte.

- Trage-ţi scaunul lângă pat, îi spuse ea.

în acea lumină ireală, patul, scaunele, micul secretaire şi comoda păreau nişte plute pe o mare de argint.

- Am greşit când m-am enervat, admise Frank. Mai târziu, când m-am gândit mai bine, am înţeles că ai vrut să acţionezi doar în interesul meu şi doar din dragoste pentru mine. M-am simţit chiar flatat la ideea că lucrările mele au suscitat admiraţia unui eminent critic ca signor Orseolo.

- N-ar fi trebuit să aranjez nimic cu el fără ştirea ta, recunoscu ea.

Frank râse.

- Poate că ăsta era singurul mijloc ca să mă faci să mă răzgândesc. Când am redevenit eu însumi, mi-am etalat pe jos toate pânzele şi le-am examinat încercând să le văd cu ochii lui Orseolo. Am remarcat atunci coerenţa şi maturitatea lucrărilor mele. Reflectă exact ceea ce am vrut să exprim...

Se întrerupse pentru a-şi căntări mai bine cuvintele.

- Ucenicia mea se terminase şi eu nu ştiam. Am înţeles asta aseară, după ce mi-am privit lucrările cu alţi ochi.

- Eşti gata să expui? îl întrebă ea cu un ton vibrând de speranţă.

El îi luă mâna şi o mângâie.

- Nu ştiu nimic despre legile pieţei. Aşa că, n-aş accepta s-o fac, dacă tu nu rămâi lângă mine să mă sprijini.

Rita nu ezită nici o clipă, nu-şi puse nici o întrebare despre viitorul propriei sale afaceri. în acest moment nu se gândea decât la bucuria de a se fi împăcat cu Frank. De a afla că el este gata să-şi expună lucrările. Acest lucru o mişca atât de mult încât era gata să plângă de fericire.

- Oh, dragostea mea, dacă trebuie, voi fi impresarul

tău. împreună îi vom înfrunta pe critici, presa, pe detractori, fiindcă vor exista precis. Chiar şi marele Leonardo da Vinci a avut... Şi recepţiile, Frank, te-ai gândit la recepţii, tu care deteşti mondenităţile?

Frank ridică resemnat din umeri.

- Dacă accept să expun, o să supot tot ceea ce însoţeşte în mod obligatoriu vernisajele.

- O să fiu alături de tine în calitate de intermediar.

Frank pufni în râs.

- Aşa cum te cunosc eu, o să pui preţul pe tablourile mele şi o să distribui fotografiile tablourilor tale preferate negustorilor de artă... Doamne, nu pot să sufăr acest termen!

Rita îi ciufuli părul.

- Nu fi rău!

Frank râse.

- Nu cunosc prea mulţi pictori care să dispună de un intermediar atât de încântător.

Apoi întinse un braţ şi-şi strecură mâna prin deschizătura halatului ei.

Rita reuşi să-şi stăpânească valul de dorinţă. Nu-i povestise încă totul lui Frank.

- Ieri, când m-am întors de la Burano, am vizitat-o pe contesa Rusconi.

Degetele lui Frank se opriră.

- Şi ţi-a vorbit despre mine?

- Da. Mi-a explicat de ce ai reacţionat cu atâta violenţă la propunerea mea de a te ajuta.

Frank se ridică şi sări în pat. O împinse pe Rita, obligând-o să se întindă. Tânăra simţi cum o dezbracă de halat. încercă să-l respingă, dar fără pic de convingere. O fierbinţeală pe care o cunoştea prea bine

îi anihila voinţa.

Frank se dezbrăcă la rândul lui, înainte să întrebe:

- Şi, după părerea contesei, de ce m-am purtat astfel?

O oarecare îngrijorare răzbătuse din vocea lui. Rita o remarcă imediat.

- Datorită faptului că trăieşti în Italia, n-ai devenit oarecum un mic tiran?

- Asta e părerea ei?

- Da. Şi pare să considere extrem de firească această comportare.

Frank scoase un oftat de uşurare, urmat de un hohot de râs.

- Bravo, Lily! Mă întreb adeseori ce personaj trebuie să admir mai mult la ea: pe fosta dansatoare sau pe marea doamnă din aristocraţia italiană.

Atinse cu buzele chipul Ritei.

- N-o crede, dragostea mea. N-am nimic dintr-un tiran. Deşi, bineînţeles, aş prefera să nu fii o femeie de afaceri cu geantă diplomat.

- Nu ţine cont de ea. E talismanul meu. Nu mă despart de ea decât când dorm, glumi ea.

Frank o sărută pe gură, apoi o muşcă uşor de lobul urechii.

- Rămâi la Veneţia, Rita! Nu mă părăsi, o imploră el. N-aş mai putea trăi fără tine. Simt nevoia să te privesc râzând, aruncân- du-ţi pe spate coama roşcată... să-ţi pictez pielea sidefie şi ochii de culoarea oceanului. Vreau să te sărut mereu, mereu...

îşi puncta fiecare cuvânt cu mici sărutări pasionate care încingeau sângele Ritei. Când îi scoase cămaşa de noapte şi-şi lipi de umărul ei gol buzele aproape

respectuoase, tânăra avu senzaţia cea mai
extraordinară pe care o încercase vreodată.

Câteodată se îndoise de dragostea lui, întrebându-se dacă nu se legăna în iluzii şi false speranţe. în noaptea asta, nu numai că era sigură că Frank îi era predestinat, dar se ştia iubită de el la fel de mult cât îl iubea şi ea.

Suspină de fericire când simţi mâinile lui cuprinzându-i sânii ca în nişte cupe. Cu vârful degetelor îi mângâia sfârcurile care se întăreau, trimiţând valuri de pasiune şi nerăbdare în trupul ei. Devenie un instrument pe care el cânta ca un virtuoz.

Frank depuse un şir de sărutări până la pântecele plat, grăbit asemeni unei albine care zboară deasupra unui câmp de flori. în momentul acela simţurile ei scăpară de sub contorul. Săgeţi aprinse de dorinţă se formară dinspre buzele cu care el o atingea şi i se înfipseră în pântec. Rita era gata să-l primească.

Dar Frank se ridică puţin şi se întinse ca să ia cuvertura căzută la picioarele patului. O trase peste ei, având grijă să fixeze unul din capete între perne.

- Ce faci?

- Sunt un vânător preistoric care şi-a închis prada într-o grotă. Lasă-mă să te iubesc aşa cum vreau eu, şopti el.

Şi în acest spaţiu închis, transformat în peşteră în imaginaţia lor, se dăruită unul celuilalt cu pasiune şi senzualitate, fără nici o reţinere.

Somnul îi cuprinse într-un târziu. Cu un gest aproape inconştient, aruncară din nou cuvertura jos ca să respire din plin aerul nopţii.

*
* *

O senzaţie plăcută o trezi pe Rita din somn.

Degetele lui Frank fugeau uşor pe rotunjimile trupului ei, coborând de-a lungul coapselor.

Vru să se ridice, dar el o împinse uşurel la loc.

- Tocmai îţi sculptam corpul, îi spuse el râzând. Fiindcă te-ai mişcat, trebuie s-o iau de la capăt.

- Ce fel de sculptură? glumi ea. Un Maillol sau un Cezar?

- Un Cezar, bineînţeles. O să te transform prin compresiune într-un trofeu strălucitor pe care o să-l port întotdeauna cu mine.

Rita pufni în râs.

- Şi zici că nu eşti un tiran. Oh, Frank, dar s-a făcut ziuă.

- Abia s-au ivit zorile, scumpa mea.

Schimbară o dulce sărutare. Deşi foarte tandră, nu putea dezlănţui puterea pasiunii lor. Ziua care începea aducea cu ea tot cortegiul ei de obligaţii.

- O să te părăsesc înainte să se scoale toată casa, spuse Frank, fiindcă altfel risc să le scandalizez pe Maria şi Luisa. O să ies pe portiţa din grădină. Ştiu unde să găsesc cheia.

Rita îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

- Sunt atât de fericită! Fără tine, parcă eram în infern.

- Şi eu am simţit acelaşi lucru. Ieri am început o pânză, dar inspiraţia nu-mi venea deloc. Cearta noastră nu înceta să mă urmărească.

- O să mai avem şi alte discuţii, spuse ea, dar să încercăm să nu le mai transformăm în drame.

După ce Frank plecă, Rita îşi dădu seama că nu-l întrebase când şi unde se vor întâlni din nou.

Făcu un gest nepăsător. Frank va lua în mod sigur iniţiativa de a-i telefona, chiar dacă nu va fi vorba decât

de stabilirea unei noi întâlniri cu Ugo Orseolo.

Se băgă în pat şi adormi din nou.

Capitolul 8

Dragostea îi dădea o stare de euforie generală. în dimineaţa asta i se părea că domneşte o stare neobişnuită la pensiunea Morosini. Alămurile bine frecate, gladiolele proaspete în glastre, soarele care intra în valuri prin uşa deschisă nu erau totuşi de ajuns pentru a crea această atmosferă destinsă.

Maria o salută cu amabilitate când Rita coborî în sufragerie pentru a lua un mic dejun cam întârziat. Luisa fredona la recepţie şi răspunse cu o căldură neobişnuită salutului ei.

Tânăra presupuse că prietena lor, contesa Rusconi, reuşise să găsească un cumpărător pentru vasele de Faenza. Vânzarea, nesperat de rapidă, îmbunătăţise provizoriu finanţele celor două surori.

Ipoteza ei căpătă mai multă certitudine când o văzu pe Maria aranjând pe mesele din sufragerie bucheţele scumpe de orhidee.

- Superbul vas de Faenza a dispărut din salon, remarcă ea. Unde e?

- Vândut, rosti Maria cu un aer dintr-o dată dramatic.

- Oh!

Maria adăugă, oftând:

- I l-am încredinţat lui Lily... Vreau să zic contesei Rusconi, împreună cu un altul asemănător. Vasele vechi de Faenza nu se vând decât perechi. Nici Luisa nici eu nu l-am văzut plecând, cu bucurie în suflet. Dar aici, ne temeam mereu că o să se spargă.

Rita dădu din cap. Respecta mândria Mariei.

Aceasta adăugă însă cu sinceritate:

- Şi pe urmă, într-o pensiune ca a noastră, banii au importanţa lor, din păcate!

- înţeleg, spuse Rita. Cel puţin aţi obţinut un preţ bun?

Maria zâmbi satisfăcută.

- Oh, da!

Rosti o cifră şi apoi întrebă:

- Ca anticar renumit ce sunteţi, nu credeţi că prietena noastră are simţul afacerilor?

Rita o aprobă cu un aer evaziv.

Din fericire îşi putuse masca surpriza. Era consternată. Vasele fuseseră vândute la o treime din valoarea lor. Ea le-ar fi cumpărat la dublul preţului cu care fuseseră achiziţionate.

La fel de încântată, Maria termină de aranjat florile apoi ieşi din sufragerie.

Rita se felicită că se putuse preface şi nu stricase astfel bucuria surorilor Morosini.

Dar cum de se lăsase păcălită contesa într-un asemenea hal? se întreba Rita. Doar asistase la magazin

la câteva tranzacţii şi o considera pe contesă foarte pricepută şi la curent cu valoarea pieselor autentice.

Rita îşi amintea printre altele de tocmeala dintre contesă şi Richard Graham, americanul din Minnesota, amator de pendule vechi. Un client pe care i-l adusese Frank. Contesa ţinuse cu dinţii de preţul pe care-l stabilise pentru pendula prietenului ei Luigi Capiello. O sumă foarte onorabilă pe care amatorul sfârşise prin a o plăti.

Rita se întrebă dacă nu cumva vasele de Faenza aveau o cotă mai puţin ridicată în ţara lor de origine decât în Statele Unite. Şi regreta că n-a făcut ea oferta înainte ca Maria şi Luisa să se despartă de scumpa lor comoară.

Apoi uită de surorile Morosini şi chiar de operele de artă care fuseseră totuşi centrul preocupărilor ei până venise la Veneţia. Şi asta, datorită soneriei telefonului care răsuna în hol. Era sigură că era Frank.

Angela intră în sufragerie.

- La telefon, signora.

Rita fugi până la telefon. Vocea pictorului îi răsună plăcut la ureche.

- Bună dimineaţa, dragostea mea. Mai leneveai încă în pat?

- Nu. M-am sculat, m-am îmbrăcat şi tocmai îmi terminam micul dejun. Şi tu unde eşti? La Burano?

Râse şi o preveni că n-o să-i vină să creadă.

- Alfredo e în grevă.

- Alfredo?

- Da, servitorul contesei: fidelul valet, cel surd

bocnă. Şi atunci mi-am oferit serviciile lui Lily. în dimineaţa asta o ajut să taie trandafirii veştejiţi din grădină. în curând, o voi însoţi la magazin. Lucrurile pe care le-ai cumpărat tu pleacă mâine cu vaporul. Alfredo trebuia să le ambaleze. O s-o fac eu în locul lui.

- Nu pricep. Bătrânul aparţine vreunui sindicat?

Frank râse din nou.

- în Italia toată lume aparţine unui sindicat.

Coborî vocea.

- Nu pot să stau nici măcar o zi fără să te văd. Ar fi peste puterile mele. Vino să ne întâlnim la prânz în piaţa unde obişnuiesc să-mi instalez şevaletele. O să mâncăm împreună într-un birt înainte să mă întorc la contesă.

Ritei nu-i venea să-şi creadă urechilor.

- Ce chestie! Eşti sigur că bietul Alfredo n-o să te considere drept un spărgător de grevă?

- N-a auzit el de aşa ceva. Pe curând, dragostea mea.

Rita îi transmise o sărutare sonoră prin microfonul telefonului înainte de a închide.

Angela traversa holul cu geanta pusă pe umăr. Nu lucra decât câteva ore dimineaţa şi-l înlocuia câteodată pe portarul de noapte, când acesta era prea beat. Rita se întrebă dacă şi ea aparţinea vreunui sindicat. Apoi îşi reaminti de vasele de Faenza şi-şi promise că o să discute problema cu Frank.

*
* *

Senzaţia de fericire a Ritei persistă în tot timpul prânzului. Nişte nimicuri o alimentau în permanenţă: admiraţia din privirile pe care i le arunca Frank, mâna

lui care o mângâia pe a ei, bucuria de a-şi descoperi gusturi comune. Dragostea lui o ameţea. Frank pusese stăpânire în întregime pe trupul şi sufletul ei.

îşi reaminti de cele două vase ale surorilor Morosini abia când se apropiau de Palatul Rusconi.

Frank o ţinea de talie. Ea îl obligă să se oprească şi s-o privească.

- înainte de a ajunge la contesă, aş vrea să te întreb ceva. Te pricepi la antichităţi, nu-i aşa? într-o zi mi-ai spus că va fi un subiect potrivit de conversaţie pentru serile de iarnă petrecute în faţa şemineului.

- Exact. De ce?

- Maria Morosini mi-a spus în dimineaţa asta care e preţul pe care contesa l-a obţinut pentru vasele de Faenza. Cota lor e mai scăzută în Italia decât în celelalte ţări?

Frank fixa un punct invizibil de partea cealaltă a canalului. Chipul lui se întunecase brusc.

- Cum vrei să-ţi răspund la o asemenea întrebare? Habar n-am de preţurile practicate pe piaţa internaţională de artă.

- Crezi tu că două mii de dolari pentru o piesă unică, aşa cum era perechea de Faenza, e o sumă suficientă?

El o privi încruntat şi replică scurt:

- Tu eşti expertul.

Rita nu se formaliză de schimbarea bruscă de atitudine.

- Ştiu că deteşti problemele de bani. Totuşi, suma mi

se pare derizorie. Aş fi crezut-o mai pricepută pe contesă.

- N-o critica, spuse el şi o flacără îi apăru în ochii întunecaţi. Lily acţionează întotdeauna în interesul prietenilor ei.

- Nu mă îndoiesc de asta, dar...

El o întrerupse nerăbdător:

- Nu te sfătuiesc să spui în faţa ei că vasele de Faenza s-ar fi vândut mai bine în America. Ai jigni-o.

Apoi îşi regăsi brusc expresia veselă. O luă pe Rita de braţ şi-i arătă Palatul Rusconi, aflat foarte aproape.

- Priveşte!

- De necrezut! Nu e bătrânul Alfredo bărbatul aşezat pe treptele palatului?

- Chiar el. De azi-dimineaţă de la ora opt, s-a instalat acolo cu un carton pe piept, pe care a scris: „în grevă". Şi vezi că i se aduce de mâncare?

Contesa tocmai ieşea pe poarta grădinii. Era îmbrăcată aşa cum o văzuse Rita prima oară, cu o bluză verde de chirurg şi o caschetă. Ţinea în mâini un şervet înnodat la cele patru colţuri, din care se vedeau o baghetă şi o sticlă de vin. Aşeză şervetul lângă bătrânul servitor.

- Grevă în stil italian? îl întrebă Rita cu o voce amuzată.

- Noblesse oblige, spuse Frank. Lily s-a considerat întotde- una drept îngerul păzitor al personalului ei.

Contesa îi zări. Le ieşi în întâmpinare şi întinse Ritei o mână prietenească.

- Cum te mai simţi, draga mea? Epoca noastră este complet debusolată. Sindicatul servitorilor a organizat o grevă surpriză. Alfredo, care nu-şi aude nici măcar propria lui voce, a auzit-o totuşi pe cea a federaţiei. Din fericire, Frank a acceptat să mă ajute, fiindcă altfel mâine cargoul ar pleca fără cumpărăturile tale. Accepţi să ne dai o mână de ajutor? O să completezi, dacă vrei, formularele pentru vamă.

- Cu plăcere. Mă bucur să vă fac un serviciu. Şi în plus, îmi place magazinul. Dar... de ce e Alfredo în grevă?

- Habar n-am, spuse contesa cu nepăsare şi nu sunt sigură nici măcar dacă Alfredo ştie mai mult decât mine. Asta e!

Trecând prin faţa treptelor palatului, spuse aproape ţipând:

- După ce termini prânzul, te rog, fără siestă! Fiindcă ţii morţiş să faci grevă, fă-o cel puţin corect.

- Da, contesă, o aprobă cu respect Alfredo.

Urmată de Frank şi de Rita, se îndreptă spre magazin. Când ajunse în faţa uşii, scoase o cheie din buzunar şi descuie.

- Mărfurile pentru New York sunt grupate în biroul meu, îi spuse ea lui Frank după ce-şi scoase bluza şi cascheta. O să-ţi dau şi restul ambalajului de care ai putea avea nevoie.

Apoi se adresă Ritei:

- Ce preferi, draga mea? Să completezi imediat actele sau să mă înlocuieşti puţin în magazin?

- Să vă înlocuiesc. îmi place să am contact cu

clientela.

- Perfect.

Frank îi şopti Ritei:

- Nu vom fi despărţiţi prea mult timp, dragostea mea.

Contesa se întoarse spre ei cu un zâmbet maliţios în ochii albaştri.

- S-ar zice că furtuna a luat sfârşit.

Rita îi adresă o privire complice.

- Da. Timpul frumos a revenit pentru totdeauna.

Bătrâna doamnă o luă de mână.

- Vă îndrăgesc pe amândoi, copiii mei. Şi să ai încredere în Frank, Rita. Nu este niciodată inconstant. îl cred capabil de o mare dragoste.

- Şi eu îl iubesc, declară Rita cu seriozitate.

Ochii contesei străluceau ca safirele. Ridică fruntea şi rosti pe un ton bucuros:

- Mă simt foarte fericită de rolul meu. N-am jucat oarecum rolul lui Cupidon? Amintiţi-vă, copiii mei, că graţie mie v-aţi cunoscut. Dacă eu nu i-aş fi dat întâlnire Ritei Stewart, nu v-aţi fi întâlnit niciodată.

Schimbară o privire complice peste capul contesei. Era mai bine s-o lase să se legene în iluziile ei, decât să-i mărturisească pasiunea lor comună pentru plafoanele pictate ale Vilei Mandola, care stătuse la baza primei lor întâlniri.

- Şi acum, Frank, la treabă! spuse contesa invitându-l s-o urmeze în încăperea din fundul magazinului, a cărui uşă o închise în urma ei.

Rămasă singură, Rita traversă magazinul în direcţia

locului pe care-l amenajase după metodele ei săptămâna trecută.

Dar mare îi fu dezamăgirea! Dezordinea domnea aici, ca şi mai înainte. Apoi îşi reveni. La urma urmei, contesa era liberă să-şi aranjeze magazinul după cum dorea.

Uşa magazinului se deschise. Rita îl recunoscu pe Luigi Capiello, contele care dăduse o petrecere fastuoasă în palatul lui. Cu obrajii lui roşii şi părul alb, evoca un Moş Crăciun care îşi schimbase mantia cu un costum de vară, la modă prin anii cincizeci. Ţinea sub braţ un pachet plat, învelit într-o hârtie cenuşie.

- Signora Stewart! Ce surpriză plăcută.

- Bună ziua, signor Capiello. Mă simt flatată că vă amintiţi de mine.

- Nu uit niciodată o femeie frumoasă, mai ales când e şi simpatică.

Rita răspunse printr-un zâmbet la complimentul lui.

- Ce face contesa Rusconi? o întrebă el.

Rita arătă spre uşa din fundul magazinului.

- Bine. Frank o ajută să ambaleze mobilele şi obiectele pe care le-am cumpărat şi care trebuie să plece mâine cu cargoul.

- Atunci n-o deranjaţi, spuse repede contele. O să mă plimb puţin printre aceste frumoase lucruri. Prietena noastră comună are mult gust, nu-i aşa?

- Un gust foarte sigur, îl aprobă Rita cu sinceritate.

Trăgea cu coada ochiului spre pachetul pe care el îl

strângea sub braţ. Contele mai voia să vândă ceva din comorile lui? încercă să-şi reamintească de operele de artă existente în saloanele palatului. Probabil că mai erau obiecte de preţ. Mărimea şi forma pachetului o făceau să presupună că e vorba de un tablou.

Dar cum va reuşi să i-l propună contesei dacă ea, Rita, rămânea în magazin? Mândria era singurul lucru care le va mai rămâne în curând acestor bătrâni aristocraţi.

îl lăsă să privească în linişte obiectele expuse şi se duse în încăperea din fund ca s-o anunţe pe contesă.

- Mulţumesc, draga mea, spuse contesa. Lui Luigi nu-i place să aştepte. Mă duc să vorbesc cu el. în acest timp, instalează-te la biroul meu. E mai comod să scrii acolo.

Frank îi arătă Ritei două cutii aflate în spatele lui.

- Cumpărăturile tale sunt pregătite pentru a fi ridicate de transportator. O gondolă va veni diseară ca să le ia şi să le ducă la gara maritimă.

Apoi îi întinse un stilou şi câteva imprimate.

- Completează-le! am nevoie de adresa ta exactă pentru expedierea mărfurilor.

Rita se instală la birou. Uşa spre magazin rămăsese întredeschisă. Frânturi din conversaţia purtată între contesă şi Luigi Capiello ajungeau la urechile ei. Dar, atentă la formulare, nu le acorda decât o atenţie distrată, fiindcă Frank stătea în spatele ei. La un moment dat îi ridică părul şi o sărută pe ceafă.

- Lasă-mă în pace, îl rugă Rita.

Şi rupse în bucăţi unul din formulare.

- Mă faci să-mi pierd capul. Dacă o ţii tot aşa, cumpărăturile mele o să ajungă la Madison din Wisconsin în loc de Madison Avenue din New York. Şi, în plus, nici nu suntem singuri. Ce ar zice prietena ta dacă ne-ar surprinde sărutându-ne?

El o cuprinse cu braţele, exact pe sub sâni, şi o sărută după ureche.

- S-ar bucura văzându-ne atât de îndrăgostiţi unul de celălalt.

Brusc, atenţia Ritei fu captată de conversaţia din magazin. Contele o întreba dacă avea amatori pentru o pictură pe lemn, aparţinând şcolii spaniole din secolul XVI.

- Crezi că aş primi la fel de mulţi bani ca pe pendulele Ludovic al XV-lea? Trei mii de dolari e un preţ bun.

- Sper, dar nu-ţi pot promite nimic.

- Fă tot ce poţi, draga mea Lily.

Ritei îi veni greu să-şi ascundă stupefacţia. îşi amintea de suma pe care americanul o completase pe cecul dat contesei Rusconi. Nouă mii de dolari şi nu trei mii aşa cum credea Luigi. De trei ori mai mult! Şi chiar la acest preţ, americanul făcuse o afacere excelentă.

- Ce s-a întâmplat, dragostea mea? o întrebă Frank, simţind-o că se crispează.

- Nimic... nimic grav.

Dar mâna care scria adresa începuse să tremure. Era imposibil să continue să se prefacă. Bănuielile care o asaltau cu viteza unui uragan erau prea îngrozitoare. Exista în mod sigur o explicaţie logică a comportamentului contesei.

Dar îndoiala era mai puternică şi nu lăsa în urma ei decât dezgust şi indignare.

Se ridică în picioare.

-Am o migrenă îngrozitoare. Nu-ţi face griji. Trebuie să mă odihnesc puţin... Mă duc la pensiune să mă lungesc puţin.

Prefera să nu-l privească în ochi.

- Te însoţesc până acolo.

Hotărârea lui era fără drept de apel, aşa că Rita renunţă să mai discute. Traversă magazinul. Contele Capiello pusese pictura veche pe o masă. Ritei i-ar fi plăcut să-i spună cât valora cu adevărat această capodoperă, la fel ca şi frumoasa pendulă Ludovic al XV-lea cu cadranul din email.

Dar îşi stăpâni pornirea. Va pune ea lucrurile la punct mai târziu, după ce va verifica justeţea ipotezelor ei.

- Iertaţi-mă, spuse ea repede îndreptându-se spre ieşire. Nu mă simt prea bine.

Drumul cu gondola fu îngrozitor. Frank părea atât de afectat, de dornic să-i fie de folos, încât începuse să-i poarte pică. Dragostea pentru el se transforma în resentiment. De ce juca această farsă ridicolă? O

minţise când îi spusese despre bursa de studii. Trăia foarte bine din partea de beneficii pe care i-o oferea contesa. Şi dacă minţise în privinţa sursei lui de venit, de ce ar fi mai sincer în privinţa sentimentelor lui?

- Vrei să urc cu tine? o întrebă el când o ajută să pună piciorul pe cheiul de pe care aveai acces spre Palatul Morosini.

Rita îi aruncă o privire pătrunzătoare. El preciză:

-Te înşeli. Mă gândeam doar la nişte comprese reci. Mama mi le punea pe frunte când mă durea capul.

- Eu procedez altfel, spuse ea evaziv. Lasă-mă acum. Te sun eu mai târziu.

Apoi îi întoarse spatele şi fugi spre poartă. Voia să rămână singură ca să reflecteze.

în camera ei, incapabilă să gândească, se aruncă pe pat cuprinsă de o durere insuportabilă şi izbucni în hohote de plâns.

Lacrimile o mai uşurară puţin. Dar acum începuse într- adevăr s-o doară capul. Tâmplele îi zvâcneau de durere.

încercă totuşi să recapituleze faptele. Toate duceau la aceeaşi concluzie: contesa îşi păstra un beneficiu exorbitant din vânzări şi-l împărţea cu Frank. Când avea ocazia, pictorul îi aducea potenţiali cumpărători. Doar el îl adusese şi pe Richard Graham, americanul amator de pendule vechi.

Abuzul de încredere, îşi spuse Rita, este un act demn de dispreţ. Dar devine revoltător când este exercitat pe socoteala unor vechi prieteni, care se dau

pe mâna hoţului cu o încredere oarbă.

Nici surorile Morosini nici contele Capiello nu aveau nici cea mai mică idee asupra valorii obiectelor de care se despărţeau. Versată şi fără scrupule, fosta dansatoare profita de naivitatea lor pentru a trăi bine şi chiar pentru a întreţine un artist.

„Un fel de mecenat”, şopti Rita izbucnind iar în plâns.

încerca să înţeleagă cum fusese în stare pictorul să ajungă complice la o asemenea escrocherie. Poate credea că talentul se află deasupra oricărei morale? Pentru a continua să picteze, îşi aroga dreptul să folosească orice mijloace, chiar şi pe cele mai puţin onorabile. Atâţia ani cât pictase fără să câştige nimic îi tociseră simţul onestităţii.

Dar această explicaţie n-o satisfăcea pe Rita. îl cunoştea pe Frank. Discutaseră atât de mult amândoi. Sigur, era nepăsător, dar niciodată nu simţise la el lipsa noţiunii de onoare.

Nu mai pricepea nimic.

Apoi îşi aminti de ceva. Când sosise la Palatul Rusconi fusese frapată de originalitatea ciocănelului de la faţadă. Privind dragonul cu două capete, se întrebase atunci dacă nu reprezenta cele două feţe ale Veneţiei.

Acum era sigură de asta. Până acum nu văzuse decât faţa senină, amabilă, seducătoare a oraşului şi a locuitorilor săi. Un simplu incident risipise ceaţa din faţa ochilor ei. Şi ceea ce descoperea o revolta, îngreţoşând-

o.

Probabil că aţipise un timp, fiindcă soneria telefonului o făcu să tresară. Şi când deschise ochii soarele coborâse spre apus.

Era Frank. Vocea lui caldă, afectuoasă frânse inima Ritei. Dar acum era înarmată pentru a rezista farmecului lui.

- ...Să cinăm împreună în seara asta, îi propuse el după ce se interesă de starea sănătăţii ei.

- Nu, Frank. îmi pare rău, dar e imposibil.

Răspunsul ei scurt îl lăsă fără glas.

De ce nu închidea? se întrebă ea. O ultimă speranţă o cuprinse. Dialogul putea fi reluat dacă Frank răspundea: „Haide, Rita, fără copilării! Ştiu ce gândeşti şi te înşeli amarnic".

în loc de asta, el o întrebă repezit:

- Ce s-a întâmplat?

- Imposibil de explicat. Trebuie să plec de aici. La revedere, Frank.

- Ceee?!

- Părăsesc Veneţia.

- Te rog, rămâi acolo unde eşti. Sosesc într-o jumătate de oră... Mă auzi, Rita?

- Da, dar nu mai avem nimic să ne spunem.

- Posibil. Dar îţi mai cer treizeci de minute de răbdare. Mi le acorzi?

Rita ezită, simţindu-se prinsă în cursă. îl iubea încă şi el ştia asta. Imediat ce-l va vedea, se va arunca în braţele lui fără să-i mai pese de nimic. Atâtea femei se

îndrăgosteau de nişte canalii şi refuzau să le părăsească atunci când aflau! Până acum, Rita dispreţuise acest gen de slăbiciune. O să facă şi ea la fel?

Se gândi şi hotărî că trebuia să-i acorde lui Frank o şansă să se explice.

- Rita, aştept răspunsul tău.
- Vino, spuse ea pe un ton sec.

Frank nu mai adăugă nimic şi închise. Declicul răsună în urechea Ritei ca un zgomot sinistru.

Capitolul 9

Se spălă cu apă rece pe faţa umflată de plâns şi se fardă puţin. Abia se recunoştea, privindu-se în oglindă. Arăta mai rău decât atunci când se decisese să-l părăsească pe Neil. Ochii ei verzi îşi pierduseră strălucirea. O cută amară îi apăruse la colţul buzelor.

Ca să-şi mai piardă timpul şi să-şi facă mai uşoară aşteptarea, îşi consultă agenda de întâlniri. Cea mai mare parte a oamenilor pe care vrusese să-i vadă fuseseră contactaţi, cu excepţia unui colecţionar care avea de vânzare nişte gravuri vechi. Rita amânase mereu această vizită pe care n-o spera interesantă.

Va renunţa la ea şi va lua primul avion spre New York.

Telefonă unei agenţii de voiaj şi reţinu un loc pentru zborul de poimâine.

„Consideră această aventură ca pe o simplă idilă de vacanţă, îşi repeta ea. Uită-l pe Frank. Mai există atâţia bărbaţi...”

Dar toate eforturile ei pentru a şi-l alunga din minte rămăseră în zadar. Ştia că-l iubeşte. Se simţea totuşi incapabilă să iubească un bărbat necinstit. Avea dureroasa impresie că este prinsă între un perete şi o stâncă, fără speranţa de a scăpa să fie strivită.

Îl pândea pe Frank cu toate simţurile în alertă. Şi totuşi tresări când el bătu la uşa camerei.

El o privi cu severitate.

- Ce s-a întâmplat?

Ochii i se îngustară şi adăugă pe un ton dur:

- Migrena n-a fost decât un pretext. Spune-mi ce nu e în regulă cu tine.

Rita se înarmă împotriva emoţiei, regretelor, amintirilor.

- Poimâine iau avionul spre New York.

Frank se trânti într-un fotoliu.

- Imposibil.

Vocea lui tremura de durere şi uimire.

Cu onestitatea care o caracteriza, Rita spuse:

-L-am auzit pe contele Capiello spunând preţul pe care l-a obţinut pe pendulă. Or, eu eram de faţă când a vândut-o prietena ta, Lily.

Simţea un asemenea dispreţ faţă de contesă încât nu-i mai dădea titlul. Rita nu mai vedea acum în această femeie fără scrupule decât pe fosta dansatoare care urcase scara socială graţie puterii pe care o avea asupra bărbaţilor.

- Ei şi? spuse Frank cu o voce indiferentă.

- Ştii la fel de bine ca şi mine că americanul din Minneapolis a plătit o sumă de trei ori mai mare decât a încasat bietul conte. Presupun că aceeaşi escrocherie a făcut-o şi pe socoteala surorilor Morosini. Vasele lor valorau mult mai mult decât au primit ele.

Mergea de colo până colo prin cameră, cu nervii la pământ. Faptul că era vorba de necinstea unei femei în care avusese atâta încredere o făcea să fie şi mai furioasă. Rita abia se stăpânea să nu ţipe.

Ieşi pe balcon, încercând să-şi regăsească stăpânirea de sine. Crepusculul arunca o lumină violetă asupra apei şi caselor. Dar în depărtare, în perspectivă, campanila bisericii San Zaccaria se detaşa, înroşită de ultimele sclipiri ale apusului.

Intră în cameră. Frank nu se mişcase de pe locul lui. O întrebă pe un ton neutru:

- Dacă o consideri pe contesa Rusconi hoaţă, ce rol îmi atribui în relaţia mea cu ea?

- Nu e destul de evident?

- Deci, eu îi aduc clienţi şi împart cu ea beneficiile. Asta e concluzia ta.

Frank nu ridicase tonul, dar ochii lui întunecaţi erau nespus de trişti. Amărăciunea îi era întipărită pe chip.

Se ridică, îşi băgă mâinile în buzunare şi începu să se plimbe şi el prin cameră ca un leu în cuşcă. Brusc, se întoarse spre ea întinzându-şi braţele.

- Priveşte-mi braţele: nu tremură. Sângele rece nu m-a părăsit atunci când ar fi trebuit să reacţionez violent la acuzaţiile tale. în timp ce vorbeai, am încercat să pricep ce te-a făcut să ajungi la o concluzie atât de pripită şi jignitoare.

- Şi ai înţeles?

- Da, n-ai avut destulă încredere în mine, deci nu mă iubeşti atât de mult cum susţineai.

Vocea i se frânse când rosti aceste ultime cuvinte. Emoţia făcu să i se umezească ochii Ritei. îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Nu era momentul să se înduioşeze.

- Ai o altă explicaţie decât a mea?

El clătină din cap. Atunci Rita remarcă pe un ton repezit:

- Refuzul tău îmi confirmă bănuielile.

- Rita, te rog. Nu-ţi pot spune nimic. Nu acum, şopti el cu o voce convingătoare.

- Dar de ce? se enervă Rita.

El ocoli întrebarea.

- Redă-mi încrederea pe care mi-ai retras-o cu atâta brutalitate.

Chipul lui exprima o durere atât de intensă, încât Rita întoarse
capul şi privi peretele întunecat al unei case de dincolo de canal. îl crezuse pe Frank diferit de Neil. Dar în acest moment, găsea că cei doi bărbaţi se asemănau prin aceleaşi deficienţe de caracter. Amândoi aveau o înclinaţie spre rău şi spre minciună.

Şi de fiecare dată ea se lăsase orbită de dragoste!

îl privi drept în ochi şi declară răspicat:

- Rareori mai am încredere în cei ce m-au trădat.

Frank făcu un gest descurajat.

- Atunci, promite-mi ceva.

- Ce anume?

- Anulează-ţi rezervarea pentru New York. Oh, nu, nu-ţi mai cer să rămâi la Veneţia, adăugă el foarte repede pentru a-i opri protestele. Amână-ţi doar plecarea cu două sau trei zile.

Ochii lui, pe jumătate închişi, străluceau. Adăugă cu o aroganţă neaşteptată:

- în acest fel, nu vei da impresia că fugi celor pe care-i cunoşti în Veneţia: surorile Morosini, contele Capiello şi alţii.

Cuvântul o deranjă. Nu privise plecarea ei ca pe o fugă.

Totuşi, după o clipă de gândire, recunoscu în tăcere că Frank nu se înşelase. Hotărârea ei, luată atât de repede, de a-şi reţine un loc în avionul de poimâine, denota o lipsă de curaj care nu-i semăna. Reacţionase ca un struţ care îşi bagă capul în nisip ca să nu vadă pericolul.

- în ciuda neîncrederii tale, îmi accepţi propunerea?

Rita se gândi la campanila luminată încă de ultimele

raze ale soarelui care asfinţea, în timp ce restul oraşului era în umbră. Şi o scânteie de speranţă reînvie în inima ei. Şi dacă exista o explicaţie logică a comportamentului lui Frank? Nu ca să se justifice o implora să-şi amâne plecarea? La urma urmei, nimic nu dovedea că beneficiase de pe urma matrapazlâcurilor contesei.

- O să-mi anulez rezervarea, promise ea.

- Perfect.

Fără nici un cuvânt în plus, el părăsi încăperea.

*
* *

Rita ceru să i se servească cina în cameră.

în noaptea aceea dormi prost. Durerea, dezgustul, ranchiuna o sfâşiau. în unele momente totuşi, o speranţă nebunească îi cuprindea inima. Apoi îndoielile puneau din nou stăpânire pe ea.

Pe la ora trei dimineaţa, înghiţi un somnifer. De la divorţul ei nu mai folosise calmante. Aşa că pastila îşi făcu repede efectul.

Soneria telefonului o smulse din somnul ei profund. Se frecă la ochi, se miră că dormise atâta şi ridică receptorul.

Contesa Rusconi se afla la celălalt capăt al firului.

- Rita? spuse ea cu o voce rece, renunţând la orice formulă de politeţe sau introducere. Dau un cocteil mâine seară la ora şapte. Am invitat câţiva prieteni. Mi-ar face plăcere să participi şi tu.

De obicei atât de curtenitoare, contesa era repezită şi poruncitoare.

- E un ordin? întrebă Rita pe acelaşi ton.

- Mai degrabă un sfat. Dar ai interesul să-l urmezi.

Rita fu gata să răspundă că puţin îi păsa de sfaturile unei femei care-şi înşela prietenii, prefăcându-se că este

binefăcătoarea lor. Un rest de curtoazie o împiedică totuşi să-i spună ce avea pe inimă.

- Contez pe tine, Rita, reluă vocea cu trufie. Vei întâlni la mine majoritatea membrilor Clubului heraldic. O întrunire imposibil de imaginat în mediile de afaceri americane.

O asemenea îngâmfare aduse un zâmbet pe buzele Ritei. Categoric, această femeie reuşea s-o uimească întotdeauna! Rita îşi spuse că era inconştientă. Dar ideea de a invita toate victimele ei pentru a le trata cu şampanie şi oranjadă avea şi o latură care o amuza pe tânăra americancă.

- O să vin, promise ea.

Şi închise.

Ziua i se păru interminabil de lungă. După ce-şi anulă rezervarea, Rita hoinări prin Veneţia. Dar plimbarea îi reînvia durerea. Nu exista nici o străduţă pe care să nu fi trecut în compania lui Frank. Vizitaseră împreună muzeele, admiraseră toate palatele.

Şi îşi dădea seama că Veneţia e într-adevăr oraşul îndrăgostiţilor. La braţul lui Frank, acest amănunt îi scăpase. Astăzi când rătăcea prin mijlocul miilor de perechi, îşi simţea cu şi mai multă cruzime singurătatea.

în ziua următoare, pentru a-şi omorî timpul, se duse la colecţionarul de gravuri vechi. Era un bătrân care trăia, ca şi mulţi alţii, în mijlocul unor relicve fastuoase. Număra poate o mulţime de nobili printre strămoşii lui, dar gravurile sale nu aveau o valoare de piaţă.

Pentru a nu-l dezamăgi, Rita cumpără câteva pe care le plăti mult peste preţul lor. Mai apoi se întrebă ce va face cu ele.

Această vizită îi permise însă să petreacă un timp

fără să se gândească la Frank.

Pe măsură ce se scurgeau orele, Rita începea să se îndoiască de raţionamentul ei. Frank îl calificase drept „pripit şi jignitor”.

Şi dacă avea dreptate? Dacă era într-adevăr un om integru, introdus din greşeală într-un mediu imoral? Dacă îl lega de contesă doar o prietenie dezinteresată?

Ipoteza asta n-o încuraja decât pe jumătate pe Rita, fiindcă se simţea cuprinsă şi de uşurare şi de remuşcări. Dacă Frank era nevinovat, distrusese iremediabil frumoasa lor poveste de dragoste. Ştia cât de mândru este Frank. Niciodată n-o va ierta că-i adusese nişte acuzaţii atât de umilitoare.

Se simţi uşurată când sosi ora să se întoarcă la pensiune pentru a se îmbrăca. Frank va asista în mod sigur la recepţie. Rita se temea de clipa când se vor afla faţă-n faţă.

Temperatura după-amiezii rămăsese caldă şi umedă. Rita alese o rochie care-i ajungea până la glezne, dintr-un jerse fin din bumbac alb care, graţie unei veste asortate, se putea purta la fel de bine pe stradă ca şi în saloane. îşi puse nişte cercei şi un colier de aur în torsadă. Pantofii escarpeni albi erau din aceeaşi piele ca şi poşeta.

în momentul când părăsea camera, îşi aminti că tocurile înalte erau incomode pe pavajul neregulat al Veneţiei. Fiindcă nu exista o staţie de gondole în apropiere, trebuia să parcurgă pe jos distanţa care o separa de palatul Rusconi.

Se descălţă şi îşi puse perechea de sandale. în unele cazuri, pentru ea, confortul avea prioritate asupra eleganţei.

Pensiunea părea pustie. Surorile Morosini aparţineau Clubului heraldic. Rita şi le imagină pe cale de a-şi alege cu grijă toaletele pentru a răspunde la invitaţia contesei.

Era abia şase şi aveau destul timp să se pregătească, mai ales că ele dispuneau de o barcă personală, ancorată la chei.

Capitolul 10

Când Rita ajunse la Palatul Rusconi, soarele încă mai lumina cu putere. Sub razele lui de aur, zidurile păreau şi mai triste, etalându-şi cu nepăsare decăderea.

„Lily Moran nu a realizat încă destule beneficii pentru a-şi repara palatul”, îşi spuse Rita cu o cruzime pe care şi-o regretă imediat. La urma urmei, nu era problema ei. I se oferise un armistiţiu. Trebuia să profite de el.

Intrarea uriaşă spre Canal Grande era deschisă. Cea mai mare parte a invitaţilor soseau în gondolă. Rita admirase acelaşi spectacol dar sub o lumină diferită, în seara recepţiei dată de contele Capiello. De data asta personajele îşi abandonaseră rochiile lungi, capele de catifea şi smochingurile. Femeile erau în ţinută de cocteil. Bărbaţii în costume de culoare deschisă.

Doi valeţi flancau poarta dublă. Rita nu-i mai văzuse niciodată. Se gândi că Lily Moran îi angajase special pentru recepţie.

Sosirea ambarcaţiunilor care erau apoi legate de ţăruşii vopsiţi în alb şi roşu suscita curiozitatea multor turişti. Aplecaţi peste parapet comentau veseli ţinuta vestimentară a invitaţilor.

„Au scăpat din Muzeul Grevin, râdeau francezii... Nu, sunt costumaţi pentru un bal de sfârşit de secol...”

Rita preferă să nu audă mai mult. îi îndrăgise pe aceşti bătrâni aristocraţi. îi plăceau curtoazia, amabilitatea, manierele lor desuete. Admira mândria lor. Şi acum, când era la curent cu mişcătoarea lor

naivitate, simţea pentru ei chiar o imensă compasiune.

Se îndreptă spre palat şi intră prin faţada din spate, împreună cu alte câteva persoane venite pe jos. Alfredo era strălucitor într-o uniformă verde galonată cu argint.

Rita aşteptă ca ceilalţi invitaţi să intre, apoi îşi apropie gura de urechea bătrânului şi-l întrebă articulând cu grijă cuvintele:

- S-a terminat greva?

- Si, signora.

Adăugă apoi, făcându-i cu ochiul:

- Contesa şi cu mine am negociat contractul.

Rita se alătură celorlalţi invitaţi care se regrupau în marele salon de la primul etaj. Erau vreo douăzeci de persoane, mult mai puţine decât la serata contelui Capiello. Rita se gândi că Lily Moran, mă rog, contesa Rusconi, operase o selecţie între cei mai buni prieteni ai ei. Surorile Morosini veniseră în rochii de dantelă, cu câte o gardenie prinsă la cordon.

Maria se apropie de Rita.

- Dacă am fi ştiut că sunteţi invitată, am fi venit împreună, în ambarcaţiunea noastră. Cum aţi venit până aici?

- Pe jos, spuse Rita... Vă rog să mă iertaţi, dar vreau s-o salut pe stăpâna casei.

Intr-un deux-pièces roşu garnisit cu negru, contesa perora în mijlocul unui mic grup. Rita se apropie de ea şi se lovi de o privire ca de gheaţă.

Dar nu fu decât un fulger. Imediat un surâs binevoitor destinse trăsăturile bătrânei doamne.

- încântată să te văd, Rita. Ii cunoşti pe majoritatea prietenilor mei, aşa că nu te mai prezint. Sper că te vei simţi bine la petrecerea noastră.

Tonul rămăsese totuşi rece. Rita trebui să facă un efort ca să-şi păstreze zâmbetul.

- Sunt întotdeauna fericită să vă întâlnesc. Invitaţia dumneavoastră, ca de altfel tot ceea ce faceţi, a fost o mare surpriză pentru mine.

O clipă, prea scurtă pentru a fi percepută de cei ce le înconjurau, ochii lor se încrucişară ca săbiile a doi duelişti. Apoi îşi zâmbiră din nou şi contesa se întoarse spre invitaţii ei.

Privirea Ritei se plimbă prin încăpere.

Frank nu era acolo. Simţi o durere sfâşietoare în inimă, pe care o consideră imediat deplasată. In câteva zile va fi departe de el şi de această lume care nu era a ei. Atunci, de ce să se mai agaţe de o relaţie inutilă?

Atenţia ei se îndreptă asupra bufetului aranjat într-un colţ al încăperii. Preparatele nu aveau „clasa" celor pe care le oferise Luigi Capiello invitaţilor săi. Dar, la urma urmei, nu era vorba decât de un cocteil. Nişte farfurii cu fursecuri, alături de vase cu gheaţă din care se zăreau gâturile sticlelor.

Alfredo şi cei doi valeţi se instalaseră în spatele mesei lungi pentru a asigura serviciul.

Luisa se apropie de Rita şi o salută veselă.

- Mi se pare extrem de plăcut ca, din când în când, să mă îmbrac frumos ca să-mi întâlnesc prietenii.

Adăugă apoi, coborând tonul:

- Asta ne aduce aminte de timpurile bune. Scumpa noastră Lily păstrează tradiţiile. îi datorăm atât de mult!

„Nu-i datoraţi nimic” îşi spuse Rita care se feri însă să-şi exprime cu voce tare părerea.

Luisa continuă pe acelaşi ton:

- Ne-a prevenit că va face în cursul serii un anunţ important. Magazinul îi mănâncă tot timpul. Şi totuşi nu renunţă la preşedinţia Clubului! Fără ea, s-ar duce de râpă... Uite-l pe Frank! exclamă ea, privind peste umărul interlocutoarei sale.

Rita simţi că i se accelerează respiraţia. După emoţia care o cuprinsese, înţelese că dragostea ei pentru pictor rămăsese neschimbată. Trupul o trăda. De două zile, degeaba se îndemnase la ură, fiindcă trupul ei nu-l uitase. Inima ei nu bătuse niciodată atât de repede.

Cum Frank nu părea grăbit să se apropie de ele, Rita nu mai rezistă şi se întoarse.

în costum gri, cămaşă albă şi papion, Frank stătea de vorbă cu contele Capiello. Luisa se îndreptă spre ei, dar Rita nu se mişcă din loc. O cuprinsese o dorinţă nebună să fugă din palat, departe de bărbatul ale cărui jurăminte de dragoste nu avuseseră nici o valoare pentru el. Doar nişte vorbe în vânt... Plecarea ei ar trece neobservată. Grupurile care se formaseră flecăreau vesele, fără să se mai ocupe de ea.

Se întoarse cu faţa spre ieşire. Dar înainte să fi făcut vreun pas în acea direcţie, Frank se afla în faţa ei, căutându-i privirea. Imposibil să-l privească în ochi. Aşa

că Rita întoarse capul.

- N-ai părăsit Veneţia, remarcă el. îţi mulţumesc că te-ai ţinut de cuvânt.

- Niciodată nu-mi încalc cuvântul dat.

El rânji dispreţuitor.

- Totul depinde de promisiunea pe care ai făcut-o, rosti Frank. Faptul că ai rămas la Veneţia nu te angajează decât pentru două zile. Te-am mai auzit făcând şi alte jurăminte, pe care le-ai dat uşor uitării. Dacă înţeleg bine, promisiunile tale nu rezistă în timp.

Faptul că se referise la nopţile lor de dragoste şi la declaraţiile reciproce pe care şi le făcuseră în acele momente fierbinţi o făcu pe Rita să se înroşească. Din fericire, nimeni nu se afla destul de aproape de ei ca s-o vadă. Se pregătea să riposteze că din cauza comportării lui se întâmplase asta, când clinchetul făcut de o lingură pe cristal le întrerupse dialogul.

Priviră în direcţia bufetului. Cu o demnitate de suverană, contesa Rusconi se instalase în spatele mesei lungi cu răcoritoare. Rita nu se putu împiedica să-i admire ţinuta.

- Fiţi vă rog atenţi... Prieteni, vă rog!

Cum zgomotul conversaţiilor nu se stingea, luă un alt pahar şi o altă lingură şi reîncepu să bată.

Toate privirile se întoarseră spre ea. Doar câteva şoapte se mai făceau auzite ici şi colo.

- Scumpii mei prieteni, clubul nostru va împlini zece ani de existenţă în luna iulie, anunţă ea cu o voce puternică. V-am invitat în această seară ca să sărbătorim această aniversare. Da, ştiu.... am cam

devansat data. Dar aveam o declaraţie importantă de făcut.

Liniştea devenise totală. Atunci contesa continuă, coborând tonul:

- De ani de zile îmi aduceţi obiecte de mare valoare pentru ca să le negociez cât pot mai bine. Mi-aţi acordat în întregime încrederea voastră şi vă mulţumesc pentru asta. Totuşi, trebuie să vă mărturisesc că, într-un anumit fel, n-am răspuns în întregime aşteptărilor voastre.

O voce de bărbat se ridică din fundul sălii.

- Nu-ţi face probleme, Lily. Eroarea este umană. Toţi greşim.

- Nu e vorba de o eroare, prieteni. în mod deliberat nu vă dădeam în totalitate suma pe care o primeam pentru amintirile voastre de familie.

Un lung murmur de consternare străbătu asitenţa. Urmară apoi câteva oftaturi şi câteva cuvinte de protest.

Rita nu se mai simţise în viaţa ei atât de jenată. Ar fi avut aceeaşi impresie, surprinzând un secret ruşinos. Privirea lui Frank o ardea, dar nu îndrăznea să-şi întoarcă deloc capul în direcţia lui.

Stăpâna casei bătu din nou cu lingurile în cele două pahare. Tăcerea reveni, apăsătoare, iar ea tuşi ca să-şi dreagă glasul.

Rita se uita cum să facă să părăsească neobservată salonul. Auzise deja destul. După părerea ei, Lily îşi pierduse definitiv reputaţia. Să-şi ceară scuze sau iertare ar face-o şi mai odioasă în ochii prietenilor ei.

Dar asta însemna să n-o cunoşti pe contesa Rusconi.

- Haide, haide, doar nu credeţi că v-am spoliat în vreun fel, rosti ea pe un ton de tragediană. N-am păstrat pentru mine nici măcar un cent drept comision asupra vânzărilor.

Un murmur străbătu din nou încăperea.

- Ce înseamnă asta? Un comision era normal... Nu mai pricepem nimic.

Rita îşi simţea bătăile dureroase ale inimii. Presimţea un adevăr la care nici măcar nu se gândise. Aşa că se simţea atât de nenorocită, încât îi venea să moară.

Cu ochii mari de teamă, o privea pe femeia care-şi ţinea publicul cu răsuflarea tăiată, cu un simţ uimitor al suspansului.

Ochii albaştri se îndreptară spre surorile Morosini, aflate în imediata apropiere a bufetului, înainte de a cuprinde ansamblul invitaţilor.

- Ştiu că mulţi dintre voi sunt... să zicem imprevizibili, continuă contesa. Aşa că mi-am luat libertatea de a investi în valori sigure diferenţa dintre preţul real şi cel pe care vi-l dădeam. Astfel că în fiecare trimestru, veţi primi un venit sigur şi substanţial.

O tăcere uluită îi primi vorbele. Apoi, imediat, câteva întrebări ţâşniră de pe buzele invitaţilor.

- Ce fel de valori? Când ne vom încasa primele dividende? Cine te-a sfătuit?...

Contesa ridică mâna pentru a restabili calmul. Se întoarse spre pictor.

- Pentru administrarea banilor l-am ales pe Frank

Giordano, pe care-l cunoaşteţi cu toţii. De fapt, el a încredinţat capitalurile tatălui său, bancher la Roma...

Bancher la Roma?

Rita rămase stupefiată. O minciună în plus, gândi ea. Nu-i spusese el într-o zi că era fiul unui celebru avocat, emigrat la San Francisco? Adăugase chiar că, din respect filial, urmase studii de drept care i-ar fi permis să preia cabinetul tatălui său? Şi că îşi terminase studiile după moartea tatălui...

Speranţa pe care mărturisirea contesei o făcuse să renască în ea se spulberă brusc şi Rita se simţi şi mai copleşită de durere decât atunci când sosise la Palatul Rusconi.

Contesa îşi continua micul ei discurs.

- ...Am păstrat secretul asupra tranzacţiilor noastre pentru a vi-l împărtăşi la aniversarea clubului nostru. Dar, din cauza unor anumite interpretări greşite...

îi aruncă Ritei o privire plină de reproşuri. Dar tânăra era prea dărâmată ca s-o observe.

- ...Pentru a nu lăsa loc nici unui echivoc, am preferat să devansez data petrecerii noastre ca să vă anunţ vestea bună chiar în această seară. în funcţie de eşalonarea vărsămintelor, dividendele vă vor fi plătite la date diferite. Plăţile vor începe înainte de sfârşitul acestui an şi, credeţi-mă, nu veţi fi dezamăgiţi. E vorba de nişte rente viagere care vă vor asigura viitorul.

Aclamaţii entuziaste salutară aceste ultime cuvinte. Apoi un ropot de aplauze izbucni.

Contesa înconjură masa pentru a se amesteca în mulţimea prietenilor care o ovaţionau.

Rita îi bară trecerea.

- Vă cer iertare, spuse ea cu o voce sugrumată.

Gazda ei mai mult îi ghici cuvintele decât le auzi, fiindcă zgomotul nu permitea o conversaţie pe un ton normal.

Ochii albaştri o priviră pe Rita cu o afecţiune puţin ironică. Apoi contesa o sărută pe amândoi obrajii, şoptindu-i la ureche:

- A fost o greşeală datorată tinereţii, pe care o uit cu plăcere. Dar pe viitor, nu te mai încrede atât de uşor în aparenţe.

în timp ce invitaţii se apropiau pentru a o felicita pe binefăcătoarea lor, Rita se îndreptă spre o uşă pe care o reperase în spatele bufetului. Nu voia să treacă prin mulţime, riscând să dea nas în nas cu Frank.

Pentru ultima oară, o privi pe femeia mândră care strălucea la auzul laudelor ce i se aduceau.

„Doamne! se rugă Rita, fă să nu fie şi ea victima aparenţelor! înainte să-i încredinţeze banii lui Frank, ar fi trebuit să facă o anchetă asupra existenţei pretinsului bancher...”

Rita închise cu grijă uşa în urma ei. Era disperată şi nu mai avea decât o singură dorinţă: să părăsească acest palat al mirajelor, să se întoarcă la pensiune şi să-şi facă bagajele.

O luă pe un culoar care se termina în micul salon unde luase ceaiul cu contesa, în ziua sosirii ei la Veneţia. Doamne, cât de departe i se părea acum acea zi!

Blazonul familiei Rusconi trona deasupra şemineului

de piatră. Rita deschise uşa, traversă una, două, trei alte încăperi, fără a reuşi să găsească scara.

Nu prea cunoştea palatul. De fapt, în rarele ocazii când venise, nu fusese primită decât în budoar sau pe veranda de la parter. După o cursă inutilă prin bibliotecă, fumoar şi un alt salon, reveni pe urma propriilor ei paşi. Erau atâtea uşi încât nu mai ştia pe care s-o deschidă ca să regăsească holul de la primul etaj.

Doborâtă de durere şi oboseală, se strânti într-un fotoliu. O lumină crepusculară scălda budoarul. Şi brusc, reflectoarele se aprinseră şi luminară Canal Grande şi faţadele palatelor.

Silueta lui Frank se desenă sub arcadele gotice ale logiei.

Rita îşi duse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un strigăt. Mintea ei îi ordona să fugă, dar o forţă de neînvins o ţinea ţintuită în fotoliul ei.

Frank intră în încăpere şi se opri la doi paşi de ea.

- Te aşteptam, spuse el. Am închis cu cheia toate uşile culoarelor, ca să fiu sigur că n-o să fugi. Ti-am citit gândurile pe chip în timp ce vorbea Lily. Nu te-am minţit, Rita. Tatăl meu a murit de mult. Mama mea s-a recăsătorit cu un bancher în care am deplină încredere. Lily a preferat să simplifice legăturile noastre de familie. De fapt, tatăl meu vitreg locuieşte la Roma.

Fiecare din aceste explicaţii o făcea pe Rita să se simtă şi mai disperată. Deci îl bănuise de necinste pe un om integru, pe bărbatul de care era nebuneşte îndrăgostită, apoi încercase să-l dispreţuiască.

Remuşcările o torturau, adăugându-se disperării că stricase totul.

Apoi avu o tresărire de revoltă. La urma urmei, era şi vina lui Frank. De ce naiba nu-i mărturisise adevărul în momentul când ea îşi dăduse seama că era ceva în neregulă cu afacerile contesei?

Frank răspunse la întrebarea ei chiar înainte s-o formuleze.

- Când afacerile lui Lily au început să ţi se pară suspecte, am vrut să-ţi alung îndoielile. Dar secretul nu-mi aparţinea. Trebuia ca Lily să mă dezlege. Dar contesa refuza, amânând momentul când îşi va anunţa prietenii. Cu suscebilitatea lor exacerbată, aceşti bătrâni aristocraţi au câteodată nişte reacţii imprevizibile. Se întreba cum să le anunţe vestea. Imaginaţia ei a găsit această soluţie când a înţeles că prin tăcerea ei...

Se întrerupse, ezită şi spuse cu o voce sugrumată de durere:

- Prin tăcerea ei, riscam să te pierd.

Rita nu îndrăznea să creadă ceea ce auzise. Deci, chiar ştiind că-şi pierduse încrederea în el, Frank continua s-o iubească?

Credea că visează.

Frank o anunţă cu un ton virbând de mândrie:

- întotdeauna spun adevărul.

Rita sări în picioare, gata să i se arunce în braţe. Fiindcă tânărul rămăsese însă nemişcat, cu mâinile de-a lungul corpului, Rita îşi înăbuşi elanul inutil. Şi totuşi, din tot sufletul ei, continua să-l cheme. Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji.

- îmi pare rău... Neînţelegerea asta îngrozitoare ne-a despărţit, Frank... Dragostea noastră...

Durerea era atât de puternică încât Rita se bâlbâia, incapabilă să pronunţe o frază coerentă.

Frank îşi scoase cu un gest rapid papionul, ca şi cum îl înăbuşea. Apoi remarcă pe un ton amar:

- Deci nu mă mai iubeşti?

- Oh, dragul meu, niciodată n-am încetat să te iubesc.

Se repezi în braţele lui. El o cuprinse, strângând-o cu disperare, acoperindu-i cu sărutări pasionate fruntea şi părul.

Rita tremura de bucurie dar şi de teamă. Fericirea asta nu putea fi decât efemeră. Cum ar putea-o ierta din tot sufletul? Relaţia lor nu va mai putea fi niciodată aceeaşi.

- Remuşcările mă omoară, şopti ea printre două hohote de plâns.

- Şi pe mine! Imediat ce ai început să bănuieşti ceva, ar fi trebuit să nu ţin seamă de recomandările lui Lily şi să-ţi spun adevărul. Aşa că suntem la egalitate, dragostea mea. Hai să ştergem totul cu buretele şi să ne promitem că nu vom mai avea secrete unul faţă de celălalt.

Apoi ascultă cu atenţie. Zgomotul vocilor din salonul alăturat le parvenea, înăbuşit de grosimea pereţilor. Dintr-un moment în altul, invitaţii puteau intra şi în budoar.

O luă pe Rita de mână.

- Hai să mergem afară. Vom fi mai liniştiţi.

Traversară biblioteca. Frank scoase o cheie din

buzunar şi deschise uşa care dădea spre holul de la primul etaj.

După câteva minute, ajunseră pe cheiul unde pictorul îşi instala câteodată şevaletele.

- îţi aminteşti? o întrebă el îmbrăţişând-o. Aici ai descoperit cu ce mă ocup.

- Şi imediat am avut revelaţia talentului tău, spuse Rita lipindu-se de pieptul lui puternic. Sunt atât de mândră de tine, Frank! încerc chiar un sentiment de inferioritate. Eu nu sunt capabilă să creez nimic.

Frank izbucni într-un râs poznaş.

- Complexată tu, dragostea mea? Ce vorbeşti! Tu ai ambiţie, o voinţă de fier şi simţul adevăratelor valori. Te ador aşa cum eşti.

Şi, după o scurtă tăcere:

- Rămâi la Burano, nu-i aşa, Rita?

- Da, scumpul meu.

Frank spuse entuziasmat:

- întotdeauna am visat la o adevărată nuntă în stil italian, cu muzică, dansuri, cântece vesele. Insula noastră va fi prea mică pentru a-i primi pe toţi invitaţii.

Rita îl întrerupse, prefăcându-se mirată:

- Şi cine va fi mireasa?

Frank rămase interzis şi o privi cu un chip îngrijorat.

- N-am mai cerut pe nimeni în căsătorie până acum. Vrei să te măriţi cu mine, Rita, vrei cu adevărat?

- Din tot sufletul... Dar unde o să locuim? La New York sau la Veneţia?

Frank nu-i răspunse imediat. O obligă pe Rita să se sprijine de parapetul care domina Canal Grande. Obraz

lângă obraz, admirară câteva clipe palatele luminate care se reflectau în apa neagră.

Frank spuse în sfârşit:

- Mi-am pus deja întrebarea. Am putea să găsim răspunsul dacă facem fiecare un pas în sensul cel bun. Numai aici găsesc inspiraţia să pictez. Şi atunci m-am gândit...

Ezită. Rita îl îndemnă să continue:

- La ce te-ai gândit?

- Să deschizi la Veneţia o sucursală a magazinului tău din Madison Avenue. Iar eu o să expun la Milano şi în toate galeriile de artă pe care le vei alege tu.

Rita îşi sprijini capul de umărul bărbatului iubit.

- Am o soluţie mai bună. înainte să ne fi certat, i-am telefonat asociatului meu. Este de acord să se ocupe singur de afacerea de la New York. Te-ai gândit la faptul că deschizând aici o sucursală a magazinului meu, i-aş aduce prejudicii contesei?

- Da. Dar cum să facem altfel? Ai tu vreo idee?

- Deschid o galerie de artă la Veneţia. Orseolo o să mă sprijine. Iar tu vei fi primul meu client.

Frank o strânse cu pasiune în braţe.

- Eşti o adevărată magiciancă.

- Nu, Frank, doar o îndrăgostită.

Tânărul depuse o ploaie de sărutări pe chipul ei. Când ajunse la gură, pecetlui cu un sărut pătimaş împăcarea lor. Rita se înfioră de plăcere.

Se îndepărtaseră puţin pentru a-şi regăsi răsuflarea.

Tânăra şopti:

- Te iubesc atât de mult, Frank! Aş vrea ca minunata

noastră legătură să dureze mult, foarte mult timp. Cum se zice „toată viaţa” în italiană?

- Tutta la vita.

Privirile lor înflăcărate continuară să-şi vorbească. Cuvintele nu mai aveau rost.

Sfârşit

*
* *
*
* *